

ἐγύριζα τὸ κλειδί τήσιν ὥραν καὶ δὲν εἰμποροῦσα νὰ ἀνοίξω.

— Δὲν εἶνε παράξενον! εἶπεν ὁ πονηρὸς Μάρκος.

— Ἀλλὰ πρέπει νὰ φύγετε ἀπὸ 'δῶ μέσα γλήγορα, κύριε Καπάνη. Εἶνε ἀπηγορευμένον νὰ ἐμβαίνουν ἐδῶ οἱ μαθηταί. Καὶ σας παρακαλῶ νὰ μὴν εἰπῆτε κανενὸς ὅτι εὐρήκατε τὴν πορτὰ ἀνοικτὴν, γιατί θὰ τιμωρηθῶ.

— Ἄ μπᾶ! μὴ φοβάσαι, Μάρκο μου, δὲν λέγω τίποτε, σοῦ τὸ ὑπόσχομαι, εἶπεν ὁ Μάριος καὶ ἐξήλθε. Ἐν' ὧ δὲ ἦτο εἰς τὸν διάδρομον ἐγέλασε μέσα του, καὶ ὅταν εὐρέθη εἰς τὴν μεγάλην αὐλὴν εἶπε μετὰ χαρὰν:

— Καλὰ τα 'καταφέραμε!

Ε'

ΑΘΟΣ, ΠΟΡΘΟΣ, ΑΡΑΜΗΣ, ΑΡΤΑΝΙΑΝ.

Εὐτυχῶς οὔτε ὁ διευθυντὴς οὔτε ὁ ἐπιμελητὴς ἔμαθε τὴν ὑπόθεσιν τῆς μικρᾶς αὐλῆς. Ἐνεκα ὁμῶς τῶν προηγουμένων συμπλοκῶν, ἐσημειώθησαν νὰ μὴ ἐξεέλθουν τὴν Κυριακὴν ὁ Δουμποδάνος, ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Σαϊζάνης.

Ὁ Μοντανῆς ὅταν το ἔμαθεν, ἔδειξε τὴν συνηθισμένην του ἀδιαφορίαν, ὁ Σαϊζάνης ἐδάγκασε τὰ χεῖλη του ἀπὸ ἀγανάκτησιν, καὶ ὁ Δουμποδάνος ἔδωκε μίαν μετὰ τὸν γρόνον του ἐπάνω εἰς τὸ θρανίον, καὶ

διὰ τοῦτο ἐσημειώθη νὰ γράψῃ τιμωρίαν πεντακοσίους στίχους ἀπὸ τὸ βιβλίον του.

Ὁ Μάριος Καπάνης, ἐπειδὴ δὲν εἶχε καμμίαν γνωστὴν οἰκογένειαν διὰ νὰ ὑπάγῃ τὴν Κυριακὴν, ἐξ ἀνάγκης ἔμενεν εἰς τὸ Λύκειον. Ὡστε ἡ τιμωρία τῶν νέων φίλων του θὰ γίνῃ τώρα αἰτία νὰ γνωρισθῇ μετὰ αὐτοὺς καλλίτερα.

Καὶ τῷ ὄντι τὴν Κυριακὴν μετὰ μεσημβρίαν ἀφ' οὗ ὁ Δουμποδάνος ἔγραψε τοὺς πεντακοσίους στίχους του, κατέβη εἰς τὴν αὐλὴν καὶ εὐρήκε τοὺς τρεῖς φίλους μόνους καὶ συνομιλοῦντας.

Ὁ Μοντανῆς ἦλθε πλησίον του καὶ του ἔδωκε τὴν χεῖρα καὶ του εἶπε:

— Καπάνη, χθὲς μᾶς ἐγλύτωσες ἀπὸ μεγάλην συμφορὰν! Σὲ εὐχαριστῶ!

— Καὶ ἐγώ, μικρὲ μου, σὲ εὐχαριστῶ, ἀνεφώνησεν ὁ Δουμποδάνος.

Ὁ Μάριος ἐκύτταξε μετὰ τὴν ἄκρην τοῦ ὀφθαλμοῦ τὸν Σαϊζάνην, ὁ ὁποῖος δὲν του εἶπε τίποτε, ἀλλὰ μόνον τοῦ ἔσφιγγε τὴν χεῖρα μετὰ πολλὴν προθυμίαν.

— Κύτταξε! εἶπεν ὁ Δουμποδάνος. Χθὲς ὄλιγον ἔλειψε νὰ δαρθοῦμε! Καὶ ποῖος νὰ μᾶς το ἔλεγε ὅτι σήμερον θὰ εἴμεθα φίλοι.

— Καὶ φίλοι μιὰ φορά! εἶπεν ὁ Μοντανῆς μετὰ σοβαρότητα.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΩ)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Β'. Φεβρουάριος

Μικρὲ μου φίλε,

Πρὶν σοῦ περιγράψω τί εἶδα καὶ τί ἤκουσα, θέλω νὰ σοῦ δικαιολογήσω διατὶ εἶμαι κουτσός· δὲν πταίω ἐγώ, φίλε μου· οὔτε ἐμάλωτα εἰς τοὺς δρόμους καὶ μ' ἐκτύπησαν εἰς τὸ πόδι μετὰ καμμίαν πέτραν, οὔτε εἰς κανὲν δένδρον ἐσκαρφάλωσα καὶ ἔπεσα καὶ το ἔσπασα· αὐτὰ μόνον τὰ ἄτακτα παιδιὰ τα παθαίνουν· ἐμέ, δὲν εἰξεύρω διατὶ, ἐνῷ οἱ ἄλλοι μῆνες ἔχουν 30 ἡμέρας καὶ ἀρκετοὶ μάλιστα 31, μ' ἐκολόθωσαν καὶ μ' ἀγῆχαν μόνον μετὰ 29· ἀλλὰ τάχα τὰς χαίρομαι καὶ αὐτὰς τὰς εἰκοσι ἑνέας; κάθε ἄλλο! μόνον εἰς κάθε τέσσαρα χρόνια μίαν φορὰν τὰς χαίρομαι, δηλαδή εἰς κάθε δίσεκτον ἔτος· τὰ ἄλλα τρία ἔτη μόνις φθάσω, κοῦτσα κοῦτσα, ἕως εἰς τὰς εἰκοσιοντῶ, ἔρχεται ὁ Μάρτιος, καὶ μου φωνάζει:

— Ἄλτ! Φεβρουάριε!

Καὶ μου κόπτει τὸν δρόμον μου· καὶ ἐνῷ φεύγω αὐτὸς γελᾷ μετὰ τὸν κρότον τὸν ὁποῖον κάμνουν τὰ δικανίον μου ἐπάνω εἰς τὰ πεζοδρόμια, καὶ μαζί μ'

αὐτὸν γελᾷ ἡ Ἄνοιξις ὅπου ἔρχεται κατόπιν του, καὶ τότε ἀνθίζουν οἱ κάμποι, πρασινίζουν τὰ βουνά, τρέχει γοργὸ τὸ ποταμάκι, αἱ ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου παίζουν ἀναμεταξύ των καὶ τὰ χελιδόνια κελαδοῦν.

Τί ὠραία συντροφιά! καὶ ὁμῶς ἀναγκάζομαι νὰ τὴν ἀφήσω καὶ νὰ φύγω. Καὶ ποῖος πταίει, νομίζεις, ὅπου φεύγω τόσο προῦρα, πότος μου ἀφαιρεῖ μίαν ἡμέραν τῆς ζωῆς μου κάθε χρόνον; Ὁ Ἅγιος Κασσιανός, φίλε μου.

— Τί λέγεις, ἀδελφέ, θὰ μου εἰπῇς εἶσαι 'ς τὰ σωστά σου;

Καὶ εἰς τὸ ἔξυπνόν σου βλέμμα βλέπω τὴν ἐξῆς ἐρώτησιν:

— Μήπως δὲν σοῦ λείπει ἀπὸ τὸ πόδι μόνον κάτι τι ἄλλὰ καὶ ἀπ' ἄλλου;

— Ὡ, φίλε μου, εἶθε καὶ τὸ πόδι μου νὰ ἦτο σωστὸ ὅσον καὶ τὸ κεφάλι μου. Σὲ βεβαιῶ ὅτι...

ἀλλὰ τί βεβαιῶ καὶ ξεβεβαιῶ. Ἄκουσε τὴν ἱστορίαν καὶ κρίνε μόνος σου.

Μὴ νομίσῃς δὲ ὅτι τὴν ἔπλασα ἐγώ· τὴν ἤξεύρουν ὅλοι οἱ καλόγηροι καὶ ἐρώτησέ τους.

« Μίαν φορὰν καὶ ἓνα καιρὸν οἱ Ἅγιοι ἐπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν δὲν ἦσαν διόλου εὐχαριστημένοι· ἐδῶ ἔκαμαν κύκλους τέσσαρες πέντε καὶ ὠμιλοῦσαν σιγὰ ἐκεῖ ἐπεριπατοῦσαν τρεῖς τέσσαρες καὶ ἐκρυφοκουβεντιζαν· τί εἶχαν; μήπως ἐσπάζαν τὰς εἰκόνας των εἰς τὴν γῆν, ὅπως ἓνα παλαιὸν καιρὸν εἰς τὸ Βυζάντιον; μήπως δὲν τοὺς ἐώρταζαν μετὰ εὐλάβειαν; μήπως ὁ φάλτης δὲν ἐψάλλε μετὰ ἐπισημότητα τὸ τροπάριόν των; Τίποτε ἀπ' αὐτὰ. Οἱ Ἅγιοι εἶχαν συνωμοσίαν ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Νικολάου.

— Τί κατάστασις εἶνε αὕτη, ἔλεγεν ἓνας μικρὸς ρασοφορεμένος Ἅγιος· εἰς τὴν γῆν ὅπου βρεθῆς καὶ ὅπου σταθῇς ἄλλο τίποτε δὲν ἀκοῦς παρά: Ἀϊ-Νικόλα μας ἐδῶ, Ἀϊ-Νικόλα μας ἐκεῖ.

— Κοντεύει νὰ κατακτήσῃ ὅλη τὴ Χριστιανοσύνη, εἶπεν ἓνας ὄσιος· οἱ Βούλγαροι μάλιστα ψιθυρίζουν πῶς θὰ ρίψουν τὸν Θεὸ ἀπὸ τὸν θρόνον του, διότι ἐπαραγῆρσε τάχα, καὶ θὰ διορίσουν τὸν Ἅγιον Νικόλαον εἰς τὴν θέσιν του· αἶ, θὰ πῆτε αὐτὰ τὰ λέν οἱ Βούλγαροι καὶ δὲν πρέπει νὰ ξεσυνερίζωμεθα ἓνα λαὸν ποῦ τὸ ἐθνικὸ του φαγεῖ εἶνε κόκκινον πιπέρι, ἓνα κουτὸ λαὸν ποῦ ὅταν θέλῃσιν δά καὶ αὐτὸς νὰ κάμῃ πόλεμον, ἔκαμε ξύλινα κανόνια διὰ νὰ σκοτώσῃ τοὺς ἐχθρούς, καὶ ὅταν ἔδαλε φωτιά μαζί με ταῖς σφαίραις ἔφυγαν καὶ τὰ κανόνια· ἀλλὰ τάχα, μήπως οἱ ἄλλοι χριστιανοὶ δὲν τον προτιμοῦν; μήπως εἰς τὸ δοξαστικὸν τῆς ἀκολουθίας του δὲν του λέγουν: Πανάγιε Νικόλαε; ἀκοῦς ἐκεῖ Πανάγιε! ἀφίνω πλέον ποῦ ἔχει τὴν ἐξουσίαν ὅλης τῆς θαλάσσης, καὶ ὅλοι οἱ ναυτικοὶ τον νομίζουν ὡς προστάτην των, καὶ του προσφέρουν δῶρα καὶ τάματα!

— Καὶ τάχα μόνον εἰς τὴν γῆν τοῦ γίνεται αὕτη ἡ προτίμησις; μήγαρ ὁ ἴδιος ὁ Θεὸς δὲν τον ἔχει εἰς τὰ δεξιὰ του;

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἐμαρτυρήσαμεν καὶ ὑπεφέραμεν τόσα εἰς τὸν κόσμον; εἶπεν ἓνας ἄλλος· δι' αὐτὸ μᾶς ἔκοψαν τὰ κεφάλια μας, μᾶς ἀκρωτηρίασαν, μᾶς ἔπνιξαν μετὰ πέτραις εἰς τὸν λαίμυ, μᾶς ἐσταύρωσαν μετὰ κεφάλι κάτω; δι' αὐτὸ ἐνηστεύσαμεν, ὑστερήθημεν, ἐκκαυχῆθημεν; Καὶ ἐπὶ τέλους τί εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος Νικόλαος; μεγαλομάρτυς; μάρτυς; ὁσιομάρτυς; Ἐνῶς ἀπλοῦς Δεσπότης, ποῦ εἶχε εἰς τὴν γῆν ὅλας του τὰς ἀναπαύσεις.

— Τί νὰ γείνη λοιπὸν; εἶπεν πολλοὶ φωναί.

— Ἀναφορὰν νὰ κάμωμεν καὶ νὰ ζητήσωμεν τὸ δίκαιόν μας! εἶπεν ὁ μικρὸς ἅγιος, ὁ Ἅγιος Κασ-

σιανός, ὁ ὁποῖος ἔκαμε περισσότερον θόρυβον ἀπὸ ὅλους.

— Καλὰ λέγει! ἀναφορὰν νὰ κάμωμεν! ἀπεκρίθησαν ὅλοι.

Εἰς τὸν Παράδεισον δὲν εἶνε διόλου ἑλλειψις γραμματισμένων, ὅπως εἰξεύρεται· ἀνέθεσαν λοιπὸν εἰς ἓνα Πατέρα τῆς ἐκκλησίας, δὲν ἐνθυμούμαι ποῖον, νὰ συντάξῃ τὴν ἀναφορὰν· καὶ τὴν ἔγραψε τόσον ὠραῖα, ὅπου ἦτο ἀριστοῦργημα.

Ἦλθαν τότε ὅλοι οἱ μεγάλοι Ἅγιοι μετὰ τὰ χρυσᾶ των φορέματα, τὰς λόγχας καὶ τὰ σπαθιά των, ἡ μετὰ τὰ πλατεῖα ῥάσα των καὶ τὰ μακρὰ γένεια των, καὶ ὑπέγραψαν· ἔπειτα ὑπῆρχαν οἱ μικρότεροι Ἅγιοι, καὶ τελευταῖοι μερικοὶ ἀγράμματοι Ἅγιοι διὰ τοὺς ὁποῖους ὑπέγραψαν ἄλλοι καὶ αὐτοὶ ἔκαμαν τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ.

— Αἶ! ἔτσι μὴ ἡ ἀναφορὰ μετὰ τὴν ἐπιγραφήν, μετὰ ὅλα· ποῖος θὰ τὴν πᾶγῃ εἰς τὸν Θεόν; εἶπε μία φωνή.

Οἱ Ἅγιοι ἐκυττάχθησαν ἀναμεταξύ των· κανεὶς δὲν ἀπεκρίθη· πρώτην φορὰν ἐσυλλογίσθησαν ἴσως ὅτι διὰ νὰ τὴν λάβῃ ὁ Θεὸς τὴν ἀναφορὰν ἔπρεπε νὰ τοῦ τὴν πᾶγῃ κάποιος.

Πρῶτα πρῶτα ἀπετάθησαν εἰς τοὺς στρατιωτικούς, οἱ ὁποῖοι εἰς τὸν οὐρανὸν ὅπως καὶ εἰς τὴν γῆν ἔχουν περισσοτέρην τόλμην, διότι εἶνε ἐπάγγελμα των ἡ γενναϊότης.

— Τὴν πᾶς ἐσύ, Μεγαλομάρτυ Γεώργιε;

— Φθάνει ὅτι ὑπέγραψα καὶ πρῶτος μάλιστα· παραπέρα δὲν ἀνακατεύομαι.

— Ἀρ' ἐσύ, Δημήτριε Μυροβλήτα;

— Ὁχι.

— Σὺ, Θεόδωρε Στρατηλάτα;

— Οὔτε.

— Σὺ, Μητὰ Ουκρυμτοργέ.

— Διόλου.

Κανεὶς ἀπὸ τοὺς τρανοὺς Ἅγίους δὲν ἐτόλμησε νὰ παρουσιάσῃ τὴν ἀναφορὰν ἐκείνην εἰς τὸν Θεόν.

Λοιπὸν; ἔπρεπε νὰ τὴν σχίσουν; τί νὰ κάμουν;

— Αἶ, σὺ ποῦ ἐπρωτοσκέφθης τὴν ἀναφορὰν, τὴν πᾶς; λέγουν τοῦ Ἁγίου Κασσιανοῦ.

— Τὴν πᾶγῃ, λέγει; εἶπεν ὁ Ἅγιος Κασσιανός· καὶ τὴν παραπᾶ μάλιστα· ἀμὴ πῶς; Κασσιανὸ μὲ λέν ἐμένα!

Τὴν ἐπῆρε καὶ ἐτράβηξε ἴσια εἰς τὸ παλάτι τοῦ Θεοῦ.

Εἰς κάθε μίαν ἀπὸ τὰς ἐπτὰ θύρας, ὅπου ἐφύλατταν ἐν ἀπὸ τὰ ἐπτὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων, τὸν ἐρωτοῦσαν:

— Νάχωμε καὶ καλὸ εἶδημα, ποῦ πᾶς;

— Ἐχω ἀναφορὰ πρὸς τὸν Μεγαλειότατον ἔλεγον ὁ Κασσιανός μετὰ καμάρ· καὶ τὸν ἄφιναν καὶ ἔμβαينه.

Ἐπὶ τέλους ἐξῆλθεν εἰς τὴν θύραν τῶν χρυσῶν ἀνγκυλίων τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς ἄγγελος τὸν ἐμβάσεν εἰς τὴν μεγάλην αἴθουσαν, ὅπου ἐκάθητο ὁ Θεὸς ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ.

Ὁ Κασσιανὸς μὲ σέβας καὶ ὑποταγὴν ἐπροχώρησεν ἕως εἰς τὸν θρόνον, ἔκαμε μίαν μετάνοιαν καὶ ἔδωκε τὴν ἀναφορὰν φιλήσας τὴν παντοδύναμον χεῖρα τοῦ Θεοῦ. ἔπειτα ἐπῆγε πίσω πίσω, διὰ νὰ μὴ στρέψῃ τὰ νῶτα πρὸς τὸν Θεόν, καὶ ἐστάθη.

Ἄλλ' ἅμα ἔδωκε τὴν ἀναφορὰν, τοῦ ἐφάνη ὅτι δὲν ἦτο πολὺ καλὰ εἰς τὴν υἱεῖαν του· ὥσπερ νὰ ἦτο μέσα εἰς τὸ χαρτὶ ἐκείνο ἡ δύναμις του καὶ τὴν ἔχασε.

Ὅχι, δὲν ἦτο διόλου καλὰ.

Ἐγείνε δὲ ἀκόμη χειρότερα ὅταν ὁ Θεός, ἀφοῦ ἀνέγνωσε προσεκτικὰ τὴν ἀναφορὰν καὶ ὅλας τὰς ὑπογραφὰς, ἔστρεψε καὶ τὸν εἶδεν ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως εἰς τὰ νύχια, χωρὶς νὰ τοῦ εἶπῃ λέξιν.

— Ἀσχημα τὴν ἔχω! εἶπε μέσα του ὁ Κασσιανός· τί ἤθελα ν' ἀνακατωθῶ εἰς αὐτὴν τὴν δουλειά!

Ὁ Θεὸς ἐκτύπησε τὰς παλάμας του, καὶ ἐμβήκεν ἀμέσως ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ.

— Τρέξε νὰ μου φέρῃς ἀμέσως ἐδῶ τὸν Ἅγιον Νικόλαον.

Ὁ Ἀρχάγγελος Γαβριήλ ἀνεχώρησεν ὡς ἀτραπὴ.

— Εἰπέ εἰς τοὺς Ἅγίους νὰ ἔλθουν ἐδῶ! εἶπεν εἰς ἕνα ἀγγελιαφόρον.

Οἱ Ἅγιοι ἦσαν μαζωμένοι καὶ ἐπερίμεναν τὸ ἀποτέλεσμα τῆς ἀναφορᾶς συζητοῦντες· ἐκίνησαν λοιπὸν ὅλοι καὶ μετ' ὀλίγον εὐρέθησαν εἰς τὴν ἀπέραντον αἴθουσαν τοῦ Θεοῦ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὥρμησεν εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ Ἀρχάγγελος κρατῶν τὸν Ἅγιον Νικόλαον εἰς τὴν ἀγκυλίαν του· ἀλλὰ τί Ἅγιος Νικόλαος ἦτο ἐκεῖνος; ἡ μέτρα του τοῦ εἶχε πέση, καὶ τὰ ἀσπρα μακρὰ μαλλιά του ἐπιπταν εἰς ταῖς πλάταις του κρυσταλλωμένα· κρυσταλλωμένα ἦσαν καὶ τὰ γένεια του καὶ τὰ μουστάκια του· τὰ δεσποτικά του φορέματα ἦσαν κοκκλιασμένα ἐπάνω του· μπρρρ! ἀπὸ τοῦ ἐμβήκεν ἔφερε παγωνιά μέσα εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ μόνον ποὺ τὸν εἶδαν οἱ Ἅγιοι ἤρχισαν ὅλοι νὰ τουρτουρίζουν.

— Ποῦ ἦσο, Ἅγιε Νικόλαε; τῷ λέγει ὁ Θεός.

— Εἰς τὴν Μαύρην θάλασσαν, Μεγαλοδύναμι.

— Ἦτο μεγάλη τρικυμία, εἶπεν ὁ Ἀρχάγγελος· κύματα ἴσα μὲ βουνά· τὰ καράβια ἐπαράδερναν, καὶ οἱ δυστυχισμένοι οἱ ναῦται ἔκλαιον καὶ ἐπαρκαλοῦσαν· πόσαι χήραι καὶ ὀρφανὰ θὰ βουτιοῦνταν εἰς τὰ μαῦρα! μὰ τώρα παντοῦ χαρὰ καὶ ἀγαλλίασις διότι ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἐγλύτωσε ψυχάς, ἐγλύτωσε!... μάλιστα ἕνα παιδάκι τὸ φέρνει μαζί του, διότι ἀπὸ τὴν γρηγοράδα ποὺ τὸν τράβηξα δὲν

πρόφθασε νὰ το ἀρήσῃ εἰς τὴν ἀγκυλίαν τῆς μητέρας του ποὺ ἦτο καὶ αὐτὴ μέσα εἰς τὸ καράβι.

Τὸ παιδάκι ἤρχισε νὰ κλαίῃ τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Ὁ Ἅγιος Νικόλαος τὸ ἐξέβηκεν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν μανδύκα του καὶ ἔτριβε τὰ χεράκια του καὶ τὰ ποδάκια του διὰ νὰ ζεσταθῇ.

— Πῆγαινε ν' ἀλλάξῃς φορέματα καὶ νὰ πιῇς καὶ κανένα ζεστό, εἶπεν ὁ Θεὸς μὲ ἐνδιαφέρον· τὸ δὲ παιδάκι αὐτὸ ἀφοῦ τίποτε ἄλλο δὲν του λείπει, διὰ νὰ γείνῃ ἀγγελικῶς, παρὰ μόνον πτερὰ, ἄς του φυτρώσουν.

Εἰς τὴν στιγμὴν λευκὰ πτερὰ ἐφύτρωσαν εἰς τοὺς ὤμους τοῦ μικροῦ παιδιοῦ τὸ ὁποῖον ἐπέταξε καὶ ἠνώθη μὲ τὰλλα ἀγγελούδια τὰ ὁποῖα περυγίζουσιν χαρούμενα καὶ δοξολογοῦν τὸν Θεόν.

Ἀφοῦ ἀνεχώρησεν ὁ Ἅγιος Νικόλαος,

— Βλέπετε! εἶπεν ὁ Θεὸς μὲ βροντώδη φωνὴν ἡ ὁποία ἔσεισεν ὅλον τὸν οὐρανόν· βλέπετε! πῶς νὰ μὴ ἀγαποῦν, νὰ μὴ προτιμοῦν τὸν Ἅγιον Νικόλαον ὁ ὁποῖος, ἐνῶ σεῖς κάθεσθε ἡσυχὰ εἰς τὴν ζέστην σας καὶ συζητεῖτε περὶ θεολογικῶν ζητημάτων, αὐτὸς τρέχει ὅπου εἶνε κίνδυνος, γλυτώνει ἀνθρώπους, τιμᾷ τὸ ὄνομά μου μὲ τὰ κατωρθώματά του;

Ἐπειτα δὲ ἔκαμε μίαν μεγαλοπρεπῆ θεϊκὴν χειρονομίαν ὡς νὰ τοὺς ἔλεγε:

— Πηγαίνετε!

Οἱ Ἅγιοι μουδιασμένοι καὶ ζαρωμένοι ἀνεχώρησαν μὲ σκυφτὰ κεφάλια.

Περισσότερον ἀπὸ ὅλους ἐβιάζετο ὁ Κασσιανός· ἀλλὰ δὲν του ἦτο γραμμένον νὰ φύγῃ τόσο εὐκολα.

— Ἅγιε Κασσιανέ! τῷ ἐφώνησεν ὁ Θεός, μένεις ἔχω καὶ νὰ σου εἰπῶ, Ἅγιε Κασσιανέ!

Ὁ Κασσιανὸς τα ἐχρειάσθηκε.

— Μὴ μου καθαιρέσῃ τὴν ἀγιοσύνη μου, μὴ μ' ἐξορίσῃ ἀπὸ τὸν παράδεισον! ἔλεγε μέσα του. Ἀχ κακὸ κεφάλι, κακὸ κεφάλι!

Καὶ ἂν δὲν εὕρισκετο ἐμπρὸς εἰς τὸν Θεόν, ἦτο ἕτοιμος νὰ γρονθοκοπήσῃ τὸ κεφάλι του, τὸ ὁποῖον τοῦ ἔπταε, διὰ νὰ ξεθυμάνῃ.

— Κύριε Κασσιανέ, τῷ εἶπε μὲ σοβαρὸν ὄψος ὁ Θεός, ἔπειδ' εἶχες τὴν αὐθάδειαν, νὰ ὑποκινήσῃς ἀναφορὰν ἐναντίον τοῦ Ἁγίου Νικολάου, καὶ τὴν μεγαλειτέραν ἀκόμη αὐθάδειαν νὰ μοῦ τὴν φέρῃς ὁ ἴδιος, ἐνῶ κανεὶς ἀπὸ τοὺς μεγαλειτέρους σου δὲν ἐτόλμησε, σὲ καταδικάζω...

— ὦ, Πανάγαθε, Παντοδύναμι Πολυεύσπλαγχε, Οἰκτεῖρμων!... ἔλεος!

— Ἀίγα λόγια! εἶπεν ὁ Θεός· σὲ καταδικάζω, νὰ εορτάζῃς μίαν φορὰν εἰς τὰ τέσσαρα ἔτη, μίαν μόνον! Σὺν σ' ἀρέσῃ ξανακάμει το... Καὶ τώρα, ἔλα, πῆγαινε!

Ἐννοεῖς, μικρὲ μου φίλε, μὲ τί τρομάραν ἀνεχώρησεν ὁ Κασσιανὸς ἐμπρὸς ἀπὸ τὸν Θεόν· ἀλλὰ δὲν

ἐννοεῖς ὅτι τὸ κακὸν ἐξέσπασεν εἰς τὸ κεφάλι μου, ἢ μᾶλλον εἰς τὸ πόδι μου· ἐπειδὴ ὁ Ἅγιος Κασσιανὸς ἐώρταζε τὴν 29 τοῦ Φεβρουαρίου, διὰ τὴν κακὴν μου μοῖραν, κατεδικάσθην κ' ἐγὼ ἐξ αἰτίας του μόνον εἰς τὰ τέσσαρα ἔτη νὰ ἔχω εἰκοστὴν ἐννιάτην ἡμέραν.

Ἐγχεῖς δίκαιον βέβαια νὰ μὲ κατηγορήσῃς ὅτι εἶπα καὶ πῶς πολλὰ διὰ νὰ ὑπερασπισθῶ τὸ πόδι μου, ἀλλὰ δὲν θ' ἀρνηθῇς πλέον, πιστεύω, ὅτι ὁ Ἅγιος Κασσιανὸς μ' ἐπῆρεν εἰς τὸν λαιμόν του. Τοῦλάχιστον νὰ μ' ἐπαιρνε καὶ εἰς τὴν ῥάχιν του ἀφ' οὗ εἶμαι χιῶλος!...

* *

Καὶ τώρα τί νὰ σου πρωτογράψω;

Πολιτικά; ὅτι ἔπεσε τὸ ὑπουργεῖον, καὶ ἦλθεν ἄλλο καὶ ἔπειτα ἦλθε πάλιν τὸ πρῶτον; ἢ ὅτι ἔγειναν διαδηλώσεις καὶ θόρυβος; Σὺ, παιδί μου, νὰ εἶσαι μακριὰ ἀπ' αὐτὰ τὰ πράγματα· ὅχι διότι δὲν πρέπει νὰ ἐνδιαφέρεσαι διὰ τὴν Πατρίδα, ἴσα ἴσα πρέπει νὰ τὴν ἀγκυρᾷς περισσότερο καὶ ἀπὸ τὸν πατέρα σου καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα σου καὶ ἀπὸ τὴν ζωὴν σου, ὅπως εἶπεν ὁ φιλόσοφος Σωκράτης· ἀλλὰ δὲν πρέπει νὰ σὲ κυριεύσῃ ἀπὸ τέτοιαν ἡλικίαν ἡ μάχη τῶν πολιτικῶν· ρίψε ὀλίγον ἀνάστημα, βγάλε μουστάκι πρῶτα, ἄς πῆξῃ τὸ μυαλό σου, ὑπηρετήσῃς τὴν Πατρίδα ὡς στρατιώτης καὶ ὅταν ἀποκτήσῃς τὸ δικαίωμα νὰ ἔχῃς ψῆφον τότε συλλογίσου πῶς εἴμφορὸς νὰ τὴν μεταχειρισθῇς διὰ τὸ συμφέρον τῆς Ἑλλάδος! τότε μόνον δὲν εἰσεύρεις πόσον ἀηδιάζω τὰ παιδιά τὰ ὁποῖα ὁμιλοῦν ἀπὸ τώρα διὰ τὸν Τρικούπην ἢ τὸν Δηλιγιάννην, διὰ τὴν πλειοψηφίαν ἢ τὴν μειοψηφίαν· σὲ βεβαιῶ, ἂν ἔδλεπα κανένα ἀπ' αὐτοὺς τοὺς σπιθαμιαίους κομματαρχίσκους νὰ τρέχῃ ὀπίσω ἀπὸ τὴν διηδηλώσεις θὰ ἐσήκωνα τὸ δικανίκι μου καὶ θὰ τοῦ ταις ἔβρεχα!...

* *

Ἐχω νὰ σου ἀναγγεῖλω καὶ μίαν πολὺ εὐχάριστον εἰδησίαν: ἐπὶ τῶν ἡμερῶν μου ἔγειναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ σιδηροδρόμου Λαυρίου, καὶ τῶν καρυφῶν καμάρων. ὦ! τί ὠραῖον πρᾶγμα εἶνε νὰ βλέπῃ κανεὶς ἐπάνω ἀπὸ τὴν Ἀκρόπολιν ἢ ἀπὸ τὸν λόφον τοῦ Ἀστεροσκοπείου τρεῖς ἀμαξοστοιχίας: τῶν Ἀθηνῶν, τῆς Πελοποννήσου, τοῦ Λαυρίου νὰ τρέχουν κατὰ

διαφόρους διευθύνσεις καὶ νὰ ξεπροβάλλῃ ὁ λευκὸς ἀτμός των μέσα ἀπὸ τὸν ἐλαιῶνα ἢ ἀπὸ τὰ δένδρα τοῦ Φαλήρου!

Νᾶξενες πόσον χαίρω ποὺ βλέπω τέτοιαν πρόδοιν! οἱ σιδηροδρόμοι ὀλιγοστεύουν τὰς ἀποστάσεις, ἐνόνουν τὴν πρωτεύουσιν μὲ τὰς πόλεις καὶ τὰ χωρία, καὶ αὐτὰ ἀναμεταξύ των ὁμοιάζουν μὲ ἀρτηρίας αἱ ὁποῖαι πέρνουν τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν καρδίαν καὶ το μειράζουσιν εἰς ὅλον τὸ σῶμα καὶ τοῦ δίδουν ζωὴν.

Τοῦτό το ἐννοοῦν καὶ οἱ χωρικοὶ τῶν περιχώρων τῶν Ἀθηνῶν, οἱ ὁποῖοι σχεδὸν ἔκλαιον ἀπὸ τὴν χαρὰν των ὅταν πρωτοεἶδον σφυρίζουσιν καὶ καπνίζουσιν τὴν πρώτην ἀτμάμαξιν εἰς τὸ χωρίον των· τώρα ἄλλοι μετὰ ἐν τέταρτον, ἄλλοι μετὰ μισὴν ὥραν, ἄλλοι μετὰ μίαν ὥραν τὸ πολὺ, χωρικοὶ μὲ τὰ δισάκια των καὶ χωριατοπούλαι μὲ τὰ νόστιμα φορέματά των, εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας, ἐνῶ πρωτύτερα ἤθελαν ὥρας καὶ ὥρας! Ἀλλὰ περισσότερο ἀπ' ὅλους θὰ χαίρωνται πιστεύω ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἐξέτελουν ἕως τώρα καθήκοντα σιδηροδρόμου· τοῦτέστι οἱ γάιδαροι· ἐγλύτωσαν οἱ κακόμενοι ἀπὸ τόσους μακροὺς δρόμους ὅπου ἔκχυναν ἀπὸ τὸ Ἀμαρῦσι, τὸ Ἡράκλειον, τὴν Κηφισίαν, τί Κοροπί, φέροντες εἰς τὴν ῥάχιν των βαρὺ φορτίον καὶ ἐν ἑλλείψει ἄλλου τὸν ἀφέντην των. Ντέ! καὶ κατέβαινε τὸ ξύλο! τώρα ἐν ᾧ βόσκουν εἰς τὰ λιβάδια, χωρὶς σχμάρι, ἅμα βλέπουν νὰ περνᾷ ὁ σιδηροδρόμος σταματοῦν, κινοῦν τ' αὐτιά των ὡς νὰ ἐπιδοκιμάζουν τὰ γενόμενα, καὶ τονίζουν ἐν δυνατόν ἀγκύρισμα ἐγγνωμοσύνης: Γκάρ, σιδηροδρόμε, γκάρ!

* *

Ὁ ἐπιφέρων τὸ παρόν μου θὰ σου δώσῃ ἐν ὠραιότατον κλωνὶ ἀνθισμένης ἀμυγδαλίδος, ἡ ὁποία ἀνθίζει πρὸς τιμὴν μου, ὅπως εἰσεύρεις καὶ φέρει τὴν ἀνοιξιν ἐν ᾧ ἀκόμη εἶνε χειμὼν· εἶδε; πῶς στολίζουν αἱ ἀμυγδαλαῖαι τοὺς ἀγρούς μὲ τὸ κάτασπρόν των χρῶμα καὶ πῶς ταῖς κελαδοῦν τὰ πουλιά; Εἶδες;... ἀλλὰ ἐτελείωσεν τὸ χαρτὶ μου... καὶ μὲ αὐτὸ καὶ ἡ πολυλογία μου.

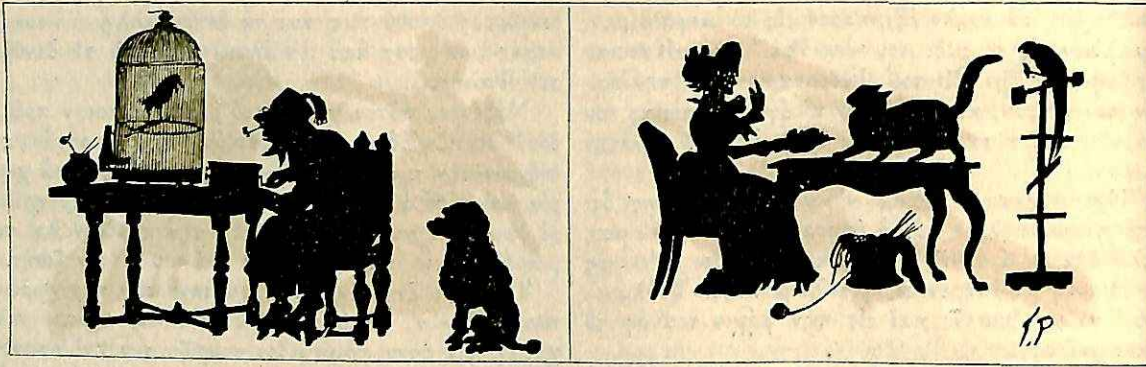
Σὲ γλυκοφιλῶ

ὁ φίλος σου
Φεβρουάριος

Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

Η ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΠΙΟΚΑΡΑΒΑΚΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΜΙΧΑΛΑΚΑΙΝΑΣ

Ὁ Σαπιοκαραβάκης ἐκατοικοῦσεν εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα ἐνὸς σπιτιοῦ· ἡ κυρὰ Μιχαλάκαινα ἐκατοικοῦσεν εἰς τὸ ἰσόγειον τοῦ ἰδίου σπιτιοῦ.

Ὁ Σαπιοκαραβάκης ἦτο κουτός· ἡ κυρὰ Μιχαλάκαινα ἦτο κακὴ.

Ὁ Σαπιοκαραβάκης διὰ τίποτε ἄλλο δὲν ἐφρόντιζεν εἰς τὸν κόσμον παρὰ διὰ τὸ καναρίνι του, εἰς τὸ ὁποῖον ἐμάνθανε μὲ ἐν ὄργανέτο διάφορα τραγούδια, καὶ διὰ τὸν Κανελόρριζον, τὸν σκύλον του, ὁ ὁποῖος εἶχε τόσον περισσοτέραν γνῶσιν ἀπὸ τὸν ἀρέντην του, ὥστε εἰμποροῦσε νὰ του πωλήσῃ καὶ κάμποσιν.

Ἡ κυρὰ Μιχαλάκαινα ἀπὸ ὅλον τὸν κόσμο περισσότερον ἀγαποῦσε τὸν γάτον της τὸν Μούρτσουφλον, ἕνα ἀφεντόγατον.

Ἡ κυρὰ Μιχαλάκαινα ἄλλην δουλειὰ δὲν ἔκαμνε ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ παρὰ νὰ γλυκοταγίζῃ τὸν Μούρτσουφλον, καὶ νὰ τον χαϊδεύῃ.

Μόλις εὗρισκε καιρὸν νὰ ῥίψῃ καὶ καμμιά ματιὰ εἰς τὸν παπαγάλλον της.

Ὁ Σαπιοκαραβάκης πάλιν, ὅπως εἶπαμεν, ἀπὸ τὸ πρῶτ' ἕως τὸ βράδυ δὸς του κ' ἐπαίξε τὸ ὄργανέτο διὰ νὰ μανθάνῃ σκοποὺς τὸ καναρίνι του.

Ὁ Σαπιοκαραβάκης, ἔτσι, χωρὶς νὰ θέλῃ, δὲν εἰμποροῦσε ὁ ἄνθρωπος νὰ χωνεύσῃ τὸν Μούρτσου-

φλον. Μὰ καὶ ἡ κυρὰ Μιχαλάκαινα δὲν ἐπολυνοστικμεύετο τὸν Κανελόρριζον.

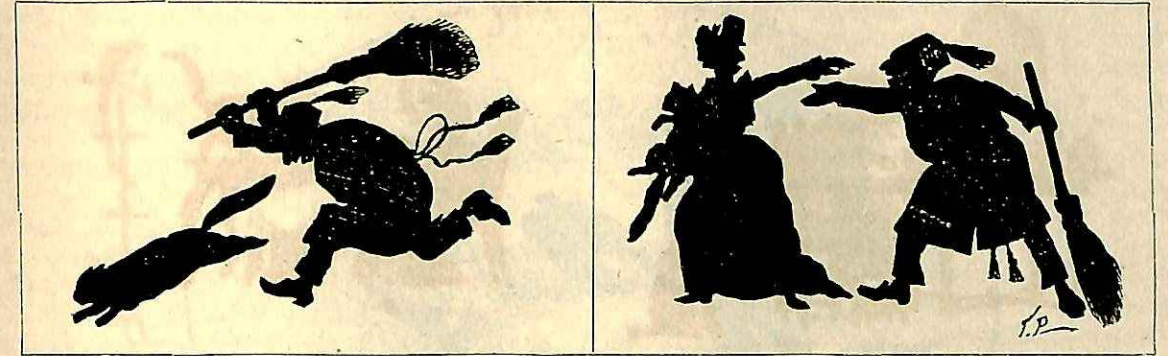
Μίαν ὥραιαν καλοκαιρινὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐφυσοῦσε δροσερὸ ἀεράκι, καὶ ἔλαμπεν ὁ ἥλιος, ὁ Σαπιοκαραβάκης κατέβασε κάτω εἰς τὸ περιβολάκι του τὸ κλουβὶ τοῦ καναρινοῦ του.

Ὁ Μούρτσουφλος ἐνθουσιασθεὶς ἀπὸ τὴν εὐμορφίαν τῆς ἀνοίξεως ἔκανε τὸν περίπατόν του κάτω ἀπὸ τὰ πρῶτα φύλλα τῶν δένδρων ὅταν ἔξαφνα βλέπει τὸ καναρίνι εἰς τὸ κλουβὶ του.

Κυττάζετε τὸν πῶς ἐτανύσθηκε, τὸ μάτι του λάμπει, ἡ οὐρά του ἐφούντωσε, καὶ εἶνε ἑτοιμος νὰ πηδήσῃ, καὶ στέκει μόνον ἀκόμῃ ὥς νὰ λογαριάσῃ πόσον διάστημα τὸν χωρίζουν τὰ κήκελα τοῦ κλουβιοῦ ἀπὸ τὸ καναρίνι πού φωνάζει καὶ κτυπιέται μέσα κατατρομαγμένο.

Ὁ Σαπιοκαραβάκης, ἥσυχος, ἐπεριπατοῦσε ἔχων τὰ χέρια εἰς τὴν τσέπην του κ' ἐτραγουδοῦσε:

Πουλάκι ξένο,
ξενητεμένο [δὲς]
καὶ μοναχό!
ποῦ νὰ 'κουμπήσω
νὰ ξενοχτήσω [δὲς]
νὰ μὴ χαθῶ!

Ὁ Σαπιοκαραβάκης βλέπει τί κακὸ μέλλει νὰ γίνη, καὶ ἀφίνει μισὸ τὸ τραγούδι του· αἱ ὀλίγαι τριχες του σηκώνονται ὀρθαὶ κάτω ἀπὸ τὸ φέσι του. Χύνεται ἐπάνω εἰς τὸν γάτον, φωνάζων:

— Ποῦ εἶνε τὸ σκουπομάνικο, ποῦ εἶνε το!

Ὁ Μούρτσουφλος τὸ κόβει λάσπη ὅσο γρηγορότερα εἰμποροῦσε· ἡ κυρὰ Μιχαλάκαινα τὸν βλέπει σὲ τέτοια κατάστασι καὶ τον παίρνει 'ς τὴν ἀγκαλιά της· Ὁ Μούρτσουφλος μαζεῦεται, κουλουριάζεται. Μὰ ἡ κυρία του, ἔξω φρονῶν ἀπὸ τὸν θυμὸν της, ἀπλώνει τὸ χέρι της σὰν τρανὸς ῥήτωρ καὶ λέγει πρὸς τὸν Σαπιοκαραβάκην:

— Σὺ εἶσαι, κακούργε, ἐπαναστάτη. "Α! σ' ἐπίασα μὲ τὰ ὅπλα 'ς τὸ χέρι! Θά σε στείλω 'ς τὸ κακουργιοδικεῖον.

— Μὰ ὁ γάτος σου, κυρὰ Μιχαλάκαινα ἔκαμε...

— Τί ἔκαμε;..

— Ἐνέδρα!

— Ἐνέδρα! ἐνέδρα καὶ ξενέδρα δὲν ξέρω ἐγώ...

Ἀκοῦς ἐκεῖ τὸν καϊμένο μου τὸν Μούρτσουφλο νὰ του λέν πῶς κάνει ἐνέδρα! σὺ εἶσαι ἐνέδρας! καὶ θά σου τ' ἀποδείξω 'ς τὸ κακουργιοδικεῖον, ποῦ θά σε στείλω μὲ τὸ σκουπομάνικό σου...

Ὁ Σαπιοκαραβάκης τᾶχασε· μὰ σὲ λίγο ἔρχεται

'ς τὰ συγκαλά του καὶ στέλλει κατεπάνω τῆς κυρὰς Μιχαλάκαινας τὸν Κανελόρριζον.

— Γρήγορα, Κανελόρριζε! Τρέχα, δάγκασέ την, ξέσχισέ την, κομμάτιασέ την· ἔκαμε καὶ αὐτὸν τὸν βρωμόγατον· ἔλα ντὲ νὰ σὲ ἰδῶ πειά!

Ὁ Κανελόρριζος τρέχει, καὶ βάζει ἐμπρὸς τὸν Μούρτσουφλον, ὁ ὁποῖος τὸ βάζει 'ς τὰ πόδια.

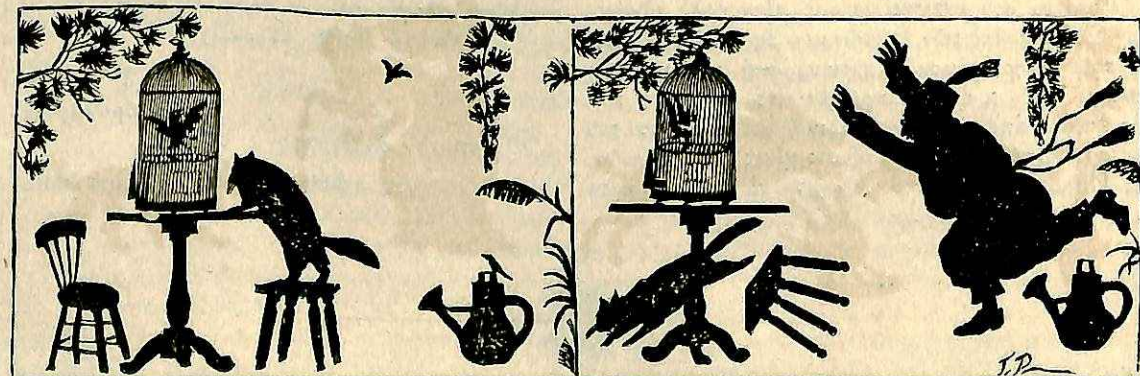
Ἀλλὰ τί τρέχει; ἡ μᾶλλον διατὶ δὲν τρέχει ὁ Κανελόρριζος... Προδοσίκα, προδοσίκα!

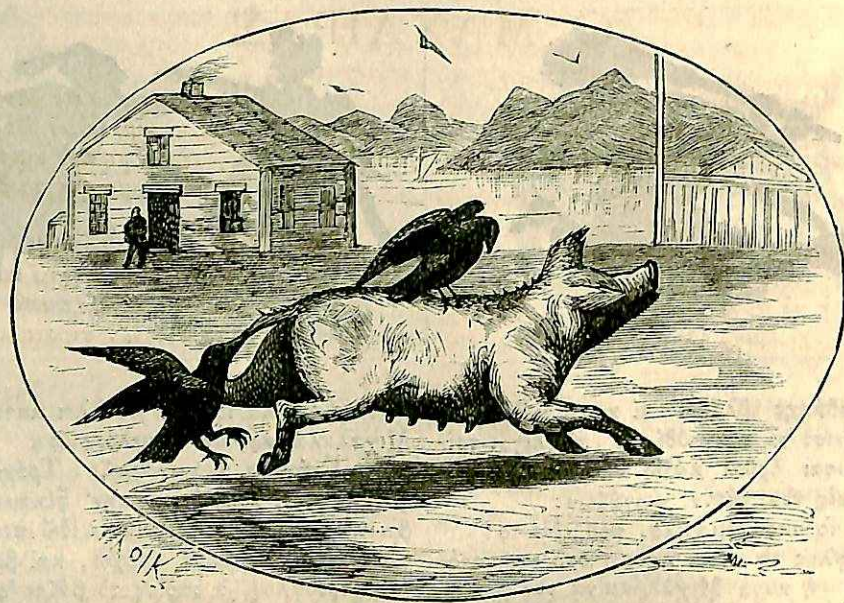
Ὁ Κανελόρριζος ἐσταμάτησε· ἡ κυρὰ Μιχαλάκαινα διὰ νὰ γλυτώσῃ καὶ ὁ Μούρτσουφλος καὶ αὐτὴ, τοῦ κρεμᾷ ἐμπρὸς μίαν ἀλυσίδα λουκάνικα. Ὁ Κανελόρριζος ἐλησμόνησε καὶ τὸν ἀρέντην του, καὶ τὸ καναρίνι του, καὶ ὅλα, καὶ μὲ βουθούνια τεντωμένα μυρίζεται τὰ λουκάνικα· δὲν σηκώνει οὔτε κεφάλι πλεῖα καὶ δὲν βλέπει ὅτι ὁ ἐχθρὸς του φουντωμένος φουσκώνει τὴν ῥάχιν του ἐπάνω 'ς τὴν ῥάχιν τῆς κακῆς κυρὰς του.

— Ἀχ! Κανελόρριζε, μ' ἐντρόπιασες κ' ἐντρόπιασες καὶ τὸν ἑαυτὸν σου, πάγει ἡ τιμὴ σου! φωνάζει ὁ Σαπιοκαραβάκης.

[Ἐπεται τὸ τέλος]

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΟΙ ΜΟΥΣΑΦΙΡΑΙΟΙ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΛΑΡΔΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ κυρία Λαρδῆ ἐπῆγε νὰ κάμῃ περίπατον εἰς τὴν ἐξοχὴν ἓνα πρωΐ· εἶχε ἰδεῖ ἀπὸ βραδύς ἓνα χωράφι σπερμένο γογγύλια, καὶ τραβᾷ ἴσα πρὸς τὸ χωράφι. Καὶ σεῖς, βέβαια, τὰ τρώγετε τὰ γογγύλια, ἀλλ' αὕτῃ τὰ καταβροχθίζει σὰν κυρία Λαρδῆ, τοῦ-τέστι σὰν γουρούνα ποὺ εἶνε, καὶ τὰ γουρούνια εἴτε ἀρσενικὰ εἴτε θηλυκὰ τρώγουν καὶ παραπολὺ καὶ ἀπ' ὅ τι τύχη. Ἡ κυρία Λαρδῆ λοιπὸν ξεριζώνει τὰ γογγύλια, σκάπτουσα τὸ χῶμα μὲ τὴν ἄκραν τῆς μύτης της, ἡ ὁποία ὡς γνωστὸν λέγεται ρύγχος.

Ἡ κυρία Λαρδῆ τρώγει τρώγει καὶ δὲν χορταίνει. Καὶ διὰ νὰ μὴ μένῃ μόνη της καὶ στενοχωρεῖται, ἔρχονται νὰ της κρατήσουν συντροφιά δύο κύριοι: δύο κόρακες, μαυροφορεμένοι ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἕως εἰς τὰ νύχια. — Μήπως τρώγουν καὶ οἱ κόρακες γογγύλια; θὰ μ' ἐρωτήσετε. — Ὁχι, ἀλλὰ τρώγουν τὰ σκολήκια τὰ ὁποῖα βγάζει ἡ κυρία Λαρδῆ ἀπὸ τὸ χῶμα μὲ τὸ ρύγχος της. Ἀπ' οὗ λοιπὸν ἡ κυρία Λαρδῆ ἔφαγε ἀρκετά, δηλαδὴ παραπολὺ, παίρνει τὸ δρόμον καὶ γυρνᾷ πίσω εἰς τὸ σπῆτί της. Τότε οἱ κόρακες, οἱ ὁποῖοι ἐνόμισαν ὅτι ἡ κυρία Λαρδῆ ἀνακάτωσε τὸ χῶμα διὰ τὸ χατῆρί των, διὰ νὰ τὴν εὐχαριστήσουν, θέλουν νὰ φανοῦν εὐγενεῖς καὶ περιποιητικοί: ὁ ἓνας κάθεται εἰς τὴν ῥά-χιν της, ὁ ἄλλος κρεμιέται ἀπὸ τὴν οὐρὰν της, διὰ νὰ τὴν συνοδεύσουν τάχα εἰς τὸ σπητιό της. Ὅλοι βγαίνουν ἀπὸ τὰ σπίτια των καὶ τοὺς βλέπουν, καὶ βλέπουν καὶ τὴν κυρίαν Λαρδῆ καὶ δὲν πιστεύουν τὰ μάτια των.

Ἄν εἴχατε περὰ σεῖς, μικρά μου παιδάκια, δὲν θὰ ἐπροτιμούσατε νὰ πετᾶτε ὑψηλά, ἀπὸ δένδρον εἰς δένδρον, εἰς τὸν καθαρὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς;

Ἀλλ' οἱ κόρακες αὗτοι, φαίνεται ὅτι εἶνε ὀκνηροί, εὐρῆκαν ἀμάξι δίχως πληρωμὴ, καὶ ἀνέβηκαν ἐπάνω διὰ νὰ γλυτώσουν τὸν κόπον. Ἀλλὰ δὲν μωσχοβολᾷ ἡ ῥάχη τῆς κυρίας Λαρδῆ καὶ δὲν πιστεύω νὰ εἶνε διόλου εὐχαριστημένοι ἀπὸ τὴν θέσιν των· καὶ δὲν συλλογίζονται οὔτε τὴν ἐντροπὴν νὰ καταντήσουν νὰ ἔχουν τὴν ἀνάγκην μιᾶς γουρούνας! Ἀλλὰ οἱ ὀκνηροὶ αὐτὰ παθαίνουν, προσβολὰς καὶ ἐντροπὰς.

Ο ΜΑΧΑΙΡΑΣ

Τσίτι, τσίτι! ὅταν περνᾷς,
στὸν τροχὸ τοῦ ποὺ γυρίζει
τσίτι, τσίτι ὁ μαχαιρᾶς
τί νὰ κάμνῃ, νὰ τροχίξῃ;

Κάμνῃ σὲ καλὴ στιγμὴ
ἓνα κοτερὸ μαχαῖρι
γιὰ νὰ κόψουν τὸ ψωμί,
ὄχι ὅμως καὶ τὸ χέρι.

Κάμνῃ καὶ σ' αὐτὸ κοντὰ
ἓνα εὐμορφὸ ψαλίδι
ποὺ στὴν κέρη ποὺ κεντᾷ
δῶρον ἢ μαμμὰ το δίδει.

Καὶ κατόπι προσπαθεῖ,
μ' ὅλη τὴν παληὰ του νειότη,
καὶ δουλεύ' ἓνα σπαθὶ
γιὰ τὸν νέο στρατιώτη.

Ποὺ θὰ σύρῃ μὲ κχιρὸ
τὴν ἀστραφτερὴν λεπίδα,
νὰ σκοτώσῃ τὸν ἐχθρό,
νὰ δοξάσῃ τὴν Πατρίδα.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ΟΙ ΔΥΟ ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΟΙ

[Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 40]

— Τί σημκίνει αὐτό; ἠρώτησεν ὁ στρατηγὸς τὸν διοικητὴν. Τόσον πολὺ κρύπτεις τὰ ὅπλα σου καὶ τὰ πολεμικὰ σου, ὥστε κανέναν εἰς τὴν Ταυρίδα δὲν τα εἰξεύρει;

— Ἡσύχατε, γενναῖε, Μοχαμὲδ Ἀλῆ Χάν, ἀπε-κρίθη ὁ Ἀβδουλλάχ. Ἡ ἡσυχία τῆς πόλεως εἶνε με-γάλη διπλωματικὴ προσποίησις. Ὅλαι αἱ οἰκίαι εἶνε γεμάται ἀπὸ στρατιώτας ὡπλισμένους. Ἀλλὰ τοὺς ἀπαγορεύω νὰ φανοῦν, διότι οἱ Κοῦρδοι κατὰσκοποι, οἱ ὁποῖοι δὲν λείπουν ἀπὸ τὴν πόλιν μας, δὲν εἰξεύ-ρουν τὰς δυνάμεις μας οὔτε ἀπὸ πόσας χιλιάδας στρα-τιωτῶν ἀποτελεῖται ὁ στρατὸς μας. Οἱ ἐχθροὶ χωρὶς κημμίαν ὑποψίαν θὰ προχωρήσουν ἄφοβοι καὶ τότε θὰ ὀρμήσωμεν ἐναντίον των καὶ θὰ τοὺς πετσοκόψωμεν ὅλους!

Ὁ Μίρζα Ἀβδουλλάχ ὠμίλει μὲ τοιούτην πεποί-θησιν, ὥστε ὁ στρατηγὸς ἀνεχώρησεν εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν ἀποστολὴν του.

Ὁλίγας στιγμὰς μετὰ τὴν ἀνεχώρησιν τούτου ἔφθασεν ὁ Μανσούρ.

— Ἐλα γρήγορα, ἀγαπητέ μου φίλε, ἐφώνηξεν ὁ φιλάργυρος ἄμα ἐμβήκεν ὁ Ἑβραῖος.

Ὁ καιρὸς μᾶς βιάζει. Δὲν εἰμπορῶ νὰ ὑποκρίνω-μαι πάντα ὅπως τώρα· πρέπει νὰ σώσω μὲ κάθε τρόπον τοὺς θησαυροὺς μου. Τί σου εἶπε τὸ ἰσχυρὸν πνεῦμα; σοῦ ὠμίλησεν εἰς τὸ ὄνειρόν σου;

— Ἀγαπητέ μου κύριε, εἶπεν ὁ Μανσούρ, εἶδα ἓνα ὄνειρον πολὺ παράξενον, ποτὲ μου δὲν εἶχα ἰδεῖ τέτοιο πρᾶγμα, καὶ παρακαλῶ τὴν Ἐξοχότητά σου νὰ

με φωτίσῃ· διότι αὐτὸ τὸ ὄνειρον εἶνε πολὺ δυσκο-λοεξηγήτον.

— Τί εἶδες λοιπόν;

— Εἶδα, εἶπεν ὁ Μανσούρ, ὅτι ἡ Ἐξοχότης σου καὶ ἐγὼ ἐταξιδεύαμεν εἰς τὸν ὀρκινόν, πολὺ ἐπάνω ἀπὸ τὸν περσικὸν κόλπον καὶ ὄχι μακρὰν ἀπὸ τὰ σύνορα τοῦ Κουρδιστάν. Ἐκρατούσαμεν τὴν γῆν ἀνά-μεσα εἰς τὰ χεῖρά μας· ἡ γῆ ἦτο μίᾳ μεγάλῃ σφαῖρα ἡ ὁποία ἐγυρνοῦσε τόσον γρήγορα ὥστε ἐξαλιζόμεθα, καὶ εἰς τὸ κέντρον της ἔλαμπε ἡ εἰκὼν τοῦ ἁγίου προφήτου, ὁ ὁποῖος ἐκάθητο μὲ σταυρωμένα γόνατα.

— Παράδοξον ὄνειρον πραγματικῶς, εἶπεν ὁ διοι-κητὴς. Ἀλλὰ μοῦ φαίνεται ὅτι ἡμεῖς αὐτὴν τὴν ἐξή-γησιν πρέπει νὰ δώσωμεν: ὅτι τὸ κέντρον τῆς γῆς εἶνε ἡ καλλιτέρα κρύπτη διὰ τὸν θησαυρὸν μου. Αὐ-τὴν τὴν νύκτα θ' ἀναχωρήσωμεν οἱ δύο μας εἰς τὰς βαθεῖας στέππας αἱ ὁποῖαι περικυκλόνουν τὴν Ταυ-ρίδα, θὰ ζητήσωμεν εἰς τὴν ῥίζαν μιᾶς χουρμαδιᾶς ἀσφαλὲς μέρος. Ἐλα λοιπὸν τὰ μεσάνυχτα μὲ τὴν καμήλαν σου· θὰ ἐπιστρέψωμεν πρὸ τῆς αὐγῆς.

Ὁ Μανσούρ ὑπέσχεθ' ἡ ἐλθὼν τὴν ὀριθεῖσαν ὥραν καὶ ἀνεχώρησε.

Πρὶν ἀκόμη καλονυχτίσῃ ἄλλος ταχυδρόμος ἦλθεν, ἀκολουθούμενος ἀπὸ μεγάλῃν συνοδείαν. Ἦτο ὁ πρίγκιψ Ἀβεδὺν-Μουσταφᾶ-Χάν, ὁ ἀδελφὸς τοῦ σάχου τῆς Περσίας, καὶ ἤρχετο ν' ἀναγγεῖλῃ εἰς τὸν Μίρζα Ἀβδουλλάχ ὅτι ἐπεθύμει νὰ διοικήσῃ αὐτὸς ὁ ἴδιος τὸν στρατὸν ὁ ὁποῖος ἦτο συνηθροισμένος εἰς τὴν Ταυρίδα.

— Τί τιμή διὰ τοὺς στρατιώτας μου! ἀνέκραξεν ὁ διοικητὴς ὑποκρινόμενος μεγάλην χαράν. Αὐρίον τὸ πρῶτ' ἔὰ παρατάξω τὸν στρατὸν εἰς τὴν μεγάλην πεδιάδα, καὶ ἡ Ὑψηλότης θὰ εἰμπορέσῃ νὰ ἐπιθεωρήσῃ ὅλους τοὺς ἀνδρείους μας. Καὶ τώρα, πρίγκιψ, καταδέξου νὰ κατοικήσῃς εἰς τὸ ἰδιαιτερόν μου δωμάτιον· θὰ διατάξω νὰ σοὺ ἐτοιμάσουν λαμπρὸν δεῖπνον.

Ὁ πρίγκιψ εὐχαρίστησε ζωηρῶς τὸν διοικητὴν, τοῦ ὁποῦ ἡ ἀγωνία ἤρχισε νὰ γίνεταί ὁλονὸν μεγαλειτέρα.

Ὁ Μανσούρ, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσίν του, ἤλθε τὰ μεσάνυχτα ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου μὲ τὴν κάμηλόν του.

ἀναστεναγμὸν ὁ Μανσούρ, ὁ ὁποῖος, ὅπως ὁ Ἀβδουλλάχ, ἐλάτρευε τὰ χρήματα.

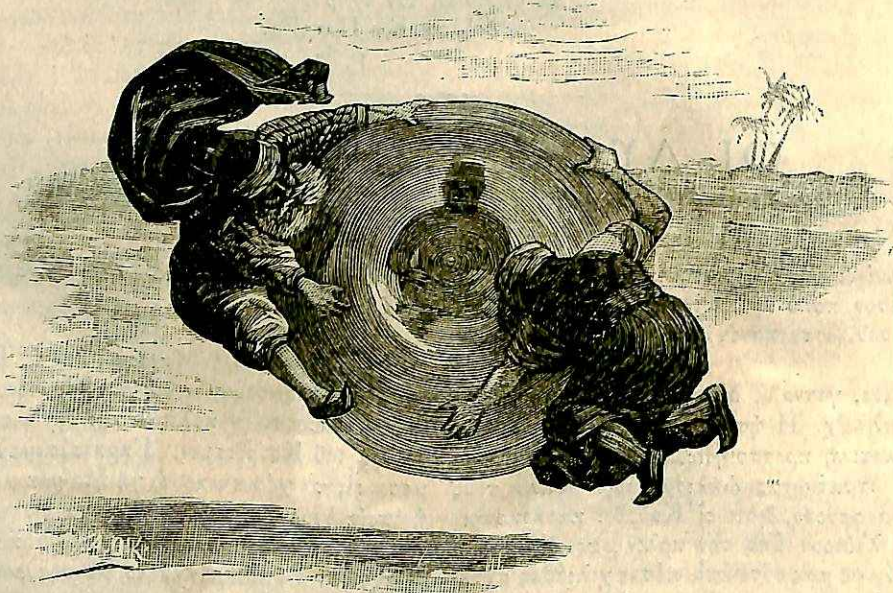
— Καλλίτερα ν' ἀποθάνω κοντὴ εἰς τὸ μαλαματικό μου παρὶ νὰ το σκορπίσω διὰ τὴν Περσίαν... εἶπεν ὁ Ἀβδουλλάχ.

Μόλις ἐτελείωσεν αὐτὴν τὴν βλασφημίαν ὁ ἄπιστος διοικητὴς, ἡ καμήλα ἐγλίστρησε καὶ ἔρριψε μὲ ὀρμὴν τοὺς δύο ἀνδράς τῆς εἰς τὴν ἄμμου τῆς στέππης:

Οἱ πόδες τῆς καμήλας καὶ οἱ τρεῖς σάκκοι τοῦ χρυσοῦ ἔπεσαν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ διοικητοῦ, ὅστις ἐλιποθύμησεν ἀπὸ τὸν πόνον.

Ὅταν ὁ Ἀβδουλλάχ ἤλθεν εἰς τὸν ἑαυτὸν του, ὁ ἥλιος ἐχρύσωνε τὰς κορυφὰς τῶν βουνῶν.

Ὁ Ἀβδουλλάχ πονῶν ἀκόμη ἀπὸ τὸ πένιμόν του,

«ΕΚΡΑΤΟΥΣΑΜΕΝ ΤΗΝ ΓΗΝ ΑΝΑΜΕΣΑ ΕΙΣ ΤΑ ΧΕΡΙΑ ΜΑΣ»

(Σελ. 59)

Ὁ Ἀβδουλλάχ εὗρεν εὐκαιρίαν ἐκ τῆς ταραχῆς, ἡ ὁποία ἐπεκράτει εἰς τὴν κατοικίαν του, νὰ φύγῃ. Ἐκράτει τρεῖς σάκκους βχυρτάτους, τοὺς ὁποῖους ὁ Μανσούρ καὶ αὐτὸς μὲ πολλὰ βάσανα κατάρθρωσαν νὰ φορτώσουν εἰς τὴν ῥάχιν τῆς καμήλας, ἡ ὁποία μὲ τὰ μεγάλα καὶ γρήγορα πόδια τῆς ἔφερεν αὐτοὺς, ἐντὸς ὀλίγου, ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν.

— Τὸ δυστυχισμένο μου τὸ μαλαματικό! μόλις εἰμπόρεσα νὰ γεμίσω τρία σακκιά, ἔλεγεν ὁ Ἀβδουλλάχ· πῶς νὰ το φέρω ὅλο ἐδῶ; Τί κρίμα νᾶνε τόσο βαρὺ!... Ἐλογάριασα, ἀγκυπητέ μου Μανσούρ, ὅτι θὰ μου χρειασθῇ ἐν ἔτος διὰ νὰ μεταφέρω τοὺς θησαυροὺς μου ἕως ἐδῶ...

— Εἶνε πραγματικῶς ἁμαρτία νὰ ἐξοδεύσῃς τόσα ὠραῖα πλούτη εἰς τροφὰς καὶ πολεμεφόδια, εἶπε μὲ

ἔτριψε μηχανικῶς τοὺς ὀφθαλμοὺς του ἔπειτα ἐσηκώθη ζωηρῶς καὶ ἐκάθησε διὰ νὰ ἰδῇ τί ἔγειναν οἱ σάκκοι τοῦ χρυσοῦ του.

— ὦ! ἐκπληξίς! οἱ τρεῖς σάκκοι εἶχαν γίνει ἄφαντοι ὅπως καὶ ἡ καμήλα, καὶ μόνον πλησίον τοῦ διοικητοῦ ἔμενεν ὁ ἀτυχὴς Μανσούρ ῥοχαλίζων μὲ ὄλην τὴν δύναμιν τῶν πνευμόνων του.

— Μανσούρ! Μανσούρ! ἐφώναζεν ὁ Ἀβδουλλάχ σείων δυνατὰ τὸν σύντροφόν του· ἔσπιν' ἄς τρέξωμεν νὰ γλυτώσωμεν τὸν θησαυρόν μου, ἂν εἶνε καιρὸς ἀκόμη... Ἀλλάχ! Θεέ μου! τί στραβὴ ἰδέα ἦταν αὕτῃ πού μου κατέβη νὰ ἔλθω ἕως ἐδῶ!...

Κατηραμένο νὰ εἶνε τὸ πνεῦμα τὸ ὁποῖον μᾶς ἔδωκε τὸσον κακὴν συμβουλὴν!... Ἀχ! τὸ μαλαματικό μου, τὸ ἀσημικὸ μου, ὅλα θὰ τα χάσω!

Ὁ Μανσούρ, τιναχθεὶς ἐπάνω ἐξαφνικά, ἐκύτταξε τὸν διοικητὴν μὲ ἐκπληξίν, μὴ εἰσεύρων ἂν ὦναι-ρεῦετο, καὶ μὴ πιστεύων ὅτι αὐτὸς ἦτο κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον πεσμένος εἰς τὴν ἄμμου τῆς στέππης...

Τὴν ἰδίαν στιγμὴν ἤκουσαν, ἀπὸ τὸ μέρος τῆς Ταυρίδος, πολλοὺς πυροβολισμοὺς· ἔπειτα ἐσκοτείνιασεν ὁ οὐρανὸς καὶ ἐρυθρὰ φλόξ ἐφάνη ἐπάνω ἀπὸ τὴν πόλιν.

— Οἱ Κοῦρδοι ἐμβῆκαν εἰς τὴν Ταυρίδα! ἐφώναζεν ὁ Μανσούρ, κατατρομαγμένος· θὰ εὗρήκαν τοὺς κατοίκους νὰ κοιμῶνται, καὶ τώρα καίουν τὰ σπίτια! Ἀλλάχ! Μωχαμέτ! τί καταστροφή, καὶ τί θρήνος θὰ γίνῃ· δὲν συλλογίζεσαι, ἀφέντη Ἀβδουλλάχ, ὅτι αἰτία ὅλων αὐτῶν εἶνε ἡ φιλαργυρία σου.

μὲ τὰ ὅποια οὔτε μίαν τουφεκιὰν δὲν θὰ εἰμποροῦσαν νὰ ρίψουν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ. Ὁ Ἀβδουλλάχ καὶ σὺ εἰσθε δύο φιλάργυροι, δύο ἐγωῖσταί, δύο κατηραμένοι!...

Ἡ φωνὴ τοῦ πνεύματος ἐγένετο βροντωδεστέρα, ὅσον δυνατότερος ἤκούετο ὁ ἦχος τοῦ πυροβολισμοῦ· ἦτο τρομερὸν ν' ἀκούη κανεὶς τὴν φωνὴν ἐκείνην, ἡ ὁποία ἤκούετο δυνατώτερα ἀπὸ τὸν ἦχον τῶν κανονίων τοῦ ἐχθροῦ.

— Σηκωθῆτε ἐπάνω, ἄθλιοι! ἐφώναξε καὶ πάλιν τὸ πνεῦμα—καὶ οἱ δύο φιλάργυροι ἐσηκώθησαν τρέμοντες—φύγετε ἀπ' ἐμπρὸς μου· πηγαινέτε μέσα εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην τὴν ὁποίαν ἐπροδώσατε καὶ κατεστρέψατε. Πηγαινέτε ν' ἀποθάνετε ὡς προδόται!

ΓΑΘΙΚΑΝΘΜΟΣ

«ΠΗΓΑΙΝΕΤΕ Ν' ΑΠΟΘΑΝΕΤΕ ΩΣ ΠΡΟΔΟΤΑΙ ΠΗΓΑΙΝΕΤΕ, ΚΑΤΗΡΑΜΕΝΟΙ, ΑΝΑΝΔΡΟΙ!»...

— Ἡ φιλαργυρία σου καὶ ἡ σιωπὴ σου, ἄθλιο! ἐφώναζεν αἰγνὴς μία φωνὴ ὡς κεραυνὸς ἡ ὁποία ἐτάρχεε ὅλον τὸν ἀέρα καὶ ἐγέμισε μὲ τρόμον τὴν καρδίαν τῶν δύο φιλαργύρων.

Εἰς γέρον λευκογένειος, κρατῶν ράβδον εἰς τὴν χεῖρά του, ἐφάνη ἐμπρὸς εἰς αὐτοὺς.

— Τὸ πνεῦμα τοῦ μέλλοντος! εἶπε κατατρομαγμένος ὁ Μανσούρ, πεσὼν πρόςμυτα κατὰ γῆς.

— Naί, τὸ πνεῦμα, τὸ ὁποῖον κατεδέχετο νὰ σοὺ φανερώνετο, οὐτιδανέ, διὰ νὰ προλαμβάνῃς τὰ ἐγωϊστικά σχέδια τοῦ φιλαργύρου ἐνόχου αὐτοῦ διοικητοῦ... Σὲ διέτχασα νὰ τον παρακινήσῃς εἰς τὸ καλὸν καὶ σὺ δὲν ἔδωκες καμμίαν σημασίαν εἰς τοὺς λόγους μου... Ἦθελες νὰ ἐπωφεληθῇς ἀπὸ τὰς πληροφορίας ὅπου σοὺ ἔδιδε, διὰ νὰ πωλήσῃς τὰ πλοῦτοσύμκά σου,

πηγανέτε κατηραμένοι, ἄνδρροί!... Ἡ Περσία θὰ ἐκδικηθῇ!...

Οἱ δύο κατηραμένοι διωχθέντες ἀπὸ τὸ πνεῦμα, δὲν ἐτόλμησαν νὰ παρακούσουν. Μὲ συσχυμένην κεφαλὴν καὶ ἄργον βᾶδιμα ἔφθασαν εἰς τὴν Ταυρίδα, ὅπου, κατ' εὐτυχίαν τῆς πόλεως, ὁ πρίγκιψ Μουσταφᾶς ἐπολέμησεν ἐνδόξως. Οἱ κάτοικοι ὀπλισθέντες ἐν βίᾳ ἔδειξαν τόσον θάρρος, ὥστε ἐνίκησαν τοὺς ἐχθροὺς. Οἱ Κοῦρδοι ἐξεδιώχθησαν ἐκ τῆς Ταυρίδος μὲ μεγάλας τῶν ζημίας.

Ματαίως προσεπάθησε νὰ κρυφθῇ ὁ Μιρζα Ἀβδουλλάχ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Μανσοῦρ. Τὸν ἀνεκάλυψαν κατηγορηθεὶς δὲ ὅτι ἔκρυψε τὸν πλοῦτόν του διὰ νὰ μὴ προμηθεύσῃ ὅπλα, πολεμεφόδια καὶ τροφὰς εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπως ἦτο τὸ καθήκόν του,

ἐδικάσθη τὴν ἀκόλουθον ἐβδομάδα ὑπὸ τοῦ στρατοδικείου. Ὁ πρίγκιψ Ἀβεδίν, θέλων νὰ δώσῃ ἐν αὐστηρὸν μάθημα πρὸς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι ἀπειθοῦν εἰς τὰς διαταγὰς τοῦ βασιλέως τῶν καὶ φρίνονται προδότες τῆς πατρίδος, ἔπεισε τὸ στρατοδικεῖον, νὰ τον καταδικάσῃ εἰς θάνατον.

Ὁ Μίρζα Ἀβδουλλάχ ἀφ' οὗ ἔφαγε ἑκατὸν μπισ-στούνιας κάτω ἀπὸ τὰ γυμνωμένα πόδια του, ἐκρεμάσθη ἐμπρὸς εἰς τὴν θύραν τοῦ μεγάρου του, καὶ πλησίον αὐτοῦ ὁ Μανσούρ, ὁ ἀξίος του σύντροφος.

ΙΑΤΡΙΚΗ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Κάποτε μᾶς συμβαίνουν μερικὰ δυσάρεστα πράγματα, ὅπως παραδείγματος χάριν τὸ μούδιασμα τῶν ποδῶν, ὁ λόξυγκας, τὸ ἀνοιγμα τῆς μύτης, τὰ ὁποῖα δὲν εἶνε μὲν ἀσθένεια ἀλλὰ μᾶς ἐνοχλοῦν τρομερά, καὶ εἶνε καλὸν βέβαια νὰ κάμνωμεν νὰ περνοῦν ἀμέσως. Λοιπὸν ἀκούσατε τί πρέπει νὰ κάμνετε.

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΗ ἀρχίζει τὰ ἱατρικὰ της καθήκοντα: Α' Μούδιασμα. Ὅταν μούδιασῃ τὸ πόδι σας δέσατέ το σφικτὰ κάτω ἀπὸ τὸ γόνατον καὶ τὸ μούδιασμα θὰ φύγῃ: Ἡ μαλάξατε τοὺς μῦς τῆς κνήμης ἢ ἀπλώσατε γυμνὸν τὸ πόδι σας εἰς τὸ σανίδωμα.

Β' Λόξυγκας. Ὅταν σᾶς πιάσῃ λόξυγκας πῖετε ἀργὰ ἀργὰ ἓνα ποτήρι νερό, ἢ νερὸ καὶ κρασί ἀνακατομένα, χωρὶς νὰ πάρετε ἀναπνοήν. Ἡ περυνισθῇτε ἀφ' οὗ ρουφήτετε ἀρκετὸν ταμπάκον. Ἡ συγκίνησις ἢ ἡ ἐκπληξις ὠφελεῖ πολὺ ὥστε ἂν βλέπετε κανένα νὰ ἔχῃ λόξυγκας κάμετέ τον νὰ συγκινήθῃ,

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ μικρὰ Βαρβάρα ἀνοίγει τὰ συρτάρια τοῦ πατρὸς της καὶ κάμνει ἄνω κάτω τὰ χαρτιά του.

— Τί κάμνεις αὐτοῦ; τὴν ἐρωτᾷ μὲ ἐκπληξιν ἐκεῖνος. Κλείσε γρήγορα τὸ συρτάρι.

Καὶ ἡ μικρὰ Βαρβάρα ἡ ὁποία πολλάκις ἔχει ἀκούσει τὸν πατέρα της νὰ παραγγέλλῃ νὰ μὴ ἀφίουν τὴν θύραν ἀνοικτὴν ὅταν εἶνε ἀνοικτὸν καὶ τὸ παράθυρον διότι σχηματίζεται βεῦμα,

— Μὴ φοβεῖσαι, μπαμπά, ἀποκρίνεται· δὲν ἔχω καὶ τὰ δύο συρτάρια ἀνοικτὰ καὶ δὲν σχηματίζεται βεῦμα.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Φαλακροκόρακος τοῦ Ἀλίου.

Ὁ Μανωλάκης ἐρωτᾷ τὴν μητέρα του:

— Μαμά, ἐγὼ θὰ εἶμαι ὁ μεγαλύτερος πάντοτε, ἢ θὰ γίνῃ καὶ ὁ Γεωργάκης μας μεγαλύτερος ἀπὸ μένα;

— Ὅχι, παιδί μου· ὁ Γεωργάκης ἐγεννήθη δύο χρόνια ὑστερώτερα ἀπὸ σένα, καὶ θὰ εἶνε πάντοτε μικρότερός σου· ἀλλὰ γιατί ρωτᾷς;

Οἱ σάκκοι τοῦ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, οἱ ὁποῖοι εὐρέθησαν εἰς τὰ ὑπόγεια τῆς κατοικίας του, ἐχρησίμευσαν εἰς τὸ νὰ στολίσουν τὴν Ταυρίδα, νὰ ξαναποκτηθοῦν αἱ καῖσαι οἰκίαι, καὶ ν' ἀνταμειφθοῦν οἱ κάτοικοι διὰ τὸ θάρρος των. Κανεὶς δὲν ἐλυπήθη τὸν Ἀβδουλλάχ καὶ τὸν Μανσούρ, διότι οἱ προδότες οὐτε συγχώρησιν ἀξίζουν οὔτε εὐσπλαγχνίν.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΛΕΗΛΑ ΧΑΝΟΥΜ)

ἢ εἰπέτε του καὶ τι πού νὰ τον κάμῃ νὰ σκεφθῇ κάμποσιν ὥραν.

Γ' Ἀνοιγμα τῆς μύτης. Θὰ σας εἰπῶ πολλοὺς τρόπους· ἂν δὲν ἐπιτύχετε μὲ τὸν ἓνα μεταχειρισθῇτε τὸν ἄλλον.

Ἄν τοῦ ἀνοιχθῇ κανενὸς ἡ μύτη ἂς ἀναπνεύσῃ βαθεῖα κάμποσιν ὥραν, ἢ ἂς κρατήσῃ τὸ χεῖρ του σηκωμένο εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου τρέχει τὸ αἷμα· ἢ ἂς ροφήσῃ μὲ τὴν μύτην του δροσερὸν νερὸν ἢ ἀνακατωμένον μὲ ὀλίγον ξεῖδι ἢ στύψιν· ἢ ἂς ροφήσῃ ὡς ταμπάκον σκόνην στύψης ἢ ἂς βάλῃ πανιὰ βρεγμένα μὲ κρύον νερὸν εἰς τὸ μέτωπόν του, εἰς τοὺς κροτάφους του καὶ τὴν μύτην· ἢ ἐπὶ τέλους ἂς κάμῃ ὀρθὸς ἐν λουτρὸν τῶν ποδῶν μὲ νερὸν τὸ ὁποῖον νὰ ἔχῃ μέσα σιναπόσπορον, ἢ ἂς βάλῃ σιναπισμὸν εἰς τὰς κνήμας του.

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

— Γιὰ νὰ ξέρω, μαμά, ἂν θὰ ἔλθῃ καὶ αὐτοῦνοῦ ἡ σειρὰ νὰ με δέρνῃ.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ.

Ἡ κυρία Κλεάνθη ἐξῆλθε μετὰ τῶν δύο θυγατέρων της εἰς περίπατον καθ' ὁδὸν ἀπαντῶσιν ὄνον τινὰ ὅστις ὠγκάτο.

Ἡ Κλεῖω ἐρωτᾷ τὴν μητέρα της διὰ τί ὀγκάται ὁ ὄνος. Ἡ μικρὰ δὲ ἀδελφὴ της ἀπαντᾷ:

— Δὲν τὸ καταλαμβάνεις; διότι ἐντρέπεται νὰ περιπατῇ εἰς τὸν δρόμον φορτωμένος.

Ἐστᾶλη ὑπὸ Μαρίας Θερεσίας τῆς Ἰσπανίδος.

Ἐδῶσαν εἰς τὸν Τοτὸν μίαν τοῦρταν τὴν ὁποίαν θὰ μοιρασθῇ με τοὺς δύο ἀδελφούς του.

Ὁ Τοτὸς τρώγει πρῶτα ἐν καλὸν κομάτι, ἔπειτα προσποιεῖται ὅτι πτῦει ἐπὶ τοῦ μένοντος.

— ὦ! τὸ κακόπαιδον! λέγει ἡ παιδαγωγὸς του.

Καὶ ὁ Τοτὸς φιλοσοφικῶς:

— Τὸ κάμνω διὰ νὰ μὴ θέλουν οἱ ἄλλοι νὰ φάγουν.

Ἐστᾶλη ὑπὸ τίνος;

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Βέβαια, μικρὲ μου Κάλυξ Ρόδου, (τί μοσχομυρισμένον ψευδώνυμον!) εἶσαι ἱκανὸς νὰ λύῃς αἰνίγματα· καὶ κάμνεις καλὰ νὰ το πιστεύῃς, διότι κ' ἐγὼ τὸ πιστεύω. Πολὺ μοῦ ἤρεσαν καὶ αἱ κρίσεις σου διὰ τὸν Στακτερὸν καὶ τὴν Μαργαρίταν: «Καλὰ νὰ πάθῃ ὁ γαϊδαρέλος πού δὲν ἤθελε νὰ φορέσῃ τὸ καινούριον σαμάρι, καλὰ νὰ πάθῃ καὶ ἡ Μαργαρίτα πού ἐπῆρε τὸ φαγητὸν τοῦ παπαγάλου». Σωστά.

Ἡ ἐπιστολή σου τώρα δὲν ἐχάθη, Ἀγλαΐα Ζωγραφίδου, τὴν ἔλαβες καὶ εἶδες τὰς λύσεις σου. Λοιπὸν ἐτοιμάσου νὰ δεῖξῃς καὶ πάλιν τυπωμένον τὸ ὄνομά σου εἰς τὰς φίλας σου ἀφ' οὗ τὰς φιλήσῃς καὶ πάλιν ἐκ μέρους μου. Τί παρᾶξενον ὡς τόσον, αἱ; νὰ βλέπῃς τὸ ὄνομά σου μὲ στοιχεῖα τοῦ τύπου! Τὸ κυττάξεις, τὸ κυττάξεις καὶ δὲν πιστεύεις τὰ μάτια σου. «Καλὲ ἐγὼ νὰ εἶμαι αὕτῃ ἡ τυπωμένη Ἀγλαΐα!» λέγεις καὶ ἐπὶ τέλους πείθεσαι: εἶσαι σύ, ἢ ἰδία. Εἰς τὸ προσεχὲς δελτίον τοῦ ταμείου τῶν ἀπόρων θὰ ἴδῃς τὸ περίσσευμα ἐκ τῶν τεσσάρων βουβλίων.

Εἶπα τόσας φορές, ἀγαπητὴ μου Φιλύρα, ὅσάκις μοῦ στέλλετε πνευματικὰς ἀσκήσεις πρὸς δημοσίευσιν νὰ μοῦ στέλλετε καὶ τὰς λύσεις· ὥστε ἄσχημα ἔκαμες κ' ἐθεώρησες περιττὴν τὴν ἐξήγησιν, ὡς λέγεις τοῦ αἰνιγματός σου, διότι μὲ ἡνάγκασες νὰ θεωρήσω κ' ἐγὼ περιττὴν τὴν δημοσίευσιν του· νομίζω ὅμως ὅτι καὶ ἄλλα πράγματα θεωρεῖς περιττά, παραδείγματος χάριν τὴν ὀρθογραφίαν.

Πολὺ ἐπιτυχήμενον εἶνε τὸ νέον ψευδώνυμόν σου, Λευκὸν Ρόδον· θὰ διαβιβάσω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Πρωτόπειρον Μέλισσαν καὶ τὴν Ἐλαφρὰν Ἀκατον, καὶ ὅτι λυπεῖσαι πολὺ πού δὲν εἴμπορεῖς νὰ ὑπάγῃς νὰ τὰς ἰδῇς. Ἀμὴ αὐταί! αὐταὶ θὰ λυπηθοῦν χωρὶς ἄλλο ἀκόμη περισσότερον.

Ὡραῖοι λέγεις, καλὸν μου Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου, εἶνε οἱ Τρεῖς μικροὶ σωματοφύλακες· μόνον ὠραῖοι; εἶνε λαμπροί, ἐξαιρετοί· καὶ πού νὰ ἰδῇς ἀκόμη! αὐτὸ μόνον σοῦ λέγω ὅτι ὅσον πηγαίνουν καὶ γίνονται καλλίτεροι καὶ τὸ τέλος των εἶνε ἑκατὸν φορές καλλίτερον ἀπὸ τὴν ἀρχὴν· ἀκούεις; ἑκατὸν φορές; ἂν ὄχι καὶ ἑκατὸν μίαν.

Μπα! μπα! μπα! Σπαρτιάτις Γοργώ, ἀκούς νὰ ἐντρέπεται ἡ φίλη σου νὰ μοῦ γράψῃ μόνῃ της; Εντρέπεται τὰς ἄλλας φίλας της; Ὅχι, βέβαια· ἐμὲ λοιπὸν δὲν με θεωρεῖ φίλην της, καὶ ἀπὸ τὰς διαλεκτὰς μάλιστα; Ἀς εἶνε περὶ ἂς εἶνε τὴν συγχωρῶ καὶ τὴν ἀσπάσμαι τὴν ἀγαπητὴν σου Ἐστίαν καὶ σ' εὐχαριστῶ διότι μοῦ τὴν ἐσύστησες· ἀλλὰ νὰ της εἰπῇς (καὶ σοῦ το λέγω σὲ διὰ νὰ τ' ἀκούσῃ αὕτῃ) ὅτι περιμένω ἐπιστολήν της. Εὐχαριστῶ θὰ στείλω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Σπαρτιάτιδα Ἀργιλεωνίδα καὶ θὰ τὴν ἐρωτήσω διατί δὲν ἀπάντησεν εἰς τὴν ἐπιστολήν σου.

Ἐγὼ νὰ σε λησμονήσω, Πρωτόπειρος Μέλισσα; τί πικρὸν λόγον ἐξεστόμεναι μ' ἐκέντριες μὲ τὸ κεντρί σου, ὡς μέλισσα πού εἶσαι καὶ μ' ἐπόνεσε, καὶ ἂν δὲν ἦσο πρωτόπειρος μέλισσα, θὰ ἐθύμωνα μαζί σου· γίνεσαι ποτε τέτοια προσβολὴ κατὰ τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἡ ὁποία δὲν περνᾷ σιγῇ χωρὶς νὰ ἐνθυμῇ τὰς φίλας της; Τοὺς ἀσπασμούς σου, κατὰ τὴν παραγγελίαν σου, τοὺς στέλλω μὲ πρῶτον ταχυδρομεῖον εἰς τὴν Τσάτσαν Γελαστήν, τὴν Λευκὴν Περιστερὰν, τὸ Μὴ με λησμονεῖ, τὸ Τσαρταμίρι καὶ τὸ Ρόδον τοῦ Ἀπριλίου.

Ποῖος εἰςφέρει τί σοβαρὰ θὰ ἦσαν αἱ ἀσχολαὶ αἱ ὁποῖαι σὲ ἡμπόδιζαν Ἐλαφρὰ Ἀκατος νὰ μοῦ γράψῃς; ποῖος εἰςφέρει; μήπως, μολοντὶ εἶσαι ἐλαφρὰ· χωρὶς παρεξήγησιν—ἐθαυρόθης; ποῖος εἰςφέρει πάλιν;

Πόσον ἐχάρηκα, Τσῖρε τοῦ Πελάγου, διότι ἐγεῖνατε

σύ καὶ τ' ἀδελφιά σου ἐπιμελέστεροι καὶ καλλίτεροι: ἐξ αἰτίας μου! εὐχαριστῶ τὸν καλὸν σας πατέρα, ὁ ὁποῖος ἔχει τοιαύτην ἰδέαν διὰ τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ ὥστε σᾶς τὴν δίδει ὡς βραβεῖον ἐπιμελείας καὶ καλῆς διαγωγῆς. Λοιπὸν νὰ σας ἰδῶ· νὰ μὴ μ' ἐντροπιάσετε!

Σήμερον ἡ Λίνδα θὰ λάβῃ τοὺς ἀσπασμούς σου, Σπαρτιάτις Ἀργιλεωνίς, καὶ θὰ ἴδῃ ὅτι ἐπιθυμεῖς νὰ μάθῃς τὸ ὄνομά της δι' ἰδιαιτέρας ἐπιστολῆς. Διατί ὅμως αὐτὴν τὴν φορὰν τόσα ὀλίγα μοὶ ἔγραψες;

Περιμένω τὰς ἐπιστολάς σου, ἀγαπητὴ μου Ἀγλαΐα Καλαϊτσάκη· ἡ φροντίς σου διὰ τὸ ταμεῖον τῶν ἀπόρων δεικνύει ὅτι ἔχεις εὐγενὴ καρδίαν.

Σ' εὐχαριστῶ διὰ τὴν πολλὴν σου ἀγάπην, Τηλέμαχε. Κ' ἐγὼ ἐπίσης σ' ἀγαπῶ, μικρὲ μου φίλε.

Πολὺ καλὰ, Πέλεκυ Τενέδιε, εὐχαριστῶς θὰ σε κατατάξω εἰς τὴν τάξιν τῶν συνδρομητῶν μου, ἀφ' οὗ σοῦ ἀρῶσιν τόσον πολὺ καὶ τὰ διηγήματά μου καὶ τὰ ποιήματά μου καὶ αἱ εἰκόνες μου. Φιλήσετέ μου τ' ἀδελφάκια σου.

Σοῦ ἐκφράζω τὰς εὐχαριστήσεις μου, ἀγαπητὴ μου Ἀργαμπελῇ, διὰ τὰς εὐχὰς τὰς ὁποίας μοῦ ἔστειλες διὰ τὴν εἰσόδον μου εἰς τὸ ἑβδόμον ἔτος μου. Τοῦτο μαρτυρεῖ ὅτι με ἔχεις εἰς τὸν νοῦν σου· ἐπίσης σ' εὐχαριστῶ καὶ διὰ τοὺς φίλους τοὺς ὁποίους μοῦ ἐσύστησες. Πού εἴθε κύριοι; ὀρίστε, παρακαλῶ, καθῆστε, ἔχει θέσιν καὶ διὰ σᾶς, ὡς βλέπετε.

Πολὺ κολακευτικὰ ἐκφράζεσαι περὶ ἐμοῦ Βυσσινιά Παπαρούνα· ποῖος δὲν θὰ εὐχαρηστηθῇ, γράφεις, διὰ τὴν δεκαπενθήμερον ἔκδοσίν σου, ἀφ' οὗ καὶ εἰς ἐν δωμάτιον νὰ εἶνε τίς κλεισμένους δύναται νὰ εὐρίσκειται πότε εἰς τὴν ἐξοχὴν πότε εἰς τὴν θάλασσαν, κατὰ τὰ διηγήματα τὰ ὁποῖα γράφεις· Μὲ κάμνεις νὰ λαμβάνω τὸ χρωμὰ σου ἀπὸ τοὺς ἐπαίνοους, Παπαρούνα μου.

Μὴν ἀνησυχῇς Ἀηδὼν τῆς Ἐρήμου, θὰ στείλω ἀσφαλὸς τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Σαφρώ, τὴν Ἡρωίδα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπαναστάσεως, τὴν Ἀριάδην τῆς Κρήτης καὶ τὸν Μέλανα Ἀετὸν.

Σε συγχαίρω Γερναία Σουλτιώτισσα διότι ἤρχισες νὰ γίνεσαι οἰκονόμος, καὶ οἰκονόμος τίνος πράγματός; τοῦ πολυτιμωτέρου ὧν: τοῦ καιροῦ. Σ' εὐχαριστῶ δὲ διότι μόλις οἰκονόμησες ὀλίγας στιγμὰς ἀπὸ τὰ μαθήματά σου ἐσπευσες νὰ μοῦ γράψῃς.

Γράφε μοι λοιπὸν, γράφε μοι Φιλόπατρις Ἑλληνίς· περιμένω ἀνυπομένως ἐπιστολήν σου. Εἰπὲ καὶ στὴν φίλην σου νὰ μοῦ γράψῃ καὶ αὕτῃ.

Καλῶς ὀρίσατε, καλῶς ὀρίσατε, Ἐνδοξο Μαραθῶν, Αἰθρὲ Οὐρανὲ καὶ Λευκὴ Περιστερὰ· πόσον χαίρω ὅτι ἤρχισα νὰ ἐπισκέπτομαι καὶ τὴν ἐνδοξὴν πατρίδα σας ὅπου ὁ Μιλτιάδης ἐνίκησε τοὺς Πέρσας; Τί ὠραῖα νὰ κατάγεται κανεὶς ἀπὸ τὸν Μαραθῶνα! Ἐμβαθεῖτε ἔχετε μίαν πολὺ καλὴν διδασκαλίαν, ἡ ὁποία μὲ ἐκτιμᾷ καὶ μ' ἀγαπᾷ. Σᾶς παρακαλῶ λοιπὸν νὰ ἐκφράσητε πρὸς αὐτὴν τὰς εὐχαριστήσεις μου διὰ τὰ καλὰ της πρὸς ἐμὲ αἰσθήματα.

Δὲν με ἐνοχλοῦν αἱ ἐπιστολαὶ σου, φίλη μου Γεῖτωρ τῆς Μυκάλης, ἀπεναντίας μάλιστα μοῦ προσενοῦν μεγάλην εὐχαρίστησιν· γράφε μοι λοιπὸν ἐλεύθερα.

Πολὺ ὠραῖον βιβλίον ἐξεδόθη, μικροὶ μου φίλοι, ἡ Ἐρμηνεία περὶ τοῦ Εὐαγγελίου ὑπὸ τοῦ ὑψηλοῦ της Θεολογίας κ. Ἰγνατίου Μοσχάκη. Περιέχει τὴν ἡθικὴν τῆς διδασκαλίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ εἶνε πολὺ ὠφέλιμος διὰ τὴν οἰκογένειαν. Εἰμπορεῖτε νὰ το προμηθευθῇτε ἀπὸ τὸν ἐκδότην του, τὸν ἐν Ἀθήναις βιβλιοπώλῃν κ. Ἀνέστην Κωνσταντινίδην.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

44. Ἑλληνοσύμφωνον.

ἁ·ἰ·ε·α—ἰᾶ—ῶ·α—ε·ε·ε·η—ῶ·η
ἁ·ἰ·ε·α—ἰᾶ—ῶ·α—ε·ε·ε·η—ῶ·η

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἐνθουσιασμοῦ.

45. Συλλαβογράφοι.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου καὶ τὰ τὸ δευτέρον μου,
καὶ ἐκ τοῦ πρώτου μου πολλὰ δηλοῖ τὸ σύνολόν μου.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Βυσινιαῆς Παπαρουνᾶς.

46. Συλλαβογράφοι. Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις, τὸ
δευτέρον μου δηλοῖ τέκνον, τὸ σύνολόν μου εἶνε στρατηγὸς
τοῦ Φιλίππου καὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Μ. Ἀλεξάνδρου.

Ἑστᾶλη ὑπὸ Ἰωάν. Γ. Χαλαραμπιδου.

47. Συλλαβογράφοι.

Τὸ πρῶτόν μου εἶνε πρόθεσις, τὸ δευτέρον σ' ἐνδύει,
τὸ σύνολόν μου, φίλτατε, εἰδήσεις περικλείει.

Ἑστᾶλη ὑπὸ Ἰωάν. Στ. Σολωμνίδου.

48. Λεξιγράφοι.

Εἶμαι πουλὶ καὶ ἔρχομαι κ' ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα
ὅταν μυρίση ἡ ἀνοιξὶς καὶ ἔθῃ ἡ πρασινάδα.
Μ' ἂν φύγη ἕνα γράμμα μου ἀπ' τὰ ὀκτώ που ἔχω
μὲ κύματα περίφανα καράβια ὅε νὰ βρέχω.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Σπινθῆρος.

49. Λεξιγράφοι.

Ἄν λυπᾶσαι, φίλτατέ μου, τὸ τομάρι σου πολὺ,
φύγε, φύγε μακρὰ μου, γιὰτὶ πάει θά σὲ φάγω.
Μ' ἂν μου βγάλῃς ἕνα γράμμα, σ' τὴ στιγμὴ μεταβολῇ,
θὰ σου δώσω τὴν εὐχή μου, σ' τὸν Παράδεισον θὰ πάγω.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀραπάκου.

50. Αἵνεγμα.

Ἀπλοῦς ποιμὴν κατήνευσα κριτὴς θεῶν νὰ γείνω.
Κριτὴς ἀνθρώπων γίνομαι ὁ ἥμισυς ἂν μείνω.

Ἑστᾶλη ὑπὸ Κίμωνος Ν. Ἀσημακοπούλου.

51. Αἵνεγμα.

Ἀπλοῦν ὑπάρχω εἰς τὸ φῶς
Εἰς τὸ σκότος δὲ διπλοῦν
Διπλοῦν μὲ βλέπει ὁ σοφὸς
Ἄλλ' ὁ ἀμαθὴς ἀπλοῦν.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

52. Αἵνεγμα. Τί πράγμα εἰμπορεῖ νὰ σηκώσῃ χίλια καν-
τάρια ἄχυρα καὶ δὲν εἰμπορεῖ νὰ σηκώσῃ μίαν ὀκτὰ μολύβι;

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Νεοφωτιστοῦ.

53. Αἵνεγμα.

Τὸ ὕδωρ εἶν' ἡ μήτηρ μου, τὸ ὕδωρ ἡ τροφὸς μου,
Πλὴν καὶ ἐκ τούτου πάντοτε συμβαίνει ὁ θάνατός μου.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Σπαρτιάτιδος Ἀργιλεωνίδος.

54. Ἀκροστιχίς.

Ἀπὸ τὸ πρῶτόν μου ἀρχίζει τὸ ὄνομα μέρους περιφήμου διὰ
τὴν μάχην, ἡ ὅποια ἐγένεν εἰς τὴν ἀρχαιότητα.
Ἀπὸ τὸ δευτέρον μου τὸ ὄνομα γυναικὸς περιφήμου διὰ τὸ
κάλλος τῆς.

Ἀπὸ τὸ τρίτον μου τὸ ὄνομα περιφήμου ἁγίου.

Ἀπὸ τὸ τέταρτόν μου τὸ ὄνομα περιφήμου ἀρχαίου ἱατροῦ.

Ἀπὸ τὸ πέμπτον μου τὸ ὄνομα περιφήμου γλύπτου.

Ἀπὸ τὸ ἕκτον μου τὸ ὄνομα περιφήμου ἀποστόλου.

Ἀπὸ τὸ ἑβδομὸν μου τὸ ὄνομα περιφήμου ὁρους εἰς τὴν ἀρ-
χαϊότητα.

Ἀπὸ τὸ ὀγδοόν μου τὸ ὄνομα περιφήμου ποιητοῦ.

Τὸ δὲ σύνολόν μου εἶνε ὄνομα περιφήμου ἀστείου φιλοσόφου.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ περιφήμου Πατατοῦκα.

55. Ἱστορικὴ ἐρώτησις. Οἱ ἀπεσταλμένοι μεγάλου
βασιλέως πηγαίνουν δῶρα εἰς στρατηγὸν τινὰ ὀνομαστὸν διὰ
τὴν ἀρετὴν· εὐρίσκουσιν αὐτὸν νὰ ἀντλή ὕδωρ ἀπὸ τὸ
φρέαρ καὶ τὴν σύζυγόν του νὰ ζυμόνῃ. Ἀπέπεμψε τοὺς
ἀπεσταλμένους μὴ δεχθεῖς τὰ δῶρα. Ποῖος εἶνε;

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Συμβαθητικοῦ.

56. Ἀναγραμματισμός. Ὅπως εἶμαι, εἶμαι ὁπαδὸς
τοῦ Διονύσου, ἂν τὸ τρίτον μου γίνῃ δευτέρον καὶ τὸ δεύ-
τερον τρίτον, τότε γίνομαι πρᾶγμα ἱερὸν ἂν τονισθῶ εἰς τὴν
λήγουσαν, ἢ ὄνομα ἂν τονισθῶ εἰς τὴν παραλήγουσαν.

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Πισπιρίγκου.

57. Λογοπαίγνιον. Ποῖος εἰσέρει τις πῖλος χωρεῖ ὄχι
μόνον ἕνα κεφάλι ἀλλὰ χιλιάδες κεφάλια;

Ἑστᾶλη ὑπὸ τοῦ Τσίρου τοῦ Πελάγου.

58. Λογοπαίγνιον. Ποῖα εἶνε ἡ πόλις τὴν ὅποιαν δει-
κνύομεν πάντοτε εἰς τὸν Ἰωάννην λέγοντες τὸ ὄνομά της;

Ἑστᾶλη ὑπὸ τῆς Τσατάρας Γιλαστῆς.

ΛΥΣΕΙΣ

28. Ὁ φιλότιμος ἄς ἔχῃ τὴν φιλότατὴν του τιμὴν.

Ὅπλον κατὰ τῆς κακίας, κέντρον πρὸς τὴν ἀρετὴν.—

29. Καλλιπόλις (Καλὴ, πόλις).—30. Εὐρώτας (Εὐ, Ρ,
τάς).—31. Θεμιστοκλῆς (Θέμις, τό, κλείς).—32. Κόραξ,
κράξ.—33. Ἀθηνᾶ, Ἀθῆναι.—34. Ἡ γέφυρα.—35. Ποτόν,
τόπον.—36. Τὸ ὄνομά μας.—37. Ὁ πρῶτος 69 ὁ δεύτε-
ρος 60, ἢ ὁ πρῶτος 90 καὶ ὁ δευτέρος 25, ἢ ὁ πρῶτος 100
καὶ ὁ δευτέρος 45, καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς.—38. ΘΕΣΠΙΣ (1.
Θεμιστοκλῆς. 2. Ἐλέφας. 3. Σόλων. 4. Περίανδρος. 5.
Ἱπποκράτης. 6. Σάμος).

39

0	0	0
	0	0
0	0	0
0	0	0

40. Ἡ Ἥρα (ἡρα).—41. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυ-
σόστομος.—42. Ἡ ἀλήθεια (ἄλλη θεία).—43. Cουσου.

ΟΝΟΜΑΤΑ ΤΩΝ ΛΥΤΩΝ ΚΑΤ' ΑΛΦΑΒΗΤΙΚΗΝ ΣΕΙΡΑΝ ΤΟΥ ΕΠΩΝΥΜΟΥ

Β. Ἀδραμόπουλος, 3. Ἀθρίος Οὐρανός, 2. Ἀλκίνοος ὁ Φαίακων, 9. Κωνσταντῖνος Γαβριλάκης, 8. Β. Ν. Γι-
αννούλης, 9. Διάβολος Κύπριος, 8. Ἐλαφρὰ Ἀκατος, 11. Δημ. Ἐμμανουλόπουλος, 1. Ἑστία, 7. Μιχαὴλ Κ.
Θεοδώρου, 2. Σ. Θεοτόκης, 7. Κάλυξ Ῥόδου, 2. Καρδινάλιος Ῥισελιέ, 8. Σ. Δ. Κριεζώτης, 2. Κ. Κωνσταντινί-
δης, 4. Πᾶνος Ι. Λάμπρου, 2. Λευκὸν Ῥόδον, 5. Μαρία Θηρεσία ἡ Ἰσπανίς, 6. Παῦλος Γ. Ματθαίουπουλος, 2.
Ἰάκωβος Ν. Μεταξᾶς, 5. Ἐλένη Α. Μπουκαούρη, 2. Πανούργος Ὀδυσσεύς, 7. Πέσ μου το νὰ σοῦ το πῶ, 12.
Πιπίγκα, 5. Πρωτόπειρος Μέλισσα, 11. Ῥόδον τοῦ Ἀπριλίου, 6. Σπαρτιάτις Ἀργιλεωνίς, 13. Σπαρτιάτις Γορ-
γώ, 8. Σωκράτης, 10. Τίγρις τῆς Βεγγάλης, 6. Ἐλένη Κ. Τραυλοῦ, 11. Μαρία Α. Τσέπη, 7. Τσίρος τοῦ Πελά-
γου, 10. Δημήτριος Φιλάνδρας, 1. Φιλόπατρις Ἑλλην, 6.

[Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν, ὧν αἱ λύσεις ἐλήφθησαν μετὰ τὴν 25 Φεβρουαρίου, θὰ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ πρῶτον φύλλον].

“Ο ΜΑΡΙΟΣ ΕΚΑΘΗΤΟ ΚΑΙ ΕΥΧΕΔΙΑΖΕ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΚΗΝ ΤΟΥ ΟΙΚΙΑΝ, ΧΑΡΙΝ ΔΙΑΣΚΕΔΑΣΕΩΣ” [σελ. 67]

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 49]

— Καὶ τώρα, φίλτατε Καπάνη, εἶπεν ὁ μικρὸς
Σαϊζάνης, εἰπέ μας ποῖος εἶσαι καὶ πόθεν ἔρχεσαι,
διότι δὲν εἰσεύρομεν ἀκόμη τὴν ἱστορίαν σου. Καὶ
ἐπειδὴ, καθὼς βλέπω, εἴμεθα καὶ οἱ τρεῖς γεννημέ-

νοι διὰ νὰ μείνωμεν φίλοι ἀχώριστοι, θὰ σου διηγη-
θοῦμεν καὶ ἡμεῖς ἔπειτα τὴν ἱστορίαν μας.

— Μετὰ χαρᾶς! ἀπεκρίθη ὁ Μάριος, καὶ εὐθὺς
ἤρχισε καὶ εἶπε τὴν ἱστορίαν του τὴν ὅποιαν ἡμεῖς

ΕΤΟΣ Ζ'.—ΤΕΥΧΟΣ 5^{ον}.

γνωρίζομεν. Τὸς περιέγραψε πῶς ἦτο ἡ πατρική του οἰκία, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζε πύργον, ἐπὶ τὸ μεγαλοπρεπέστερον, καὶ ἡ ὁποία ἦτο ἐκτισμένη ἐπάνω εἰς λόφον εἰς ὠραίαν θέσιν, περικυκλωμένη ἀπὸ δένδρα.

— Σταθῆτε τώρα νὰ σας δείξω καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ πύργου μας, εἶπεν ὁ Μάριος, ἀφ' οὗ ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του.

Ὁ Μάριος ἦτο ἐπιτήδειος εἰς τὴν ἱστογραφίαν καὶ πολλάκις, ὅταν ἦτο εἰς τὴν πατρίδα του, ἐκάθηντο καὶ ἐσχεδίαζε τὴν πατρικήν του οἰκίαν χάριν διασκεδάσεως. Ἀλλὰ τὸ μολυβοκόνδυλόν του καμμίαν φορὰν ἐπαρρηγίαινε, καὶ ἡ εἰκὼν ἐγίνετο κηλλιτέρα καὶ ὠραιότερα. Καὶ ἐν ᾧ ἡ ἀληθινὴ οἰκία ἦτο ἀπλὴ ἐξοχικὴ κατοικία, ὅταν ἔβλεπε κανεὶς τὴν εἰκόνα, ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει κτίριον μεγαλοπρεπέστατον.

Ἐδιηγῆθη ἔπειτα ὁ Μάριος πῶς ἦλθεν εἰς τὴν πρωτεύουσαν καὶ πῶς του ἔκλεψαν τὴν ἐπιστολήν.

Ὅταν ἤκουσαν τὴν ἱστορίαν τῆς ἐπιστολῆς, ἀγρίευσαν καὶ οἱ τρεῖς φίλοι καὶ ἂν εἶχον ἐκείνην τὴν στιγμὴν τὸν κλέπτην εἰς τὰς χεῖράς των θά τον ἔκαμνον τρία κομμάτια.

— Τέλος πάντων, εἶπεν ὁ Μάριος, δὲν εἶμαι πολὺ βέβαιος ἂν θὰ μείνω μαζί σας, ἀγαπητοί μου φίλοι· τοῦτο ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὸν κύριον διευθυντήν. Ἄν αὐτὸς θελήσῃ νὰ με προστατεύσῃ, θὰ μείνω. Διότι ἡμεῖς εἰς τὴν πατρίδα μου δὲν εἴμεθα πλούσιοι ἄνθρωποι, καὶ ἂν ὁ κύριος Τελόριμος δέν μου εὕρῃ καμμίαν ὑποτροφίαν, ὅπως τοῦ ἔγραψεν ὁ πατήρ μου, καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω τί θὰ κάμω.

— Ἀ! πρέπει νὰ μείνης! ἀνεφώνησεν ὁ Δουμποδάνος. Ἰσα ἴσα δὰ τώρα που ἐγίναμεν φίλοι!

— Βέβαια! ἐπιθύρυσεν ὁ Σαϊζάνης.

— Θὰ μείνης! εἶπε καὶ ὁ Μοντανῆς, ἀφ' οὗ ἐσκέφθη ὀλίγην ὥραν, θὰ μείνης μαζί μας, Μάριε, ἐγὼ σου ἐγγυῶμαι...

Ὁ τρόπος μὲ τὸν ὁποῖον εἶπε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Μοντανῆς, ἔκαμε τοὺς συμμαθητάς του νὰ γυρίσουν καὶ νὰ τον κυττάζουν μὲ θαυμασμόν.

Καὶ βέβαια ὁ Μοντανῆς θὰ εὕρῃ καμμίαν εὐκολίαν διὰ νὰ μείνῃ ὁ Μάριος· καὶ πρέπει νὰ το πιστεύσωμεν, διότι δὲν ἦτο ἀπ' ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἶνε μόνον λόγια. Ὁ Μοντανῆς ὅ τι ἔλεγε τὸ ἔκαμνε.

Σὲ εὐχαριστῶ, φίλτατε Μοντανῆ. Σὰς εὐχαριστῶ, φίλοι μου Σαϊζάνη καὶ Δουμποδάνε! ἐπιθύρυσεν ὁ Μάριος, προσπαθὼν νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του.

— Ἐμάθετε τὴν ἱστορίαν μου. Τώρα εἶνε ἡ σειρά σας νὰ μου διηγηθῆτε τὴν ἰδικὴν σας, καθὼς ὑπεσχεθήτε.

— Σωστά! εἶπεν ὁ Σαϊζάνης. Ἀς ἀρχίσῃ λοιπὸν πρῶτος ὁ Μοντανῆς.

— Ἡ ἱστορία μου εἶνε λυπηρά, εἶπεν ὁ Γεώργιος Μοντανῆς μὲ σοβαρότητα· καὶ θὰ σας πρηνκαλέσω

νὰ μὴ με βιάτετε νὰ σας εἰπῶ πολλὰ πράγματα, διότι μοῦ φέρουν λυπηρὰς ἀναμνήσεις. Δὲν ἔχω οὔτε πατέρα, οὔτε μητέρα· ἀπέθαναν ὅταν ἤμουν πολὺ μικρός, τόσον μικρός, ὥστε μόλις καὶ μετὰ βίας εἰμπορῶ νὰ εἰπῶ ὅτι τοὺς ἐγνώρισα. Ἡ στέρσις τῶν ποθεινοτάτων μου γονέων μὲ ἔρριπεν εἰς πένθος βαθύτατον. Δι' αὐτὸ δὲν εἶμαι πάντοτε πρόθυμος νὰ λαμβάνω μέρος εἰς τὰς διασκέδασεις σας, καὶ συχνότατά με βλέπετε πάρα πολὺ σοβαρὸν ἀναλόγως τῆς ἡλικίας μου.

Οἱ τρεῖς φίλοι τοῦ Γεωργίου Μοντανῆ ἐκάθηντο σιωπηλοί, διότι ἡσθάνοντο τὴν λύπην ὁποία τον ἐθαύμιζε.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ὁ Μοντανῆς ἐπανέλαβεν:

— Ὁ θεὸς μου — ἐξαίρετος συγγενής, χρεωστῶ νὰ το ὁμολογήσω — ἀνέλαβε νὰ με σπουδάσῃ. Ζῇ εἰς τὰ κτήματά του καὶ πηγαίνω εἰς τὰς παύσεις καὶ τον βλέπω. Ἐκεῖ δὰ ἐλπίζω ὅτι θὰ ἀξιωθῶ μίαν ἡμέραν νὰ σας πάρω καὶ τοὺς τρεῖς σας. Ὅταν φθάσω εἰς ἡλικίαν, θὰ καταταχθῶ εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολήν, διότι ἔχω μεγάλην ἐπιθυμίαν νὰ γίνω καὶ ἐγὼ ὑπερασπιστὴς τῆς πατρίδος μου. Τοῦτο εἶνε ἡ μόνη μου ἐπιθυμία. Αὕτῃ εἶνε ὅλη ὅλη ἡ ἱστορία μου· εἶνε σύντομος, καθὼς βλέπετε, ἀλλ' ὅμως εἶνε γεμάτη πικρίας.

Καὶ οἱ τρεῖς συμμαθηταὶ συνεκινήθησαν. Τότε ὁ Μοντανῆς ἐμειδίασε καὶ τὸ συμπαθητικὸν πρόσωπόν του ἔλαμψεν ἀπὸ εὐγένειαν καὶ χάριν καὶ εἶπε πρὸς τὸν Δουμποδάνον:

— Ἐλα τώρα καὶ σύ, καλέ μου Δουμποδάνε, ἦλθεν ἡ σειρά σου!

Ὁ Δουμποδάνος ὁ ὁποῖος δὲν ἔβλεπε τὴν ὥραν πότε νὰ ἔλθῃ ἡ σειρά του νὰ ὁμιλήσῃ καὶ αὐτός, ἐγύρισε καὶ εἶπε πρὸς τὸν Μάριον:

— Ἀπὸ ὅσα μας ἐδιηγῆθης πρωτίτερα, εἰξεύρεις τί μου ἔκαμε μεγαλητέραν ἐντύπωσιν; Ἄν το εὕρῃς! Νὰ σοῦ το εἰπῶ λοιπὸν ἐγὼ. Μεγαλητέραν ἐντύπωσιν μου ἔκαμεν ἡ περιγραφή τοῦ πύργου σας. Δὲν εἰξεύρεις πόσον ὁμοιάζει μὲ τὸν πύργον μου, δηλαδὴ μὲ τὸν πύργον τῆς οἰκογενείας μου.

Ὁ μικρὸς Σαϊζάνης καὶ ὁ Γεώργιος Μοντανῆς ὅταν ἤκουσαν τοὺς λόγους τοῦ Δουμποδάνου ἐκύτταξαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον καὶ ἐγέλασαν.

— Γελᾶτε, γελᾶτε ὅσον θέλετε! ἀνεφώνησεν ὁ Δουμποδάνος μὲ τὴν χονδρὴν φωνήν του. Εἰξεύρω ποῦ πηγαίνει ὁ νοῦς σας! Τάχῃ ἐπειδὴ ὁ πατήρ μου εἶνε ἔμπορος, νομίζετε ὅτι δὲν εἰμπορεῖ νὰ εἶνε κανεὶς καὶ ἔμπορος καὶ ἀπὸ μεγάλην οἰκογένειαν. Ἡ οἰκογένειά μας εἶνε μία ἀπὸ τὰς πρώτας οἰκογενείας καὶ εἶνε ἀκουστὴ εἰς τὸν τόπον. Ἐχει ἐκδουλεύσεις εἰς τὴν πατρίδα...

Ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Σαϊζάνης εἰξεύρον τὴν μανίαν τὴν ὁποίαν εἶχεν ὁ Δουμποδάνος νὰ ἐπαινῇ τὴν οἰ-

κογένειάν του καὶ νὰ καυχᾶται, καὶ διὰ τοῦτο δέν τον συνερίζοντο.

Τότε ὁ Δουμποδάνος περιέγραψε καὶ αὐτὸς τὴν πατρικήν του οἰκίαν καὶ τὴν ὕψωσε τόσον πολὺ ὥς νὰ ἦτο ὁ πύργος πλουσίου τινὸς ἀρχοντος, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ Μάριος ὕψωσε τὴν ἰδικήν του.

Ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ ὁποῖοι πρέπει πάντοτε νὰ λέγωμεν τὴν ἀλήθειαν, ὀφείλομεν νὰ εἰπώμεν ὅτι καὶ ἡ οἰκία τοῦ Δουμποδάνου ἦτο ὅπως καὶ ἡ οἰκία τοῦ Μαρίου Καπάνη, δηλαδὴ κοινὴ ἐξοχικὴ κατοικία· οὔτε πύργος ἦτο οὔτε πουργάκι. Μόνον εἰς τὴν γωνίαν τῆς εἶχεν ἓνα μικρὸν καὶ χαμηλὸν πουργάκι, τὸ ὁποῖον ἂν

Δουμποδάνου ἔκαμε τάχῃ ὅτι θαυμάζει, εἶχεν ὅμως καταλάβῃ ἀπὸ τὰ ἐκφραστικὰ βλέμματα τοῦ Μοντανῆ καὶ τοῦ Σαϊζάνη ὅτι τὰ λόγια τοῦ Δουμποδάνου ἦσαν κούρια καρύδια.

— Αὐτὸς λοιπὸν εἶνε ὁ πύργος μου, εἶπεν ὁ Δουμποδάνος, καὶ ὅταν θὰ παίρνω ἄδειαν, ἐκεῖ θὰ πηγαίνω νὰ ἀναπαύωμαι ἀπὸ τοὺς στρατιωτικοὺς κόπους. Καὶ σὰς το λέγω αὐτό, διότι ἔχω σκοπὸν νὰ καταταχθῶ καὶ ἐγὼ εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολήν, ὅπως καὶ ὁ Μοντανῆς καὶ ὁ Σαϊζάνης.

— Τί λές; εἶπε μὲ ἀπορίαν μεγάλην ὁ Σαϊζάνης. Τί λές, Δουμποδάνε! ἐγὼ θὰ γίνω στρατιωτικός!

« Ἡ ΟΙΚΙΑ ΤΟΥ ΔΟΥΜΠΟΔΑΝΟΥ »

το ἐβλέπατε, θὰ ἐνομίζετε ὅτι βλέπετε περισσότερῶν. Δεξιά καὶ εἰς τὴν ἄλλην γωνίαν εἶχεν ἄλλο πουργάκι ὀλίγον μεγαλητέρον μὲ ἐπάλξεις καὶ μὲ κομψὸν ἀνεμοδείκτην.

Τριγύρω εἰς τὴν οἰκίαν ἦτο μικρὸν μὲ μικρὰν δεξαμενὴν μὲ κόκκινα ψαράκια καὶ μὲ μικρὸν ἀναβρυτήριον.

Πλησίον τῆς δεξαμενῆς ἦτο μικρὸν ἀγαλμάτιον τὸ ὁποῖον ἐκράτει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς του μικρὰν λεκάνην γεμάτην ἀπὸ νερόν τῆς βροχῆς. Ἡ οἰκία εἶχε καὶ φανάριον τὸ ὁποῖον ἔφεγγε μὲ φωταέριον.

Αὕτῃ ἦτο ὅλη ὅλη ἡ οἰκία τοῦ Δουμποδάνου, οὔτε πύργος ἦτο καὶ αὕτῃ, οὔτε πουργάκι. Τί δέν κάμνει ἡ φαντασία τοῦ ἀνθρώπου;

Ὁ Μάριος ἐν ὅτῳ ἤκουε τὴν διήγησιν τοῦ

«Ὁχι, ὀχι, ἔχεις λάθος. Ἐγὼ δὲν ἔχω κλίαιν καθόλου εἰς τὸ στρατιωτικόν, ἐγὼ θὰ γίνω ἱερεὺς.

— Χά, χά, χά! ἐγέλασεν ὁ Δουμποδάνος δυνατά. Καλέ σύ, Σαϊζάνη μου, θὰ γίνῃς παπάς; Σὺ, ποῦ εἶσαι ὁ πρῶτος παλληκαρᾶς τοῦ Δουκαίου! Ἐλα δά, χωρατεύεις!

Ἀπατάσαι, φίλε μου, εἶπεν ὁ Σαϊζάνης μὲ τὴν γλυκεῖαν φωνήν του. Ἐγὼ ἐδῶ μέσα πιάνομαι μὲ τοὺς ἄλλους ὅταν με ἀναγκάσουν. Ἐγὼ εἰξεύρω ποῦ εἶνε ἡ θέσις μου. Δέν εἶνε εἰς τὸ τάγμα εἶνε εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

— Καὶ ὅμως τόσες φορές μοῦ εἶπες ὅτι θὰ καταταχθῇς καὶ σὺ εἰς τὴν Στρατιωτικὴν Σχολήν ὅπως καὶ ὁ Μοντανῆς καὶ ἐγὼ.

Ὁ μικρὸς Σαϊζάνης δὲν ἀπεκρίθη, διὰ νὰ μὴ εἴπῃ

ψεύματα. Διότι τῷ ὄντι εἶχεν εἶπη ἄλλοτε ὅτι θὰ γίνῃ στρατιωτικός, ἀλλὰ μίαν Κυριακὴν ἐν ᾧ, ἦτο μὲ τὴν μητέρα του εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τόσον πολὺ ἤρεσεν εἰς αὐτὸν ἡ λαμπρότης τῆς λειτουργίας, τὰ χρυσοῦφανα ἄμφια τῶν ἱερέων, οἱ χρυσοὶ σταυροί, αἱ ἱεραὶ ψαλμωδαί, ἡ ὁσμὴ τοῦ λιθανίου καὶ ὅλη ἡ μεγαλοπρέπεια τῆς Θρησκείας, τόσον πολὺ ἤρεσαν εἰς αὐτόν, ὥστε ἔμεινεν ἔκθαμβος. Καὶ μετὰ τὴν ἀπόλυσιν τῆς λειτουργίας εὐθὺς ἠλλαξε γνώμην, δὲν ἤθελε πλέον νὰ γίνῃ στρατιωτικός, ἤθελε νὰ καταταχθῇ εἰς ἱερατικὴν Σχολήν.

— Καὶ σύ, Μάριε, τί θὰ γίνῃς; τὸν ἠρώτησεν ὁ Δουμποδάνος, ἂν οὐ ἔβλεπεν ὅτι ὁ Σαϊζάνης δὲν ἀπεκρίνετο.

— Καὶ ἐγὼ στρατιωτικός, ὅπως καὶ σύ, Μοντανῆ καὶ Δουμποδάνε, ὅπως καὶ σύ ἴσως, Σαϊζάνη, εἶπεν ὁ Μάριος μὲ πονηρίαν.

Ὁ Σαϊζάνης δὲν ἀπεκρίθη, ἀλλὰ μόνον ἔκαμε νεῦμα ἀρνητικόν, καὶ ἐψιθύρισε:

— Ποῖος ξέρει!

Βλέπετε ὅτι ἀκόμη δὲν εἶχε κάμῃ σωστὴν ἀπόφασιν.

ΣΤ'

ΕΝ ΤΩ ΣΠΟΥΔΑΣΤΗΡΙΩ.

Ὁ Σαϊζάνης, προωδευμένος ἀναλόγως τῆς ἡλικίας του, καὶ ὁ Δουμποδάνος, πολὺ ὀπίσω, ἦσαν εἰς τὴν τετάρτην τάξιν. Εἰς τὴν αὐτὴν λοιπὸν τάξιν κατέταξε προσωρινῶς καὶ τὸν Μάριον Καπάνην ὁ κύριος ἐπιμελητής, ἕως ὅτου ἔλθῃ ἡ περιμενομένη ὑποτροφία.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Τὸ κέρδος τὸ ὁποῖον ἀπολαμβάνει τις μὲ ζημίαν τῆς ὑπολήψεώς του δὲν εἶνε κέρδος ἀλλὰ ζημία.

* *

Ὁ Πυθαγόρας εἶπε: τὸ παιδίον τὸ ὁποῖον τυραννεῖ τὸν σκύλον του θὰ τυραννήσῃ τὴν οἰκογένειάν του ἢ τὴν Πατρίδα του.

* *

Τὸ καλλίτερον μέσον μὲ τὸ ὁποῖον εἰμποροῦμεν ν' ἀπαλλαγθῶμεν ἀπὸ ἑνὸς ἐχθρόν μας εἶνε νὰ τον ἀμώμεν φίλον μας.

* *

Ὁ ἄσωτος σκορπίζει τὸν χρυσὸν ὥς νὰ ἦτο κοπρία καὶ ὁ φιλόργυρος συνάγει τὴν κοπρίαν ὥς νὰ ἦτο χρυσός.

Ὁ Μάριος ἐπειδὴ ἦτο καὶ εὐφύεστατος καὶ ἐπιμελής καὶ φαιδρὸς πάντοτε, εὐθὺς τὸν ἠγάπησαν καὶ οἱ διδάσκαλοι καὶ οἱ συμμαθηταί του.

Δυστυχῶς εἰς τὸ αὐτὸ δωμάτιον συνεμελέτων καὶ ὁ Μάριος καὶ οἱ Βρασιλιανοὶ μαθηταί, οἱ ὁποῖοι, καθὼς εἶδομεν, ἐζητοῦσαν μὲ τὸ κερὶ τὸν καυγά.

Ὁ Μάριος λοιπὸν τοὺς ἐπῆρε ἀπὸ κακὸ μάτι, καὶ ἐφέρετο πρὸς αὐτοὺς πάντοτε μὲ κακὸν τρόπον ἐπίτηδες, διὰ νὰ τοὺς ἐξευτελίξῃ.

Ὡστε μὴ σας φανῇ παράξενον ἐὰν αἰφνης ἀκούσετε ὅτι ἐπιάσθησαν καὶ ἔγιναν μαλλιά κουδάρια.

Ὁ μεγάλος ἐκεῖνος μαθητής, ὁ Γρηγόρης δὲν ἐχώνευε τὸν Μάριον καὶ ἔσκαζε διατὶ νὰ χρεωστῇ τὴν σωτηρίαν του εἰς αὐτόν. Ἐνθυμεῖσθε τὴν μικρὰν αὐλήν καὶ τὴν κλίμακα, τὴν ὁποίαν τοὺς ἔδειξεν ὁ Μάριος καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν τοῖχον τὴν ὥραν ὅπου ἤνοιγεν ἡ θύρα τῆς αὐλῆς. Τὸ ἐθεώρει λοιπὸν προσβολήν, καὶ διὰ τοῦτο ἠρέθιζε κρυφὰ τοὺς ἄλλους μαθητὰς ἐναντίον τοῦ Μαρρίου.

Μίαν ἡμέραν ἐν ᾧ ἦσαν εἰς τὸ μελετητήριον, ἐξῆλθε μίαν στιγμὴν ὁ ἐπιτηρητής καὶ τότε ὁ Γρηγόρης εὐρῆκε τὸν καιρὸν νὰ πειράξῃ τὸν Μάριον, καὶ εἶπε πρὸς αὐτόν δυνατὰ, διὰ νὰ τον ἀκούσουν ὅλοι οἱ μαθηταί:

— Δέν μου λές, τοῦ λόγου σου, πότε σκοπεύεις νὰ βγάλῃς τὴ χωριάτικη αὐτὴ φορεσιά που φορεῖς;

[Ἔπεται συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ ΑἰΜΙΛΙΟΥ ΔΕΒΩ)

ΤΡΙΑ ΠΟΙΗΜΑΤΙΑ

ΥΠΟ

ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΥ ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΟΥ, Γυμνασιάρχου ἐν Ἀδριανουπόλει.

Ο ΒΟΣΚΟΣ ΚΑΙ ΤΟ ΤΕΚΝΟΝ ΑΥΤΟΥ

Ἐ τοῦ βουνοῦ τὸ πλάγι πέρα,
Παῖζει ὁ βοσκὸς φλογέρα,
ὁ Σωτήρης ὁ δίκος μας,
ὁ καλὸς μας ὁ βοσκὸς μας.
Κι' ἓνα τοῦ βοσκοῦ παιδί
εἰς τὸ χέρι μὲ ράβδι
διώχνει διώχνει δυὸ κοπάδια
κατσιμάκια καὶ γελάδια.

Πίφι ρί, φλι φλί, πι φίρι
ἢ φλογέρα τοῦ Σωτήρη.
Ὁ χα! Ὁ χα! τὸ παιδί
τοῦ βοσκοῦ, μὲ τὸ ράβδι,
τρέχει, διώχνει δυὸ κοπάδια
κατσιμάκια καὶ γελάδια.

Φλί φλι, φλι φλί φλι, φλι φλί φλι, πι φίρι
παῖζε φλογέρα, καλέ μας Σωτήρη.
Κράτει ἔς τὸ χέρι σφικτὰ τὸ ράβδι,
διώχνει τὰ δυὸ τὰ κοπάδια, παιδί.

Ο ΥΠΝΗΛΟΣ ΚΑΙ Ο ΑΛΕΚΤΩΡ

Ο ΥΠΝΗΛΟΣ

Κουκουρίκο, πετεινέ,
ποῦ ξυπνᾷς, ἐλεεινέ,
κάθε μέρα τὸ πρωτὸ
μὲ φωναὶς καὶ μὲ βοή!
Πῶς τὸν ὕπνο μου χαλᾷς;
Ἐγὼ εἶμαι ὕπναλᾶς.
Τί φωνάζεις Κικιρίκι;
Κόκκινον φορεῖς σαρίκι
καὶ χρυσὰ ἔχεις φτερά
ἔς τὴν καμαρωτὴν οὐρά.
Σ' ἔχω, πετεινέ μου, φίλο,
μὰ θέ νὰ σοῦ δώσω ξύλο,
ἴσως καὶ τὴν ὄρνιθάν σου,
κύτταξε καλά, στοχάσου!

Ο ΑΛΕΚΤΩΡ

Ἀκουσέ μου νὰ σοῦ πῶ.
Ἐγὼ, φίλε σ' ἀγαπῶ,
κάμνω θόρυβο, βοή,
νὰ ξυπνᾷς πρωτὶ πρωτὶ,
νὰ διαβάξῃς τὸ βιβλίον,
νὰ προκόψῃς ἔς τὸ σχολεῖον.

ΤΟ ΠΑΙΔΙΟΝ ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΡΝΙΘΑ

Γέννα, γέννα ὄρνιθάν μας,
νὰ πληθύνῃς τὰ αὐγά μας
πέντε δέκα νὰ τα βάψω
καὶ τὸ Πάσχα νὰ τα χάψω
κι' ἄλλα δέκα νὰ ταβάλω
ἓνα κολλητὰ ἔς τὸ ἄλλο.

Κάθησε νὰ τα ζεστάνῃς
ὄρνιθόπουλα νὰ κύνῃς,
τὸ καθένα νὰ σοῦ πῇ
πῖ, πῖ, πῖ, πῖ, πῖ, πῖ.
Νὰ γεμίζω τὸ χεράκι,
νὰ τοὺς δίνω κριθαράκι.

ΠΛΕΚΕΙ Η ΜΙΚΡΑ ΓΙΑΓΙΑ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Ἡ Φωφὼ ἔμαθε νὰ πλέκη· ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἔμαθε νὰ πλέκη γρήγορα.

Δὲν μοιάζει τῆς γιαγιάς τῆς· αὐτὴ νὰ ἰδῇτε μιὰ φορὰ πὼς πλέκει!

Αἱ βελόναι τρέχουν τόσο γρήγορα, ποὺ δὲν προφθάνει κανεὶς νὰ τας ἰδῇ· μόνον ὁ κρότος τῶν ἀκούεται ποὺ κάνουν τίχ, τίχ, τίχ!

Ἡ Φωφὼ ἀπορεῖ πὼς τάχα νὰ μὴ πλέκη καὶ αὐτὴ τόσο καλὰ ὅσον ἡ γιαγιά τῆς.

Πὼς γίνεται αὐτὸ τὸ πρᾶγμα;

Ἡ Φωφὼ τὸ εὗρηκε.

Ἡ γιαγιά τῆς πλέκει ἔτσι ὥραϊα γιατί κάθεται σὲ μιὰ μεγάλη πολυθρόνα.

Γιατὶ φορεῖ εἰς τὸ κεφάλι τῆς ἓνα μεγάλο σκοῦφο ἀπὸ μαῦρο μεταξωτό.

Γιατὶ φορεῖ γυαλιὰ ἀσημένια ἔς τὴ μύτη τῆς.

Γι' αὐτὸ τί κάμνει, θαρρεῖτε, ἡ Φωφὼ;

Παίρνει τὸ πλέξιμον τῆς γιαγιάς τῆς.

Βάζει εἰς τὸ κεφάλι τῆς τὸν μεγάλο μαῦρον μεταξωτὸν σκοῦφον καὶ ἔς τὴν μύτην τῆς τ' ἀσημένια γυαλιὰ.

Μά, παράξενον πρᾶγμα!

Ἡ γιαγιά λέγει ὅτι βλέπει καλλίτερα μὲ τὰ γυαλιὰ· ἡ Φωφὼ ὅμως μ' αὐτὰ τὰ πρᾶγματα ἐμπρὸς εἰς τὰ μάτια τῆς δὲν βλέπει διόλου, διόλου, διόλου!

Μὰ τὴν νοιάζει, θαρρεῖτε; ἂ μπᾶ! βλέπει ἀπὸ ἄνω ἢ ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὰ γυαλιὰ κ' ἔτσι κατορθώνει νὰ βλέπη σὰν νὰ μὴ φορῇ γυαλιὰ.

Νὰ τὴν, κυττάξετέ τὴν ἔς τὴν πολυθρόνα, πλέκει μὲ μιὰ ὀρεξί!

Μὰ κρῖμα ἔς τὸν κόπο τῆς. Ἡ Φωφὼ μοιάζει μὲ τὴν γιαγιά τῆς, τὸ πλέξιμό τῆς ὅμως δὲν μοιάζει διόλου μὲ τὸ πλέξιμον τῆς γιαγιάς. Νὰ τώρα δὲ ἔφυγε ἓνας ποῦντος! ἄχ! πὼς νὰ τὸν πιάσῃ ἡ καϊμένη ἡ Φωφὼ· κατόπιν φεύγει κι' ἄλλος, κι' ἄλλος!

Ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς ἡ γιαγιά εὗρηκε ταῖς κλωσταῖς τῆς κάλτσας τῆς μαλλιὰ κουδάρια· ποῖον ποῦντον νὰ πρωτοτιάσῃ καὶ ποῖον ν' ἀφήσῃ.

Ἀλλὰ δὲν τὴν μαλλώνει τὴν ἐγγονούλα τῆς, γιατί ἔνοιωσε πὼς ὅλα αὐτὰ τὰ ἔκαμε ἡ Φωφὼ γιὰ νὰ πλέξῃ κι' αὐτὴ καλὰ, δηλαδὴ γιὰ νὰ φανῇ περὶ προκομμένη.

Μὰ καὶ σὰν δὲν τὴν ἐμάλλωσεν ἡ γιαγιά τῆς, ἡ Φωφὼ δὲν θὰ ξαναγγίσῃ πλεῖα τὸ πλέξιμον τῆς γιαγιάς· γιατί ἐκατάλαβε τώρα πὼς τὰ μικρὰ παιδιὰ, ἀγόρια καὶ κορίτσια, ὅσον καὶ ἂν φορέσουν τὰ φορέματα τοῦ παποῦ τῶν ἢ τῆς γιαγιάς τῶν δὲν μποροῦν νὰ γείνουν σὰν αὐτοὺς, γιατί μαζὶ μὲ τὰ γεροντικὰ φορέματα δὲν παίρνουν καὶ τὴν γεροντικὴν γυνῶσιν.

ΑΙ ΜΙΚΡΑΙ ΤΕΡΨΕΙΣ

Ἡ ζωὴ, μικραὶ μου φίλαι, ἔχει πολλὰς λύπας, καὶ δυσαρεσκείας, ἀργὰ ἢ γρήγορα θὰ το μάθετε, ἀλλὰ πρέπει νὰ σας εἰπῶ ὅτι ἔχει καὶ στιγμὰς χαρᾶς καὶ εὐτυχίας. Αἱ ἀπολαύσεις εἶνε σχετικαὶ καὶ ἐξαρτῶνται πολὺ ἀπὸ ἡμᾶς. Ἐν ᾧ μία περίστασις προξενεῖ χαρὰν εἰς ἓνα, ὁ ἄλλος τὴν ἀφήνει καὶ περνεῖ ἀπαράτητος. Πόσα μικρὰ γεγονότα τῆς ζωῆς μας εἶνε δυνατόν νὰ μας προξενήσῃ χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν εἰς τὴν θελήσωμεν! Εἰς περίπατος εἰς τοὺς ἀγρούς, μία μικρὰ τακτοποίησις τῶν οἰκιακῶν μας πραγμάτων, μία χάρις τὴν ὁποίαν κάμνομεν πρὸς κάποιον, ἡ ἀγορὰ ἐνὸς πράγματος τὸ ὁποῖον πρὸ πολλοῦ ἐπεθυμῶσαμεν... τέλος πάντων κάθε τι εὐχάριστον πρᾶγμα τὸ ὁποῖον μᾶς συμβαίνει εἶνε δυνατόν νὰ μας χρησιμεύῃ ὡς πηγὴ εὐχαριστήσεως. Εὐτυχεῖς ὅσοι καὶ ἀφ' οὗ μεγαλώσουν ἀκόμη φυλάττουν τὴν ἀπλότητα τῆς παιδικῆς τῶν ἡλικίας.

Ὅσοι ἀγαποῦν παρὰ πολὺ τὰς διασκεδάσεις δὲν εὐχαριστοῦνται εἰς τὰς ἀπλὰς καὶ ἀθώας τέρψεις, διότι αὐταὶ χάνουν ὅλον τὸ θέληγερὸν τῶν ἡμῶν παραβαίνωμεν τὴν ἱεράν ταύτην ἀρχήν: πρῶτον τὸ καθήκον καὶ ἔπειτα ἡ διασκέδασις.

Πόσα εἶδη χαρᾶς παρουσιάζει ἡ φύσις εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι εἰμποροῦν νὰ τὴν ἐννοήσουν καὶ νὰ τὴν ἀγαπήσουν!

Δὲν ἔχουν ἀνάγκην νὰ ἴδουν μεγαλοπρεπῆ θεάματα καὶ ἐκτάκτους τοποθεσίας, τὰ ὁποῖα εἰμποροῦν μόνον νὰ συγκινήσῃ τὰς ψυχὰς καρδίας τῶν ἀναισθητῶν· εἰς αὐτοὺς μερικὰ δένδρα, μερικὰ ἀνθὰ ἀρκοῦν νὰ προξενήσῃ στιγμὰς ἀληθινῆς χαρᾶς. Πολλὰς φορὰς δὲν προσέχομεν εἰς τὰς τέρψεις αἱ ὁποῖαι παρουσιάζονται ἐμπρὸς μας κάθε ἡμέραν καὶ κυνηγοῦμεν ἄλλας τὰς ὁποίας δὲν εἰμποροῦμεν ν' ἀπολαύσωμεν.

Πόσοι ἄνθρωποι ἐπιθυμοῦν θερμῶς νὰ κάμνουν μακρὰ ταξείδια καὶ ζητεῦσιν τὴν καλὴν τύχην ἐκείνων οἱ ὁποῖοι ἔχουν καὶ μέσα ἄφθονα καὶ καιρὸν νὰ ἐπισκέπτωνται ξένους τόπους!.. Ἀλλὰ τάχα κάμνουν, ὅσον πρέπει, τοὺς περιπάτους καὶ τὰς μικρὰς ἐκδρομὰς, αἱ ὁποῖαι οὐτε χρήματα ἀπαιτοῦν, οὐτε καιρὸν πολύν;

Ὅσοι κατοικοῦν εἰς τὰς πόλεις ἐννοοῦν ἄρᾳ γε ποῖον σημασίαν ἔχει περίπατος ὀλίγων ὥρῶν εἰς τὴν ἐξοχὴν, ἢ διαμονὴ μιᾶς ἡμέρας εἰς ἐξοχικὸν κή-

πον; τὰς διασκεδάσεις αὐτὰς τὰς περιφρονοῦν διότι εἶνε πολὺ ἀπλᾶ καὶ εὐκολοί!

Εἰς τὸν ἀνεπτυγμένον ἄνθρωπον καὶ τὸν καλὸν παρτηρητὴν ὅλα τὰ πρᾶγματα, καὶ τὰ πλέον ἀσημαντὰ ἀκόμη, δίδουν ἀφορμὴν νὰ κάμῃ ὠφελίμους σκέψεις, ἢ νὰ αἰσθανθῇ κανὲν καλὸν αἶσθημα, τὸ ὁποῖον νὰ τὸν ὠφελήσῃ εἰς τὸ μέλλον.

Οἱ δίχως χαρακτῆρα ἄνθρωποι ποῦ νομίζετε ὅτι ζητοῦν τὰς τέρψεις τῶν; εἰς τὰς καλλονὰς τῆς φύσεως; βεβαίως ὄχι! ἀλλὰ εἰς τὰς ἀνωρελεῖς ὁμιλίαις περὶ τῆς ἐνδυμασίας τῆς μιᾶς καὶ τῆς ἄλλης, περὶ τοῦ συρμοῦ καὶ ἄλλων περιττῶν πραγμάτων, εἰς κακολογίας ἐναντίον τοῦ μὲν καὶ τοῦ δὲ αὐταὶ εἶνε αἱ τέρψεις τῶν, αἱ ὁποῖαι δηλητηριάζουν καὶ τὸ πνεῦμα καὶ τὴν καρδίαν τῶν.

Σεῖς, μικραὶ μου φίλαι, μακρὰν ἀπὸ τοιαύτας προστύχους καὶ βλαβερὰς μικρὰς τέρψεις! Μακρὰν ἀπὸ κάθε πρᾶγμα τὸ ὁποῖον εἶνε ἀνάξιόν σας. Μὴ περιφρονῆτε τὰ ἀνθὰ, τὰ ἀπλὰ καὶ ταπεινὰ ἀνθὰ τὰ ὁποῖα στολίζουν μὲ τὰ ὥραϊα τῶν χρώματα τοὺς ἀγρούς καὶ τοὺς εὐωδιάζουν μὲ τὸ γλυκύ τῶν μύρον. Ὅταν ἐξέρχεσθε εἰς περίπατον καὶ τα βλέπετε εἰς τὴν πεδιάδα ἢ εἰς τὸν λόφον, μαζεύετε τα μὲ εὐχαρίστημένην καὶ ἀθώαν καρδίαν.

Λοιπόν, μικραὶ μου φίλαι, αἱ μικραὶ τέρψεις συνίστανται εἰς τὴν ἀγάπην τῶν γονέων σας καὶ τῶν ἀδελφῶν σας, εἰς τὴν ἀθώαν ἀπόλαυσιν τῶν καλῶν τῆς φύσεως, εἰς τὴν καλὴν τὴν ὁποίαν κάμνετε εἰς ὅσους εἰμπορεῖτε, εἰς τὴν ἡσυχίαν τὴν ὁποίαν ἔχει ἡ συνειδήσις μετὰ τὴν ἐκτέλεσιν τοῦ καθήκοντος. Τὰς μικρὰς ταύτας τέρψεις δύνασθε πάντοτε νὰ τὰς ἀπολαμβάνετε, ἐν πραγματικῶς θέλετε. Δὲν ἀπαιτοῦνται πλοῦτι δι' αὐτάς· ἀπαιτεῖται ἀθώα καὶ ἀγαθὴ καρδία.

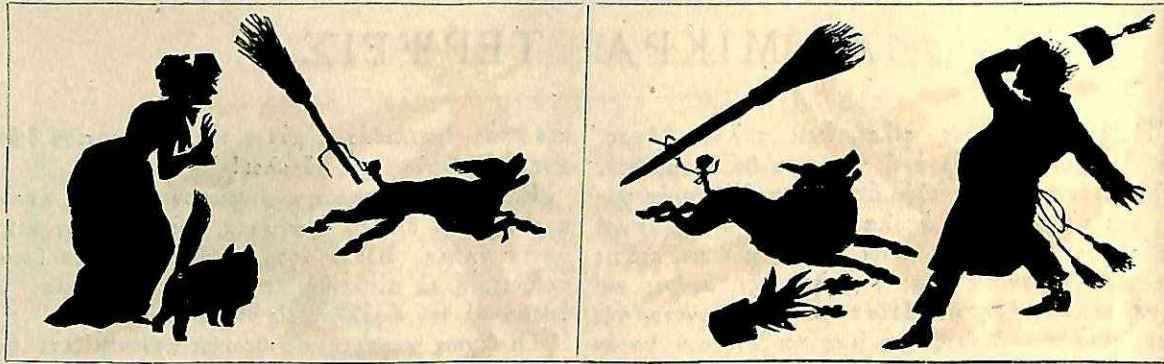
Εὐτυχία εἰς ὅσους ἔχουν ἀθώαν καὶ ἀγαθὴν καρδίαν καὶ ζοῦν ἔστω καὶ εἰς καλύβην.

Δυστυχία εἰς ὅσους ἔχουν βρομερὰν καὶ κακὴν καρδίαν καὶ ζοῦν ἔστω καὶ μέσα εἰς πολυτελεῖς μέγαρον.

Οἱ πρῶτοι θὰ ἔχουν τὸ μεῖδιμα εἰς τὰ χεῖλη τῶν, οἱ πρῶτοι θὰ αἰσθάνωνται ὅλην τὴν ἀξίαν τῶν μικρῶν τέρψεων καὶ ὄχι οἱ δεῦτεροι.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

Η ΦΙΛΟΝΕΙΚΙΑ ΤΟΥ ΣΑΠΙΟΚΑΡΑΒΑΚΗ ΚΑΙ ΤΗΣ ΚΥΡΑ ΜΙΧΑΛΑΚΑΙΝΑΣ

[Συνέχεια και τέλος: ἴδε σελ. 56]

— Πάγει ἡ τιμὴ σου, Κανελόρριζε, ἐπανελάμβανεν ὁ δυστυχὴς Σαπιοκαραβάκης ἀπηλπισμένος.

Ἄλλ' ἔγεινεν ἔξω φρενῶν ὅταν εἶδε τὸν Κανελόρριζον νὰ πηδᾷ, νὰ τινάζεται ἴσα μ' ἐκεῖ ἐπάνω νὰ οὐρλιάζη, νὰ σύρη κατόπιν του, δεμένον εἰς τὴν οὐράν του, τὸ σκουπομάνικον, καὶ τὴν Κυραμιχαλάκαινα ἀπὸ πίσω νὰ τον κοροῖδεύῃ ἐνῶ ὁ Μούρτσουφλος ἐρουθούνιζε, σὰν ἀφέντης.

Ἄχ! Κανελόρριζε, Κανελόρριζε! ὁ ἀφέντης σου βλέποντάς σε εἰς τέτοιο γάλι θὰ ἐμαδοῦσε τὰ μαλλιά του, ἂν τοῦ ἔμεναν· ὁ Σαπιοκαραβάκης δὲν εἶνε πλέον ἡμερος σὰν ἀρνί· εἶνε κριὸς ἀγριεμένος, ἀφρίζει ἀπὸ λύσσαν, ὀρμᾷ καὶ πιάνει ἀπὸ τὸν λαιμὸν τὴν γραῖαν. Δὲν εἰξεύρει πλέον τί κάμνει.

Ὁμοιος πρὸς τοὺς ἥρωας τοῦ Ὁμήρου ὑβρίζει τὸ θῦμα του πρὶν τὸ ἀποτελειώσῃ· διότι πιστεύει μὲ τὰ σωστά του ὁ γέρος ὅτι θὰ τὴν ἀφήσῃ εἰς τὸν τόπον τὴν Κυραμιχαλάκαινα· εἶνε ἔξω φρενῶν.

— Σὺ, στρίγλα ἀναθεματισμένη, τὸν ἐκατάντησες ἔτσι τὸν Κανελόρριζόν μου, αἱ; χελῶνα, ἤθελες σὺ νὰ σου κάνουν ἔτσι;

Ἄ! σὲ κρατῶ τώρα εἰς τὰ χέρια μου. Περίμενε λίγο καὶ θὰ ἰδῇς τί θὰ πάθῃς... ὄχεντρα, φεῖδι,

νὰ σου μάθω ἐγὼ πόσα ἀπίδια βάζει ὁ σάκκος, νὰ ἰδῇς τί θὰ τὸν κύνῃ τὸν γάτο σου.

Ἄ! ἦτο τρομερὸς ὁ Σαπιοκαραβάκης, μὲ ὅλον του τὸ μακρὺ ἐπανωφόρι, τοῦ ὁποῖου τὰ φουντωτὰ κορδόνια ἐσκουπίζαν τὸν ἀέρα ἀπὸ πίσω του.

Μὰ καὶ ἡ Κυραμιχαλάκαινα δὲν πέφτει παρὰ κάτω.

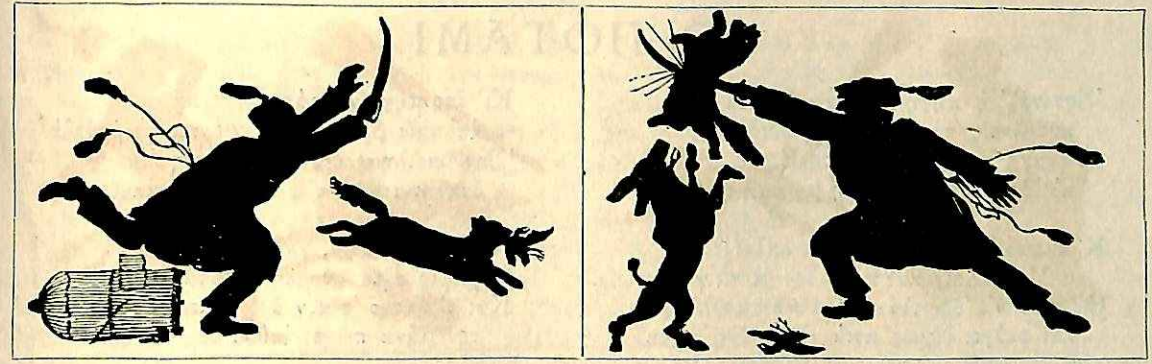
Ὀπλίζεται μὲ τὴν τρυπητὴν κουτάλα της καὶ ὀρμᾷ ἐπάνω εἰς τὸν Σαπιοκαραβάκην ὁ ὁποῖος εἶνε ἐντελῶς ἄοπλος.

Ἡ Κυρὰ Μιχαλάκαινα διὰ τὸν Μούρτσουφλον γίνεταί λείαινα. δὲν συλλογίζεται οὔτε κίνδυνον, οὔτε θάνατον· ὀρμᾷ γεναίως καὶ πίπτει ὁ σκουφός της ἀπὸ τὸ φρικτὸν της κεφαλῇ, καὶ ὁμοιάζει σωστὴ χολέρα.

Πωπὼ τρεμάρα μου! ἂν τὴν ἔβλεπαν τὰ μικρὰ παιδιὰ θάβηξαν ταῖς φωναῖς, ἀπὸ τὸν φόβον των.

Ἰδέτε τὴν, πῶς τρέχει. Οὔτε αἱ τρομεραὶ μάγισσαι τοῦ Σαϊνιπέρου, οὔτε αἱ Ἑρυννίαι αἱ ὁποῖαι εἰς τὰ δράματα τοῦ Αἰσχύλου ἔκαμναν τὰς γυναῖκας νὰ λυποθυμοῦν, οὔτε ἡ κεφαλὴ τῆς Μεδοῦσης ἡ ὁποία μετέβαλλεν εἰς πέτραν ὅποιον τὴν ἔβλεπε, δὲν εἴχαν οὐδὲν εἰς τὴν ἀσχημίαν τὴν Κυραμιχαλάκαινας.

Οἱ δύο ἐχθροὶ ἔμειναν εἰς τὰ δωμάτιά των. Ὁ Σαπιοκαραβάκης ἀφοῦ συνῆλθεν ὀλίγον ἔγραψεν εἰς

δύο φίλους του, τὸν ταγματάρχην Σακαράκην καὶ τὸν λοχαγὸν Κόπανον νὰ ἔλθουν νὰ γευματίσουν μαζί του, καὶ ὡς ἐπιδόρπιον ν' ἀκούσουν τὸ ὥραϊον κελάδημα τοῦ καναρινιοῦ του.

Ἄλλ' ἀκούει ἀπὸ τὸ κάτω πάτωμα ἐν γέλιον εἰρωνικόν, ἐν χειροκρότημα τρελλῆς χαρᾶς, μίαν ἀπηλπισμένην φωνὴν πουλίου καὶ ἐν ἄγριον νιοσύρισμα γάτου.

Γυρνᾷ καὶ βλέπει· καὶ τί βλέπει; σγκένεται ἐπάνω ὅλος φρίκη: Ὁ Μούρτσουφλος ἔτρωγε τὸ καναρίνι του.

Ὁ Σαπιοκαραβάκης καταβαίνει τέσσαρα τέσσαρα τὰ σκαλιά, ἀρματωμένος μὲ τὴν παληομαχαίρα του· ἀλλὰ εἴθαι πολὺ ἀργά· τὸ καναρίνι τοῦ εἶχε ξεψυχήσει πλέον εἰς τὸ στόμα τοῦ Μούρτσουφλου, ἀλλὰ ἐπρόφθασε νὰ ἐκδικηθῇ τὸν φονέα τοῦ ἀγαπητοῦ του καναρινιοῦ.

Μὲ δυνατὸν καὶ γρήγορον χέρι βυθίζει τὸ ὄπλον του εἰς τὰ πλευρὰ τοῦ Μούρτσουφλου.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔφθασαν καὶ οἱ φίλοι τοῦ Σακαράκας καὶ Κόπανος διὰ τοὺς ὁποίους εἶχεν ἐτοιμάσει τὸ γεῦμα.

Ὁ Σαπιοκαραβάκης εἶνε ὅλος χαρὰ διὰ τὴν ἐκδίκησίν του· ὁ Σακαράκας τρώγει· καὶ ὅλο τρώγει· ὁ Κόπανος πίνει καὶ ὅλο πίνει. Ὁ παραμάγειρος μόλις προφθάνει νὰ πηγαίῃ φαγητὰ καὶ μποτίλιας.

Ὅταν ἦλθεν ἡ ὥρα τοῦ ἐπιδορπίου ὁ Σακαράκας ἐνεθυμήθη νὰ ἐρωτήσῃ.

— Καὶ τὸ καναρίνι;

Ὁ Σαπιοκαραβάκης διηγεῖται τότε ὅλας τὰς περιπετείας τοῦ ἀγαπητοῦ του καναρινιοῦ καὶ τὸν τραγικὸν του θάνατον.

Ἀλλὰ ἐξηκούθησε μὲ φωνὴν δυνατὴν ὡς νὰ ἦτο ἡθοποῖς καὶ παρίστανεν εἰς τὴν σκηνήν, τὸν φονέα δὲν τον ἀφήκε ἀτιμώρητον, ἰδέτε τον.

Ὁ Μούρτσουφλος, ἡ μάλλον τὸ δέρμα εἰς τὸ ὁποῖον περιείχετο ὅταν ἔζη ὁ Μούρτσουφλος ἐκρέματο εἰς ἐν δένδρον.

Ὡ! ὅταν καὶ ἡ κυρὰ Μιχαλάκαινα εἶδε τὸν Μούρτσουφλὸν τῆς εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ἔαλονίσθη, ἐκόπησαν τὰ ἦπκτά της, ἐπιάθη ἡ ἀναπνοή της ὀλίγον ἔλειψε νὰ λιποθυμήσῃ.

Τὸν κλαίει, τὸν κλαίει τὸν Μούρτσουφλὸν τῆς ἀπαρηγόρητα.

Ἄλλ' ἐπὶ τέλους ἐπαρηγορήθη καὶ διὰ νὰ μὴ αἰσθανθῇ ποτὲ πλέον τέτοιαν λύπην ἀπεφάσισε νὰ μὴ ξαναπάρῃ ἄλλον Μούρτσουφλον εἰς τὸ σπίτι της. Τὸ ἴδιο ἀπεφάσισε καὶ ὁ Σαπιοκαραβάκης. Ἐπειτα ἀπὸ κάμποσον καιρὸν ὁ Σαπιοκαραβάκης καὶ ἡ κυρὰ Μιχαλάκαινα ἐφιλιώθησαν· ἀλλ' ὁσάκις ὁ ἑνας ἀκούσῃ κελάδημα πουλίου καὶ ἡ ἄλλη μισοσύρισμα γάτας, σταματοῦν τὴν ὁμιλίαν των, ἐνεθυμοῦνται τὰ παλὰ των, ἀγριοκυτάζονται καλὰ καλὰ, καὶ ἔπειτα ἐξακολοθοῦν τὴν ὁμιλίαν των.

[Κατὰ τὸ Γαλλικόν]

ΦΙΛΟΜΗΛΑ

ΤΟ ΠΟΤΑΜΙ

Ἐστὲναζ' ἡ πηγὴ βραεῖα—βραεῖα
κυττώντας τὸ ποτάμι, τὸ παιδί της,
νὰ φεύγῃ πέρα, ἔς ἄγνωστη μεριά,
κ' ἐδάκρυζ' ἡ καίμενη μοναχὴ της.

Κ' ἐκεῖνο δίχως ἔννοιαι τῆς λαλεῖ:
« Μὴν κλαῖς καὶ πάλι δῶ θὲ νὰ γυρίσω
Θὰ πάω νὰ δῶ τὸν κόσμο, σὺν πουλί... »
καὶ φεύγει δίχως πειὰ νὰ στρέψῃ πίσω.

Ἐ τὸν δρόμον του μαζώνει τὰ νερά,
ὅπου κυλοῦνε τὰ ποτάμια τῶν ἄλλων.
Καὶ μὲ πολὺ καμάρι καὶ χαρὰ
ἀρχίζει μέσ' ὅσων κάμπο τὴν τρεχάλα.

Καὶ μὲ ὀρμὴ κυλιέται, σὺν τρελλῷ
καὶ οἱ ἄφροί του σποῦν σὲ μύρια θρύμματα
Μὰ ξάχνου... βρίσκει ἐμπρὸς του τὸν γιαιλό,
καὶ πνίγεται ὅτ' ἀχόρταχα τὰ κύματα.

(Κατὰ τὸν Ῥατισθών.)

Κ' ὅσο πηγαίνει τόσο ξεχειλᾷ
ἀπ' ταῖς βροχαῖς, τὰ χιόνια, τὰ ρυάκια.
Ἐάν βασιληᾷς διαβαίνει, καὶ γελᾷ
ὅταν κυττάξῃ τ' ἄλλα ποταμάκια.

Περνᾷ λαγκάδια, κάμπους καὶ βουνά
χωρὶς οὔτε στιγμή νὰ σταματήσῃ,
Καὶ τ' ἄπονο ὅ τὸν δρόμον του ξεχνᾷ
τὴν μάναν πῶχει πίσω του ἀφήσει!

« Ποῦ νᾶνε ἡ μητέρα νὰ μὲ δῇ!...
Ἐλεγε μὴν ἡμέρα μὲ καμάρι.
Δὲν μοιάζω γιὰ δικό της πειὶ παιδί!
Αὕτῃ φτωχιά!... κ' ἐγὼ μὲ τόση χάρι!... »

ΜΙΧ. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΑΓΕΛΑΔΑ ΤΗΣ ΣΤΑΥΡΟΥΛΑΣ

Ἡ κυρὰ Μάρθα εἶχε ἓν μικρὸν κοράτιον τὸ ὁποῖον
ὠνομάζετο Σταυρούλα, ἓνα σκύλον ὁ ὁποῖος ὠνομά-
ζετο Ἀράπη, καὶ μίαν ἀγελάδα ἡ ὁποία ὠνομάζετο
Κοκκίνω. Ἐπειδὴ ἡ κυρὰ Μάρθα ἦτο πολὺ πτωχὴ
καὶ δὲν εἶχεν ἰδικόν της λιβάδι, ἡ Σταυρούλα μαζὶ
μὲ τὸν Ἀράπην ἐπήγαγε καθ' ἡμέραν τὴν Κοκκίνω
περίπατον εἰς τοὺς δρόμους τῶν χωραζιῶν διὰ νὰ
βόσκῃ τὸ χόρτον τὸ ὁποῖον ἦτο ἀπὸ τὰ δύο μέρη.

— Πρόσεχε καλά, νὰ μὴν ἐμβῇ σὲ κανένα χω-
ράφι, τῆς ἔλεγεν ἡ χήρα Μάρθα, γιατί σὺν φάγῃ ἡ
ἀγελάδα μας ξένο πράγμα πρέπει νὰ το πληρώσω-
μεν· καὶ πῶς θὰ κάμωμεν;

Συνήθως ἡ Σταυρούλα ἐπρόσεχε πολὺ τὴν ἀγε-
λάδα της· ἀλλὰ μίαν ἡμέραν εἶδεν ἀπὸ μακρὰν ἓν
πράγμα τὸ ὁποῖον ἐκίνησε τόσο πολὺ τὴν περιέρ-
γειν της ὥστε ἀφῆκε τὸ σχοινίον τῆς Κοκκίνως διὰ
νὰ υπάγῃ νὰ κυττάξῃ ἀπὸ πλησίον.

Ἐκεῖ πλησίον, εἰς ὀλίγων βημάτων ἀπόστασιν
ἦτο εἰς ἄνθρωπος, ἡ Σταυρούλα κατ' ἀρχὰς ἐδειλί-
ασε νὰ πλησιάσῃ· ἀλλ' ἐπειδὴ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος
ἐφαίνετο βυθισμένος εἰς τὸ ἔργον του—τῆς Σταυρού-
λας τῆς ἐφάνη ὅτι ἔγραφε—ἐπροχώρησε σιγὰ σιγὰ.

Τὸ πρᾶγμα τὸ ὁποῖον τὴν εἴλκυε ἦτο ἓν κιβώτιον
χωρμάτων τεθειμένων ἐπάνω εἰς μίαν πέτραν.

Ἐκεῖ ἐπάνω ἦσαν διάφορα πράγματα ἄγνωστα
εἰς τὴν Σταυρούλαν, πινάκιον, χρώματα, χρωστήρες.

Εἰς τὸ μέσα μέρος τοῦ σκεπάσματος τοῦ κιβωτίου
ἦτο μία ζωγραφία ἀρχισμένη, καὶ περισσότερον ἀπ'
ὅλα αὕτῃ ἡ ζωγραφία ἔκαμνε τὴν μικρὰν κόρην νὰ
θαυμάζῃ. Διότι παρίστανε ἀκριβῶς τὸ μέρος εἰς τὸ
ὁποῖον εὕρισκετο· ἀνεγνώριζε τὰ δένδρα, τὴν γλῶσσαν,
τὸ ποτάμι μὲ τὰ ἄνθη τὰ ὁποῖα ἐτόλμιζον τὰς ὄχθας
του. Καὶ ὁ Ἀράπης ἐπίσης ἐδλεπεν ὁσφραινόμενος
καὶ ματαίως ζητῶν νὰ εὕρῃ κατὶ τι τὸ ὁποῖον νὰ τον
ἐνδιαφέρῃ.

Ἐξαφνα ἡ Σταυρούλα ἤκουσε νὰ τὴν φωνάζουν.

— Ἐ, μικρούλα! εἶπεν ὁ ἄνθρωπος.

Ἡ Σταυρούλα ἐσῆλθε τὴν κεφαλὴν της κατα-
τρομαχμένη.

— Θέλεις νὰ σου κάμω τὴν εἰκόνα σου;

Ἡ μικρὰ κόρη ἐκοκκίνησεν· ἐνόμισεν ὅτι ὁ ξένος
ἐκεῖνος ἄνθρωπος τὴν ἐπερίπαυε.

Ὁ ζωγράφος—ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτο ζωγρά-
φος—ἐσηκώθη καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὴν Σταυρούλαν.

— Θέλεις νὰ σου κάμω τὴν εἰκόνα σου; ἐπανέλαθε.

— Τὴν εἰκόνα μου; ἠρώτησε καὶ ἡ Σταυρούλα
μὴ πιστεύουσα τὰ αὐτιά της.

— Ναί, τὴν ἰδικήν σου καὶ τοῦ σκύλου σου.

— Τοῦ Ἀράπη;... θέλω, ἐψέλλισεν ἡ μικρὰ
κόρη, ἀλλὰ στάσου πρῶτα νὰ πάγω νὰ φορέσω τὰ
κυριακάτικά μου.

— Ὅχι! εἶπε περιττόν· καλὰ εἶσαι ἔτσι.

— Ἐτσι! εἶπεν ἡ Σταυρούλα ἔκπληκτος· μὲ τὴν
καθημερινήν μου φούστα, τὸ καθημερινό μου πουκά-
μισο καὶ τὰ παλῆά μου τὰ παπούτσια;

— Μὲ τὴν καθημερινή σου φούστα, τὸ καθημε-
ρινό σου πουκάμισο καὶ τὰ παλῆά σου τὰ παπούτσια.

— Καὶ μὲ τὸ μανδηλί μου ἔς τὸ κεφάλι;

— Καὶ μὲ τὸ μανδηλί σου στὸ κεφάλι.

— Καλὰ, ἄς εἶνε, σὺν ὀρίξης ἔτσι, μὰ θὰ εἶμαι
πλεῖδ ὠμορφῇ μὲ τὴν καινούργια τὴν φούστα μου...

— Ἐτσι ποῦ εἶσαι μοῦ φαίνεται πλεῖδ ὠμορφῇ.
Στάσου τώρα ὅπως ἐστέκεσο πρὸ ὀλίγου ἐμπρὸς
εἰς τὸ κουτί τῶν χρωμάτων, μὲ τὸν Ἀράπην ἔς τὸ
πλάγι σου.

Ἡ Σταυρούλα ὑπήκουσε καὶ ὁ ζωγράφος ἀπομα-
κρυνθεὶς ὀλίγον καὶ καθήσας, ἤρχισε νὰ σχεδιάζῃ
τὸ σύμπλεγμα τῆς Σταυρούλας, τοῦ Ἀράπη καὶ τοῦ
κιβωτίου τῶν χρωμάτων.

— Ἀχ! Θεέ μου! καὶ ἡ Κοκκίνω! ἐφώνασεν
ἐξαφνα ἡ μικρὰ κόρη, ἡ ὁποία ἀπὸ τὴν ἐκπληξίν της
διὰ τὰ πράγματα τὰ ὁποῖα εἶδε καὶ ἤκουσε, εἶχε
λησμονήσει ὅλως διόλου τὴν ἀγελάδα.

Καὶ ἐρμήσασα ἔξω ἀπὸ τὸ λιβάδι ἔτρεξεν εἰς τὸ
μέρος ὅπου εἶχεν ἀφήσει τὴν Κοκκίνω.

Καὶ ἡ Κοκκίνω ἦτο κάπως περίεργος. Ἀμα
ἐνόησεν ὅτι ἦτο μόνη ἀπεφάσισε νὰ ἐπωφεληθῇ τὴν
εὐκαιρίαν διὰ νὰ ἐξετάσῃ τι ἦτο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος
τῆς φραγῆς.

Τι ἦτο; ἦτο ὠραῖον λιβάδι, εἰς τὸ ὁποῖον τὸ χορ-
τάρι ἐφύτρωσε ὑψηλόν, φουντωτόν, καὶ τόσον τρυ-
φερόν, τόσον δροσερόν, τόσον δρεκτικόν, ὥστε ἡ καί-
μένη δὲν ἐβάσταζεν ἡ καρδιά της νὰ μὴ δαγκάσῃ
ὀλίγον. Κ' ἐπειτα ἀκόμη ὀλίγον, καὶ ἀκόμη ὀλίγον·
δηλαδὴ ἤρχισε νὰ τρώγῃ μὲ τὰ σωστά της.

Εἰς τὸ μέσον τοῦ ὠραίου της γεύματος ἦλθεν ἡ
Σταυρούλα νὰ τὴν πάρῃ. Ἡ Κοκκίνω δὲν ἤθελεν·
ἀλλ' ἡ μικρὰ κόρη βοηθουμένη καὶ ἀπὸ τὸν Ἀρά-
πην προσεπάθησεν νὰ υπάγουν εἰς τὸν δρόμον τὴν
Κοκκίνω· ἀλλ' ἦτο πολὺ ἀργά· ἐνῶ δὲ καὶ οἱ τρεῖς
ἐξήρχοντο ἀπὸ τὴν θύραν τῆς φραγῆς, εὐρέθησαν
ἐμπρὸς εἰς τὸν ιδιοκτήτην τοῦ λιβαδιού.

Αὐτὸς μὲ ἓν βλέμμα παρετήρησε τὴν ζημίαν τὴν
ὁποῖαν τοῦ ἔκαμαν εἰς τὸ κτήμα του οἱ ὀδόντες τῆς
Κοκκίνως, διότι ἡ δυστυχὴς ἀγελάς ἔφαγε μὲ ὅλην
τὴν ὀρεξίν της, ὅσον εἰμπορούσε. Ὁ ιδιοκτήτης τοῦ
λιβαδιοῦ ἔπιασε βανυλίως μὲ τὴν μίαν χεῖρά του
τὸν βραχίονα τῆς κόρης καὶ μὲ τὴν ἄλλην τὸ ἐν
κέρατον τῆς ἀγελάδος.

— Ἀ! ἐφώνασε, ἔτσι βόσκουν ταῖς ἀγελάδες
ἔς τὸ ξένο λιβάδι; Κακοκόριτσο! κλέφτρα. Στάσου
νὰ ἰδῇς· στάσου· θὰ πάγω τὴν ἀγελάδα σας ἔς τοῦ εἰ-
ρηνοδίκου καὶ αὐτὸς θὰ σας ἀναγκάσῃ νὰ μου πλη-
ρώσετε ὅσα ἔφαγεν ἡ ἀγελάδα σας.

— Κύρ Μαθιέ, Κύρ Μαθιέ! συγχώρεσέ με, γιὰ
τὸν Θεό, συγχώρεσέ με! ἐφώνασε μὲ κλαύματα ἡ
Σταυρούλα, δὲν τῶκαμα ἐπίτηδες! Το' λησμονήσα...
Δὲν το' σκέφθηκα!... Ἀλλῃ μιὰ φορὰ θάχω τὸν
νοῦν μου, πιστεύε μου.

— Ἀλλῃ μιὰ φορὰ! ἄλλῃ μιὰ φορὰ! Τώρα
πύ σε κρατῶ, δὲν σ' ἀφήνω.

Αὐτὰ λέγων ὁ κύρ Μαθιὸς ἔσυρε πρὸς τὸ χωρίον
τὴν μικρὰν κόρην τῆς ὁποίας τὰ δάκρυα εἰμπορούσαν
νὰ ραγίσουν καρδίαν, ἡ δυστυχὴς Σταυρούλα ἐπὶ-
γαινεν ἀπηλπισμένη.

— Αἶ, μικρούλα τί ἔχεις; εἶπεν ἔξαφνα μία
καλὴ φωνὴ τὴν ὁποῖαν ἡ Σταυρούλα ἐγνώρισεν ἀμέ-
σως. Καὶ σὺ, Κύρ Μαθιέ, γιατί τραβᾷς κατ' αὐτὸν
τὸν τρόπον αὐτὸ τὸ κορίτσι;

Ἡ Σταυρούλα δὲν ἦτο εἰς κατάστασιν ν' ἀπαν-
τήσῃ.

Εὐρῆκα τὴν ἀγελάδα της μέσ' ἔς τὸ λιβάδι μου
καὶ τὴν πάγω ἔς τὸν εἰρηνοδίκην γιὰ νὰ ταις κάμῃ
νὰ πληρώσουν τὴν ζημίαν.

Γιατὶ ἀφῆκες τὴν ἀγελάδα σου νὰ ἐμβῇ μέσα
εἰς τὸ λιβάδι τοῦ κύρ Μαθιοῦ, κοριτσάκι μου; ἠρώ-
τησεν ὁ ζωγράφος.

Τὸ κοράσιον δὲν ἀπήντησε κατ' ἀρχάς, ἀλλ'
ἐπειδὴ το ἠρώτησε καὶ πάλιν ὁ ζωγράφος:

— Ἦθελα νὰ ἰδῶ... ἐκεῖ κάτω... ἐψέλλισε, τὸ
κουτί μὲ τὰ χρώματα καὶ ὕστερα... καὶ ὕστερα...

— Καὶ ὕστερα σοῦ εἶπα νὰ σταθῇς διὰ νὰ σε
ζωγραφίσω καὶ ἐλησμονήσῃς τὴν ἀγελάδα σου. Τότε
λοιπὸν ἐγὼ πταίω, καὶ ἐγὼ πρέπει νὰ πληρώσω
τὴν ζημίαν. Κύρ Μαθιέ, σοῦ ἔφαγε πολὺ χόρτο
αὐτὴ ἡ ἀγελάδα;

— Αἶ, ἔφαγε κάμποσο.

— Μὰ ὡς πόσον νὰ κάμῃ;

— Ἀμ' ἔρω κ' ἐγὼ.

— Πέντε δραχμάς;

— Δὲν λέγω ὅχι...

— Δοκίμῃ πάρε αὐτὰς τὰς πέντε δραχμάς καὶ
ἄφησε τὸ κορίτσι ἡσυχά. Σοῦ το εἶπε, δὲν θὰ το ξα-
νακάμῃ πλέον. Καὶ σὺ τώρα, μικρούλα μου, πήγαμε
σπίτι τὴν Κοκκίνω νὰ μὴ συμβῇ πάλιν κανὲν δυστύ-
χημα. Καὶ ὕστερα ἔλα νὰ τελειώσω τὴν ζωγρα-
φίαν.

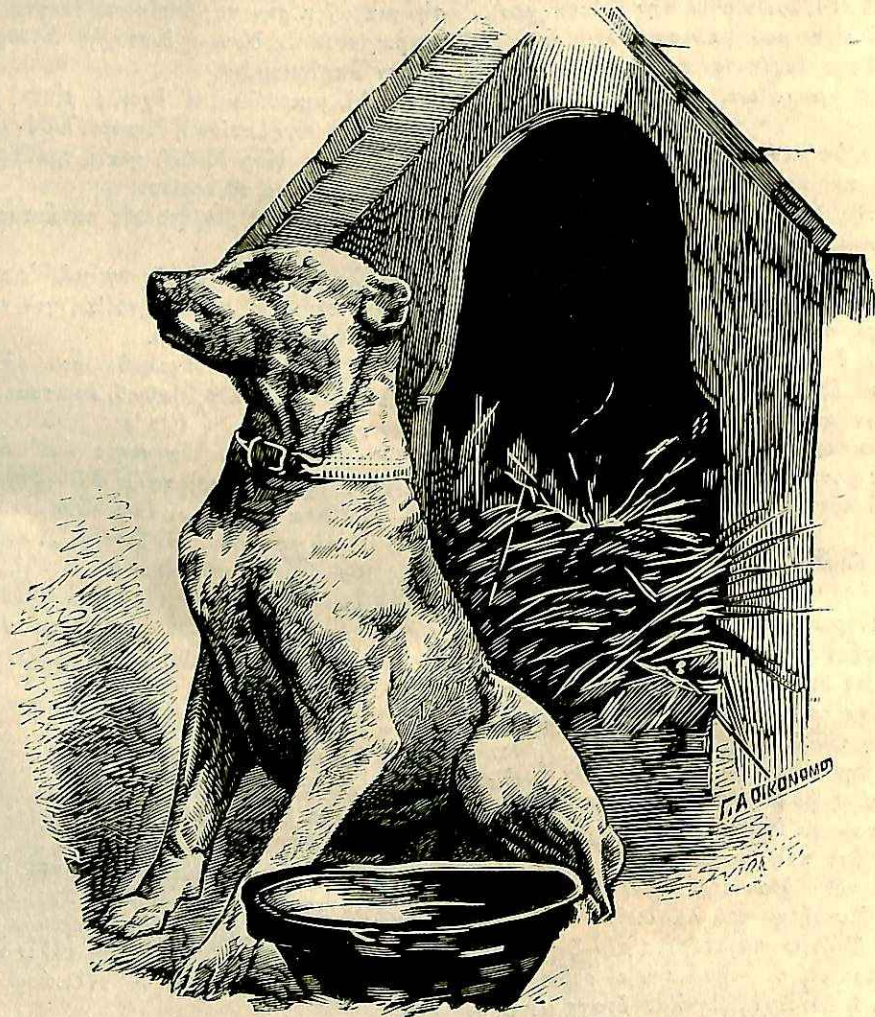
Ἡ Σταυρούλα ὑπήκουσε ταχέως εἰς τὴν παραγ-
γελίαν τοῦ ζωγράφου. Τὴν ἐσπέραν ἡ εἰκὼν ἦτο
ἐτοιμος καὶ ὁ ζωγράφος διὰ ν' ἀνταμείψῃ τὴν κόρην
διότι τῇ ἐχρίσίμευσεν ὡς πρὸ τυπὸν καὶ διὰ νὰ
ἐξαλείψῃ ἀπὸ τὴν μνήμην της τὴν λύπην τὴν
ὁποῖαν τῆς ἐπροξένησεν ἡ ἀγελάδα της, τῆς ἔδωκεν
εἴκοσι δραχμάς, μὲ τὰς ὁποίας ἡ πτωχὴ οἰκογένεια
ἐπέρασε πολλὰς ἐβδομάδας.

Ο ΑΓΡΟΤΙΚΟΣ ΟΙΚΙΣΚΟΣ

Εἰς τοὺς τόμους τῆς ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ τοὺς ὁποίους ἐξεδώσαμεν ἕως τώρα, τοὺς Παιδικοὺς Διαλόγους, τὸ Εἰς τὴν Θάλασσαν! τοὺς Μαθητὰς τοῦ Εὐσεβίου, τὴν Μοῦσαν τῶν Παίδων προστί-

ὑπὸ τῶν Ἑλληνοπαίδων ἀποδεικνύει ὅτι τὰ βιβλία ταῦτα ἀνεπλήρωσαν σπουδαίαν καὶ ἐπαισθητὴν ἑλλειψιν παρ' ἡμῖν, καὶ ὅτι καλῶς ἐπράξαμεν δημοσιεύσαντες αὐτά.

Ἀλλὰ μεγαλειτέραν ἀκόμη ἑλλειψιν θ' ἀναπλη-

Εἰκὼν ἐκ τοῦ «ΑΓΡΟΤΙΚΟΥ ΟΙΚΙΣΚΟΥ»

θεται καὶ ἄλλος λαμπρὸς σύντροφος: ὁ Ἀγροτικὸς οἰκίσκος.

Ἐνθυμεῖσθε τί εἴχομεν ὑποσχεθῆ εἰς τὴν ἀγγελίαν μας ὅτι θὰ εἶνε ἡ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ: σειρά βιβλίων παιδικῶν, καλογραμμένων καὶ ποιικίλων, συνενούντων τὸ τερπνὸν μὲ τὸ ωφέλιμον.

Τοιοῦτοι ὑπῆρξαν βεβαίως οἱ μέχρι τοῦδε ἐκδοθέντες τόμοι, ἡ δὲ θερμὴ ὑποδοχὴ τῆς ὁποίας ἔτυχον

ρώση ὁ Ἀγροτικὸς οἰκίσκος, τοῦ ὁποίου ἐδημοσιεύθη ἤδη τὸ πρῶτον καὶ τὸ δεῦτερον τεῦχος.

Τὰ παιδία διδάσκονται συνήθως ἐν τῷ σχολείῳ πολλὰ πράγματα τὰ ὁποῖα εἶνε ξένα, ἢ ἀδιάφορα, ἢ ἀνωφελῆ· μαθαίνουν τὰ ὀνόματα τῶν πόλεων τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἀγνοοῦσι τὰ μνημεῖα τῶν Ἀθηνῶν· μαθαίνουν πράγματα τὰ ὁποῖα δὲν θὰ τοῖς χρησιμεύσωσι καθόλου διὰ τὴν πραγματικὴν ζωὴν.

Τὰ ἄρρενα μαθαίνουν πόσα ἑκατομύρια λεύγας ἀπέχει ἡ γῆ ἀπὸ τὴν ἥλιον καὶ δὲν μαθαίνουν πῶς νὰ σπείρουν φασόλια εἰς τὸ μικρὸν κηπάριόν των.

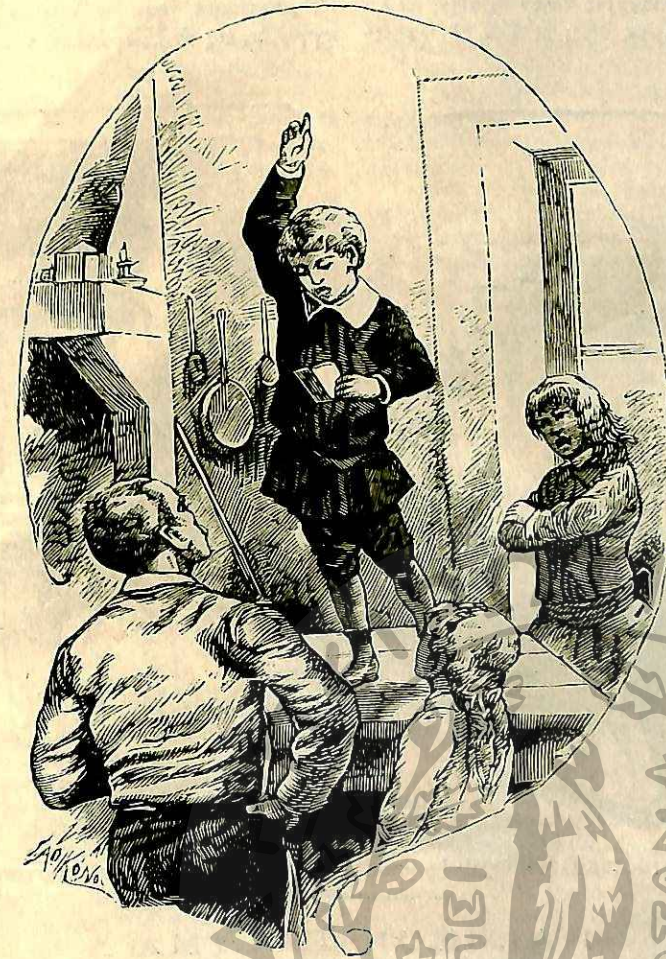
Τὰ κοράσια μαθαίνουν ὅλους τοὺς μετ' ὀλίγον μέλλοντας τῶν ἀνωμάλων ῥημάτων καὶ δὲν μαθαίνουν πῶς νὰ διευθετοῦν τὴν οἰκίαν ἢ νὰ κάμνουν ἐν σφουγγάτον.

Τὰ πράγματα ταῦτα τὰ χρήσιμα, τὰ ὁποῖα ἀφί-

δια, τὰς περιπετείας, καὶ τοὺς κινδύνους, καὶ περιοριζόμεθα εἰς τὴν ἐξέτασιν πραγμάτων, τὰ ὁποῖα ἐκ πρώτης ὀψεως φαίνονται γνωστά, συνειθισμένα, ἐνῶ δὲν εἶνε διόλου.

Μία ἐλόκληρος οἰκογένεια ἐκ πατρός, μητρός, πέντε τέκνων, ἐνὸς διδασκάλου καὶ δύο ὑπηρετῶν πηγαίνει καὶ ἐγκαθίσταται εἰς ἐν κτῆμα, εἰς τὴν ἐξοχὴν.

Ἐκεῖ ἀρχίζουν τὴν ἐργασίαν, διότι ἡ οἰκογένεια

Εἰκὼν ἐκ τοῦ «ΑΓΡΟΤΙΚΟΥ ΟΙΚΙΣΚΟΥ»

νεται εἰς τὴν τύχην καὶ εἰς τὴν πείραν νὰ μάθῃ τὸ παιδίον, θὰ διδάξῃ μὲ τρόπον ἐπαγωγὸν ὁ Ἀγροτικὸς οἰκίσκος.

Μὲ τὰ ἄλλα ἔργα τὰ προεξοθεντα ἐδώκαμεν ἰδέαν τί γίνεται εἰς τὴν Ἀφρικὴν καὶ εἰς τὰς θαλάσσας, εἰς τοὺς Παρισίους καὶ εἰς τὰ σωρρονιστήρια τῶν κακῶν παιδίων, εἶδομεν ποίας ἠθικὰς διδασκαλίας εἴμπορεῖ νὰ λάβῃ ὁ μικρὸς ἀναγνώστης· τώρα ἀφίνομεν τὸν Ὠκεανόν, καὶ τὰ συγκινητικὰ ἐπεισό-

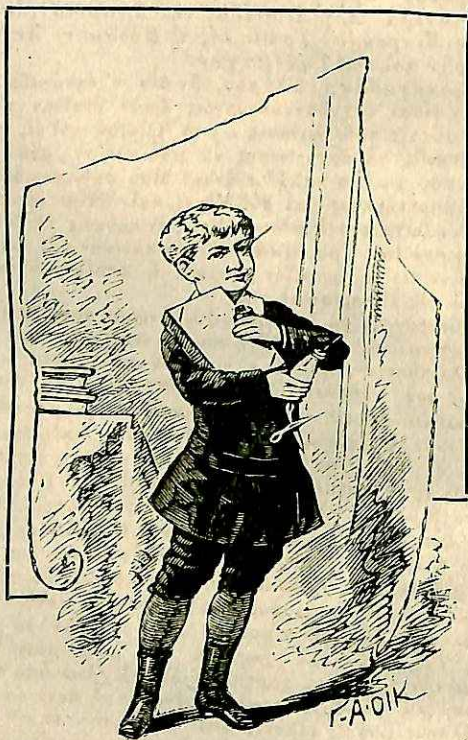
ἐκείνη ἔχει τὴν ἀπόφασιν τὸ κτῆμα νὰ το κάμῃ πρότυπον κτῆμα, δηλαδὴ τέλειον· ἐπιθυμεῖ νὰ καλλιεργήσῃ τὸν λαχανόκηπον τὰς ἀμπέλους τῆς, νὰ μὴν ἀφήσῃ τίποτε παρημελημένον· ἐμπρὸς εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του λοιπὸν βλέπει ὁ ἀναγνώστης πῶς ἐν κτῆμα εἴμπορεῖ νὰ γείνῃ πρότυπον· μὲ ἄλλους λόγους πῶς καλλίτερα εἶνε δυνατόν νὰ διευθυνθῇ μία οἰκία μὲ τὰ παραρτήματά της.

Ὡ μικροὶ μέλλοντες μεγαλοκτηματῖαι, ὦ μικραὶ

μέλλουσι οικοδεσποιναι, εἰς τὸ βιβλίον τοῦτο θὰ εὑρητε ὅσα σᾶς χρειάζονται, τίποτε περιττόν, τίποτε ἀνωφελές, κενὴν λόγον τοῦ ἀέρος. Εἰς τὸν Ἀγροτικὸν οἰκίσκον θὰ εὑρῇτε ὑπὸ μορφὴν διηγήματος πληροφορίας καὶ ὁδηγίας περὶ τίνος νομίζετε; περὶ ἀσπορροϋχων, περὶ μαγειρεύματος, περὶ καλλιεργίας κήπων, περὶ πλουσίματος. Τοῦτο εἶνε τὸ παρᾶξενον! Αὐτὰ τὰ ταπεινά, τὰ πρόστυχα πράγματα, ὅπως τὰ λέγουν, νὰ γείνουν θέμα διὰ βιβλίον; Καὶ ὅμως ἔγειναν καὶ τὸ βιβλίον εἶνε τόσο ὠραῖον, ἀλλὰ πρὸ πάντων τόσο ὠφέλιμον, δίδει δι' ὅλα τὰ χρησι-

μα πράγματα πληροφορίας καὶ ἔχει καὶ τόσο ὠραίας εἰκόνας ὥστε εἴμεθα βέβαιοι ὅτι ἐπάνω ἀπὸ τὸν ὄμιον τῶν παιδίων, τὰ ὅποια θὰ κρατοῦν εἰς χεῖράς των τὸν Ἀγροτικὸν οἰκίσκον, θὰ τον κρυφοδιαβάζουν καὶ οἱ πατέρες καὶ αἱ μητέρες, διότι θὰ ἐννοοῦν ὅτι καὶ αὐτοὶ ἀκόμη εἰμποροῦν νὰ ὠφεληθοῦν ἀπὸ ἐν τοιοῦτον βιβλίον.

Λοιπὸν, ὅσοι ἐπιθυμεῖτε ν' ἀποκτήσετε τὸν Ἀγροτικὸν οἰκίσκον, ἀναγνώσατε τὴν περὶ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ» ἀγγελίαν εἰς τὸ ἐξώφυλλον τοῦ πρὸντος φυλλαδίου.

ΕΙΚΩΝ ΕΚ ΤΟΥ «ΑΓΡΟΤΙΚΟΥ ΟΙΚΙΣΚΟΥ»

ΕΙΚΩΝ ΕΚ ΤΟΥ «ΑΓΡΟΤΙΚΟΥ ΟΙΚΙΣΚΟΥ»

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἐρ. Πόσαις ὥραις τὴν ἡμέρα κοιμᾶσαι;
Ἀπ. Ἐπτά καὶ σύ;
Ἐρ. Τόσῳ πολὺ; Ἐγὼ κοιμοῦμαι μόνον μία, ἀλλὰ κοιμοῦμαι τόσῳ γρήγορ, ὥστε εἶμαι βέβαιος ὅτι σὲ φθάνω.
Ἐστᾶλη ὑπὸ Γεωργίου τοῦ Μιγάδος.

Ἡ Θεανώ, ἥτις εἶνε μικρὰ καὶ ἀκόμη δὲν ἐδιδάχθη νὰ ἀναγινώσκει, ἔβλεπε τὴν μάμμην της, ἥτις πάντοτε ὅταν ἀνεγίνωσκε ἐφόρει ὀμματοῦλάκια. Μίαν ἡμέραν λοιπὸν λαμβάνει καὶ αὐτὴ ἐν βιβλίον καὶ τρέχει πρὸς τὴν μάμμην της λέγουσα:
— Γιαγιά, δός μου τὰ γυαλιὰ σου.

— Τί τὰ θέλεις;
— Νὰ διαβάσω αὐτὸ τὸ βιβλίον!

Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Ἀρμονίου.

Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς Κλεονίκης τὰς τελευταίας ἡμέρας ἡγόρσαν ἐν ὠραῖον καναρίνι.

— Τί ὠραῖο πουλί, λέγει ἡ Κλεονίκη ἅμα το εἶδε.
— Ὅχι μόνον ὠραῖον ἀλλὰ καὶ εὐταχτον, τῆς ἀπαντᾷ ἡ μαμά της. Ποτὲ δὲν κλαίει.
— Ναί, δὲν κλαίει, λέγει ἡ Κλεονίκη. μὰ αὐτὸ δὲν το νύβουν μὲ κρῦν νερό.
Ἐστᾶλη ὑπὸ τοῦ Κορκοράν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Ὁ Ὁθέλλος, ἀγαπηταί μου Ἀγγράμπελη καὶ Σπαρτιάτις Γοργῶ, φαίνεται ὅτι ἔδωκε τὰς συμβουλὰς ἐκεῖνας, ἀφοῦ πρῶτον τὰς ἠκολούθησεν ὁ ἴδιος. Ἄλλως, πιστεύω, ὅτι καὶ αὐτὸς δὲν θὰ ἐτολμοῦσε νὰ εἰπῇ εἰς ἄλλους νὰ κάμουν πράγματα, διὰ τὰ ὅποια ἡ εὐγενία του δὲν δίδει πέντε λεπτά. Ἐπειδὴ δὲ καὶ ἐγὼ ἤμην βεβία περὶ αὐτοῦ, ἔδωκα μυσίον τὴν ἐπιστολήν του. Φίλησέ μου καὶ τὴν ἀδελφὴν σου, Σπαρτιάτις Γοργῶ.

Ἐν ὀνόματι τῶν ἀνδρῶν ἐπιμελῶν μαθητῶν εὐχαριστῶ τοὺς φίλους μου ὅσοι μοῦ ἔστειλαν χρήματα διὰ τὸ ὑπὲρ αὐτῶν προπερὶν ὑδρὸν ταμεῖον. Ἦθελα δὲ τὸ εὐγενὲς παράδειγμα σας νὰ μιμηθῶν καὶ ἄλλοι ἀπὸ τοὺς μικροὺς μου φίλους, οἱ ὅποιοι, φαίνεται, δὲν πολυσκοτίζονται διὰ τὰ πτωχὰ παιδιὰ τὰ ὅποια δὲν ἔχουν λεπτὰ νὰ αγοράσουν καὶ αὐτὰ τὴν ἀγαπητὴν τῶν ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΝ. Τὸ δεύτερον δελτίον τῶν συνεισφορῶν θὰ δημοσιευθῇ εἰς τὸ προσεχές φυλλάδιον, καὶ θὰ ἴδῃτε ἐκεῖ τὰ ὀνόματα σας.

Φίλτατε Σωκράτη, πολὺ μ' εὐχαρίστησεν ἡ ἐπιστολή σου ὡς καὶ ἡ μεταφράσις τὴν ὁποίαν εὖρον ἐσώκλειστον. Ἀλλὰ, παιδί μου, — καὶ τὸ λέγω αὐτὸ δι' ὅλους τοὺς μικροὺς μου φίλους — συνηθίζω νὰ μὴ δημοσιεύω παρὰ ἔργα τῶν συνεργατῶν μου, οἱ ὅποιοι ἂν καὶ γράφουν διὰ σὰς τοὺς μικροὺς, ἐν τούτοις εἶνε μεγάλοι, ἔχουν μελετήσει πολλὰ πράγματα, καὶ ἔχουν πολλὰς γνώσεις. Δι' αὐτὸ δὲ κατορθώνουν νὰ σας διδάσκουν καὶ νὰ σας συμβουλεύουν μετ' ὀρθότητος, ὁ ὅποιος τόσο εὐχαριστεῖ ὅλους σας. Τώρα σὺ, ὁ ὅποιος ἀργότερα εἰμπορεῖς νὰ γίνῃς καλὸς συγγραφεὺς, καταγίνου μὲ προσοχὴν καὶ ζήλον, ἀλλὰ περίμενε νὰ δημοσιεύσῃς τὰ ἔργα σου, ὅταν μεγαλώσῃς, ὅταν μάθῃς τόσα πράγματα, ὥστε νὰ ἴσῃς ἱκανὸς καὶ νὰ διδάξῃς, καὶ νὰ εὐχαριστήσῃς ἐκεῖνους πού θὰ σὲ ἀναγινώσκουν.

Μικρὲ μου Ἀγωνιστά, ἡμπορεῖς νὰ πάρῃς αὐτὸ τὸ ψευδώνυμον καὶ πιστεύω ὅτι καὶ ὅταν μεγαλώσῃς θὰ το τιμήσῃς, γινόμενος ἀπὸ μικρὸς μεγάλος καὶ γενναῖος ψυχος. Ὡστε ὁ Μοντεχρίστο, κρατήσατέ το ὅλοι σημεῖωσιν, μετωνομάσθη. Καὶ τί ψευδώνυμον ἐπῆρε; Πές μου τὸ νὰ σοῦ το 'πῶ. Σὰς ἀρέσει;

Ἀγαπητὲ Γ. Α. Κοτσί... σὲ παραπέμπω εἰς ὅτι παρὰπάνω εἶπα εἰς ἄλλον φίλον μου τὸν Σωκράτην. Δάθετα ὑπ' ὅψει σου καὶ κάμε ὅτι συμβουλεύω. Σὲ βεβαιῶν δὲ ὅτι δὲν θὰ μεταμελήθῃς.

Καλὴ μου Πιρίγκα, τὸ ἀνιγμά σου τὸ ἔχω δημοσιεύσει ἄλλοτε. Ὡστε στεῖλέ μου ἄλλα, πρωτότυπα, ἰδικά σου, καὶ ἂν εἶνε καλὰ θὰ τα δημοσιεύσω ἀμέσως.

Καὶ εἰς τὸν Ἰωάννην Παππίδην, ὁ ὅποιος ἐρωτᾷ διατὶ δὲν ἐδημοσιεύθῃ τὸ ἐλλειποσύμφωνόν του, τὰ αὐτὰ ἀπαντῶ, καὶ ἂς στεῖλῃ ἄλλα.

Λοιπὸν φίλτατε Δ. Βασιλείου εἶνε ἡ πρώτη ἐπιστολή τὴν ὁποίαν ἔγραψες εἰς τὴν ζωὴν σου αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἔλαβας; Καὶ ἐν τούτοις εἶνε τόσο καλλιγραφικὰ γραμμένη. Εὖγε! Πρόσεχε τώρα καὶ εἰς τὴν ἐννοίαν καὶ προσπάθει νὰ γράψῃς καλλίτερα χωρὶς ἀνορθογραφίας δηλαδὴ καὶ συντακτικὰ λάθη. Τότε θὰ εἶσαι τέλειος ἐπιστολογράφος, πρῶτον ὅτι τὸ ὅποῖον ἔχουν πολὺ ὀλίγοι ἄνθρωποι, διότι δὲν καταγίνονται ἐνόσω εἶνε μικροί. Ὡστε περιμένω καὶ τὸ δεύτερόν σου γράμμα. Σύμφωνοι; Ἀλλὰ τὸ θέλω καλλίτερον. Ἀετιδεῖ τῶν Μελατών Λίθων, τώρα πιστεύω ὅτι ἡ ἄνοιξις θὰ σε ἀφίση νὰ κάμῃς τακτικὰ τὸν περίπατόν σου. Μὴ μὲ λησμονῇς ὅμως δι' αὐτὸ καὶ μὴ κάμῃς νὰ ἐνθυμούμαι τὸν βροχερὸν καὶ χιονώδη καιρὸν, ὁ ὅποιος σὲ ἔκαμε νὰ μου γράψῃς τόσῳ ὠραῖον ἐπιστολήν. Περὶ τῶν Τριῶν μικρῶν Σωματοφυλάκων ἡ ἱστορία τῶν ὁποίων τόσο σὺ ἀρέσει ἂν ἀμφιβάλλῃς ὅτι ἦσαν καὶ ἐπιμελεῖς μαθη-

ταί, ἔχε ὀλίγην ὑπομονὴν καὶ θὰ ἴδῃς πόσον καλὰ παιδιὰ ἦσαν, καὶ πόσον ἐπιμελῇ ἂν καὶ ἀπὸ σήμερον μπορεῖς νὰ το μιμηθῇς αὐτό.

Θὰ το εἰπῶ, μὲ τὸ τηλεφῶνον μάλιστα, διὰ τὸ ταχύτερον, εἰς τὴν Λιονοστιβάδα, τὸν Ἀγρίον Ἰνδόν, τὸν Λίθριον Οὐρανόν, τὴν Βυσσιτιὰν Παπαρούναν, τὸν Λίσωπον τὸν Φρόγα, τὸν Σαλιγκιτὴν καὶ τὸν Τηλέμαχον διὰ ζητεῖς τὰ ὀνόματά των, Μελαρ Ἀετέ.

Καὶ τοὺς ἰδικούς σου ἀσπασμούς, Φιλέρημος Τρυγῶν, τοὺς διεβίβασα μὲ τὸ αὐτὸ μέσον — θὰ σὰς το περιγράψω κάποτε αὐτὸ τὸ ὄργανον, διὰ νὰ ἴδῃτε τί περιέργον καὶ τί ὠφέλιμον συγχρόνως εἶνε, — πρὸς τὴν Ἀγγράμπελην, τὴν Γρατάρ Δρόν, τὴν Ἀνδρόν τῆς Ἐρήμου, τὴν Σπαρτιάτιδα Ἀργιλεωνίδα, τὴν Σπαρτιάτιδα Γοργῶ, τὴν Μικρούλαν Τραλαλά, τὸν Εὐδοσμον Ἀνθος, τὸν Κορκοράν καὶ τὸν Τηλέμαχον.

Σαπιοκαρβάκη, φίλε μου, ἂν δὲν σ' ἐγνώριζα θὰ ἐνόμιζα ὅτι εἶσαι ταχυδακτυλουργός, ὥσταν ἐκείνον πού παρίστατε αὐταῖς ταῖς ἡμέραις εἰς τὸ Ὁδεῖον καὶ εἰς τὸ Θέατρον. Ἀκοῦς νὰ κατορθώσῃς νὰ μου κλείσῃς μέσα εἰς τὸ γράμμα σου... δύο καλλὶθία ἄνθη! Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι δὲν τὰ παρητήρησες καὶ σὺ. Εἶχες καὶ δίκην ὅμως, ἀφοῦ ἦσαν... ζωγραφιστὰ μόνον. Ἐγὼ, ἐν τούτοις τὰ ἔδωκα εἰς τὴν Μικρούλαν Τραλαλά, ἡ ὁποία ἐκείνην τὴν ὥραν ἔτυχε νὰ εἶνε εἰς τὸ γραφεῖόν μου καὶ ἡ ὁποία σοῦ ἐκφράζει δι' ἐμοῦ τὰς εὐχαριστίας της.

Μοὶ ὑπερήρесе τὸ δροσερὸν ψευδώνυμόν σου, ὦ Χλωρίς τοῦ Παγγαίου! Ἡ ἐκλογή σου δεικνύει ὅτι ἔχεις μεγάλην καλαισθησίαν, καὶ εἶνε τιμὴ μου νὰ γράψῃς διὰ τὰς προόδους σου «δὲν εἶνε ἰδικός μου ἔπαινος, ἀλλὰ τῆς ἀγαπητῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ἡ ὁποία μὰς μορφώνει καὶ μὰς ὁδηγεῖ.» Ὅχι, μικρά μου φίλοι, ὅλος ὁ ἔπαινος εἶνε ἰδικός σου. Ἐγὼ βεβάζω σὲ ὁδηγῶ εἰς τὸ καλόν, ἀλλὰ καὶ σὺ εἶσαι καλὴ κόρη καὶ χρησιμοποιεῖς ὅσα σοῦ λέγω. Εὖγε! Πρόσεφε τὰ σεβάσματα μου εἰς τὸν καλὸν σου πατέρα, ὁ ὅποιος θὰ εἶνε, βέβαια εὐτυχὲς ἔχων κόρην ὡς τὴν Χλωρίδα τοῦ Παγγαίου. Φίλησε ἐκ μέρους μου καὶ τὰ ἀδελφάκια σου ἐπάνω εἰς τὰ βοδοκόκκινα χεῖράκια των. Καὶ γράψε μου πάλιν τὸ γρηγορώτερον, διότι ἀνυπομένω ἐπιμένω ἐπιστολήν σου.

Παρακαλῶ τὸν φίλον μου Α. Τσετσεκλήν νὰ μὴ μου στέλλῃ τὰς λύσεις του χωριστὰ τὴν καθὲς μίαν καὶ εἰς τόσῳ μικρὰ κομμάτια χαρτιοῦ, διότι τὰ χάνω ἀπὸ τὸ γραφεῖόν μου καὶ κινδυνεύει νὰ μὴ ἀναγραφῇ ποτε ὡς λύτης. Τοὺς ἄλλους μου δὲ φίλους, ὅσοι ἔχουν τὴν κακὴν συνήθειαν νὰ μου στέλλουν λύσεις καὶ γράμματα εἰς ἐν καὶ τὸ αὐτὸ χαρτὶ γραμμένα, τοὺς παρακαλῶ νὰ τα γράφουν χωριστὰ. Πού ἀκουσθήκαν τέτοια ἀνακατώματα;

Τὸν Γεώργιον Μακρὴν ἀσπάζομαι. Νὰ μου στεῖλῃ δὲ ἄλλο ἀνιγμά, ἐπειδὴ αὐτὸ τὸ ὅποῖον ἔλαβα δὲν μου ἤρεσε καὶ ἐγὼ πιστεύω ὅτι εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ πολὺ καλλίτερα.

Ἀγαπητὲ μου Κωνσταντίνιδι ὅταν μου στέλλῃς πνευματικὰς ἀσκήσεις, νὰ στέλλῃς καὶ τὴν λύσιν των. Ἄλλως θὰ παθαίνεις πάντοτε ὅτι παθαίνεις σήμερον. Δὲν θὰ δημοσιεύωνται αἱ ἀσκήσεις σου.

Δι' πνευματικὰς ἀσκήσεις τοῦ Παροῦργου Ὀδυσσεὺς δὲν εἶνε διδῶν ἄλτις τῆς εὐφύας ἐκείνου, τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα ἔλαβεν ὡς ψευδώνυμον. Ἀς προσπαθῇ νὰ μου στέλλῃ καλλίτερας.

Πού εἶχες τὸν νοῦν σου, Ἀρη μου, ὅταν ἔστειλεις τὸν συλλαβογράφον σου καὶ δὲν ἔστειλεις καὶ τὴν λύσιν του; δὲν ξεύρεις ὅτι δὲν μου μένει καιρὸς νὰ καταγίνωμαι νὰ εὐρίσκω τὰς λύσεις μόνῃ μου;

Ἀγαθία μου, ποῖον εἶνε τὸ ἄληθές ὄνομά σου; Δὲν το

πικρῆς Ὑψηλότητος ἐγρονθοκοπεῖ τὸ σαρῖκι του, ἔσυρε μὲ λύπην τὴν ἀνίκανόν του γλῶσσαν, συνέστρεψε τὰς χεῖράς του μὲ ἀπελπισίαν.

— Καὶ ὅσο συλλογίζομαι ὅτι σὲ μίαν ὥραν, δηλαδή εἰς ἐξήντα λεπτά θὰ εἴμεθα ἐμπρὸς εἰς τὰ ἀνάκτορα! ἔλεγε μέσα του. Ὁ Σουλτάνος θὰ στείλῃ τέσσαρας παπάδες, δύο βέηδες καὶ πέντε ἀγάδες μέσα εἰς ἐν λαμπρὸν κῆκι μὲ δέκα ζευγάρια κουπιά νὰ με πάρουν· θὰ με ὀδηγήσουν μὲ μεγάλην πομπὴν εἰς τὰ Αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα· ἀλλὰ ἐκεῖ τί θὰ εἰπῶ; Ἄχ! Ἀλλάχ... Ἀλλάχ!... τίποτε τίποτε ἄλλο δὲν μου καταιδάξει τὸ ξερὸ μου τὸ κεφάλι· ἔτσι μου ἔρχεται νὰ πέσω νὰ πνιγῶ ἐδῶ εἰς τὸν Βόσπορον.

Ὁλίγον ἔλειψε νὰ ἐκτελέσῃ τὸ σχέδιόν του ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς, ὅτε εἰς νέος Κόπτης ἀπὸ τὴν συνοδείαν του, εἰς ἀπλοῦς γραμματεῦς, ὀνομαζόμενος Χουσεὴν, εἰσῆλθεν εἰς τὸν θάλαμόν του καὶ χαιρετήσας ταπεινῶς τῷ εἶπε:

— Ὡ! ἐνδοξε Ἀμπᾶ! ἀπεσταλμένε τοῦ φωτὸς τῆς Αἰγύπτου εἰς τὸν ἀστράπτοντα ἥλιον τῆς Τουρκίας. Σὲ χαιρετῶ!

Καὶ ἔκλινε καὶ πάλιν μὲ σεβασμόν.

— Ἄφες τὰς φιλοφρονήσεις σου, καλέ μου Χουσεὴν, καὶ λυπήσου με, διότι εἶμαι ὁ δυστυχέστερος τῶν πρέσβων.

— Θεέ μου! μήπως ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης εἶνε ἀσθενής;

— Στέκω καλὰ ὅπως τὸ καινούργιο γεφύρι τῆς Σταμπούλ.

— Μήπως ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης ἔχασε τὰ πολύτιμα δῶρα τὰ ὅποια τῇ παρέδωκεν ὁ Σεβαστὸς μου αὐθέντης;

— Κάθηναι ἐπάνω εἰς τὸ σεντουκάκι πού τ'ἔχει μέσα. Δέν το ἀφήκα σιγμῇ ἀπὸ κοντά μου οὔτε νύκτα οὔτε ἡμέρα. Τὴν νύκτα τὸ ἔβαλα κάτω ἀπὸ τὸ προσκέφαλό μου καὶ τὴν ἡμέρα κάτω ἀπὸ τὸν καναπέ μου.

— Τί πράγμα λοιπὸν σὲς λυπεῖ, αὐθέντα μου.

— Μοῦ λείπει, Χουσεὴν, ἐκεῖνο πού πρέπει νὰ ἔχῃ κέθε πρέσβυς.

— Σαρῖκι μὲ φοῦντες;

— Ὁχι.

— Σπαθὶ στολισμένο μὲ διαμάντια;

— Ὁχι, ὄχι!

— Παπούτσια χρυσοκοντημένα;

— Ὁχι, Χουσεὴν, ὄχι.

— Δέν βλέπω νὰ Τῆς λείπῃ τίποτε τῆς Ἐξοχότητός Σας, εἶπεν ὁ Χουσεὴν.

— Τί θὰ πῇ πρέσβυς; εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς Πασᾶς.

— Ἀπεσταλμένος πληρεξούσιος, νομίζω.

— Ναὶ ἀλλὰ καὶ κατασκευαστὴς λόγων, τεχνητὴς εἰς τὸ ν' ἀραδιάξῃ ὠραίας διπλωματικὰς φράσεις. Ἀ,

λοιπὸν τί νὰ σου εἰπῶ, Χουσεὴν μου, πέντε ἡμέρας τώρα ἡ γλῶσσά μου εἶνε δεμένη, καὶ τὸ μυαλό μου δὲν δουλεύει, ὅσθ' ἔχει. Δέν εἰμπορῶ δύο λέξεις νὰ βάλω εἰς τὴν σειράν. Ἐχάλασα τριανταδύο φύλλα μεμβράνης διὰ νὰ γράψω τὸν λόγον μου καὶ ἀκόμη λόγον δὲν ἔγραψα. Πᾶναι, χάθηκε ἡ συνειθισμένη μου εὐγλωττία καὶ μαζὶ μ' αὐτὴν κ' ἐγώ. Διότι τί θὰ γείνω, Χουσεὴν, δίχως λόγον, τί θὰ γείνω; Ἄχ! συμφορά μου δὲν ἔμπορῶ νὰ κάμω λόγον!

— Εἶνε δυνατόν αὐτὸ τὸ πράγμα! ἐφώναζεν ὁ Χουσεὴν. Πῶς! Σεῖς ὁ λαμπρὸς συγγραφεὺς ὁ ὁποῖος ὅλας τὰς σκέψεις τοῦ ποιητοῦ Σαδῆ καταρθώσατε νὰ τὰς ἐκφράσῃτε μὲ δύο τρεῖς λέξεις, σεῖς ὁ εὐφυὴς Ἀμπᾶς Πασᾶς, νὰ μὴν εἰμπορῇτε νὰ κάμῃτε λόγον... δέν το πιστεύω!

— Ἄχ! Καὶ νὰ εἶχα τὴν ἰδικήν σου εὐκολίαν εἰς τὸ λέγειν, εἶπεν ὁ πρέσβυς μὲ ζήλιον.

— Ἄ! τὸ εὐρηκα! ἐφώναζεν διὰ μιᾶς ὁ Χουσεὴν ὡς νὰ τῷ ἦλθεν ἔξαφνα κάποια ἰδέα. Ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης δὲν εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ εἰς τουρκικὴν γλῶσσαν τὸν λόγον Τῆς, διότι μόνον τὴν ἀραβικὴν εἰξεύρει.

— Ἀλήθεια! δέν το σκέφθηκα αὐτό!.. Καλὰ λέγεις! Βέβαια, ὁ λόγος μου πρέπει νὰ εἶνε εἰς τουρκικὴν γλῶσσαν διότι ὁ Σουλτάνος δὲν εἰξεύρει ἀραβικά. Ἄ! νὰ, καὶ ἄλλο ἐμπόδιον, πού οὔτε ἐγώ το εἶχα σκεφθῇ οὔτε ὁ ἀντιδασιλεύς. Ἄ! τὴν ἔπαθα, χάθηκα, πάει, καὶ ἐφθάσαμεν εἰς Κωνσταντινούπολιν!

— Ἀκούσατέ με, Ἀμπᾶ πασᾶ, εἶνε καιρὸς ἀκόμη ὅλα νὰ τα διορθώσωμεν, εἶπε μὲ ζωηρότητα ὁ Χουσεὴν.

— Νὰ τα διορθώσωμεν, ἐνῶ ἐγώ εἶμαι ἀπηλπισμένος, χαμένος; Ἄν με σῶσῃς, Χουσεὴν, σὲ κάμνω γαμπρόν μου.

— Μεγάλην τιμὴν μοῦ κάμνετε, Ἐξοχώτατε, ἀλλὰ καταδεχθῆτε νὰ μου ἀκούσετε. Ἐδῶ εἶνε συνήθεια ὅλοι οἱ πρέσβεις τῆς Εὐρώπης νὰ ἔχουν ἓνα διερμηνέα, ὁ ὁποῖος ἔχει καθήκον νὰ μεταφράζῃ τοὺς λόγους των καὶ νὰ ἀπαντᾷ εἰς τοὺς λόγους τοῦ Σουλτάνου...

— Ἀρχίζω νὰ βλέπω φῶς μέσα εἰς τὸ σκοτάδι μου!... εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς μὲ χαράν.

— Ἀκούσατέ με μέχρι τέλους. Ἄφ' οὗ οἱ πρέσβεις τῆς Γαλλίας, τῆς Ἀγγλίας καὶ τῆς Ρωσίας οὔτε χειρονομίαν δὲν κάμνουν χωρὶς τὸν διερμηνέα των, δέν εἶνε φυσικὸν νὰ ἔχετε καὶ Σεῖς τὸν διερμηνέα Σας ὁ ὁποῖος νὰ μεταφράζῃ εἰς τὴν τουρκικὴν κομφὰ καὶ χριτωμένα τὸν λόγον τὸν ὁποῖον δέν θὰ κάμνετε εἰς ἀραβικὴν γλῶσσαν;

— Ὡ! θὰ εἶνε λαμπρόν, ἐξαίσιον. Ἀλλὰ πού νὰ τον εὐρῶ αὐτὸν τὸν διερμηνέα;

— Εἶνε ἐνώπιόν σας, Ἐξοχώτατε.

— Πῶς; σὺ εἰξεύρεις τουρκικά; ἀγαπητέ μου Χουσεὴν;

— Τόσον καλὰ ὅσον καὶ ἀραβικά, καλέ μου αὐθέντα. Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς ἐνηγγαλίσθη τὸν Χουσεὴν.

— Διπλασιάζω τὸν μισθόν σου, σοῦ ὑπόσχομαι τὸ παρῶν των πυραμίδων. Πήγαινε νὰ φερέτῃς τὰ ὠραιότερά σου ἐνδύματα· ἀπὸ σήμερον ἔχεις τὴν τιμὴν νὰ εἶσαι ὁ διερμηνεύς τοῦ πρεσβευτοῦ τῆς Αἰγύπτου.

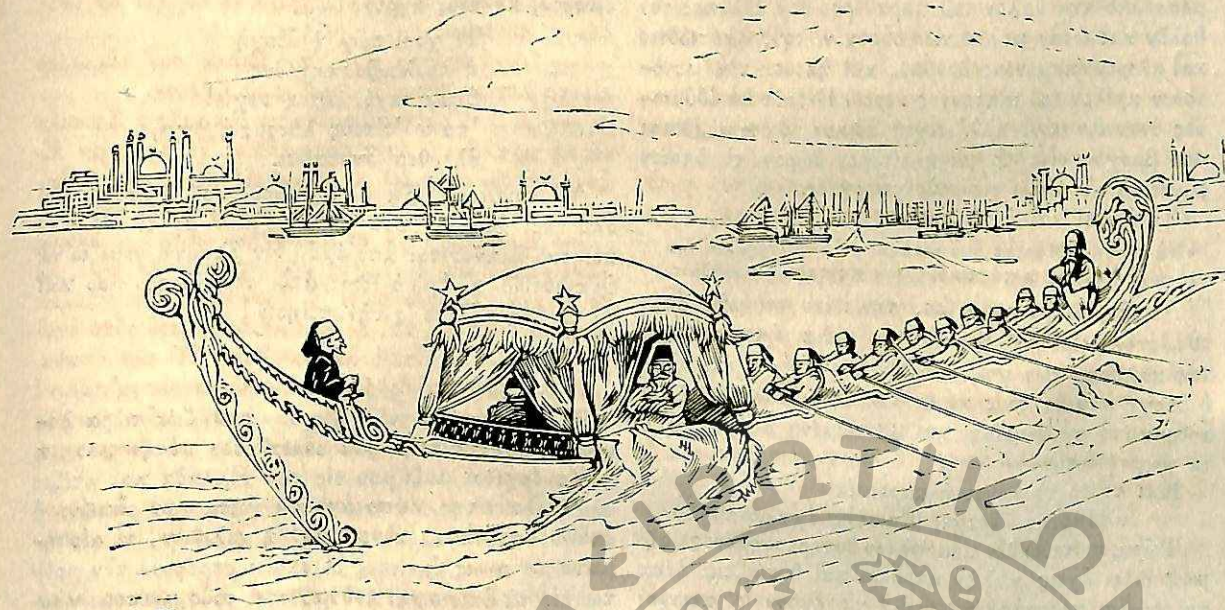
Β'

Ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς λαθὼν πάλιν ὅλην του τὴν σοβαρότητα καὶ ἀξιοπρέπειαν ἀνέβη εἰς τὸ κατὰ-στρωμα πρκατηρῶν τριγύρω ὡς Πασᾶς, ἔχων εἰς τὸ θυλάκιόν του τὰς χεῖράς του, ἐκ τῶν ὁποίων ἡ

τασπρα· ἐπάνω ἀπὸ τὰ αὐτοκρατορικὰ ἀνάκτορα ἐπρασίειν ἡ χλόη τῶν λόφων τοῦ Φερῆ-Κιοί.

Μόλις ἠγγυροδόλησε τὸ Ἐλ-Καμάρ, ἐν μεγάλῳ πρεπέστατον καίμῃ μὲ χρυσὰ κωπία ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν ὄρμον τοῦ Δολμᾶ Βαγτσέ, καὶ διηυθύνθη πρὸς τὸ αἰγυπτιακὸν πλοῖον.

— Ἰδοὺ τὸ πλοῖόν σου τὸ ὁποῖον ἡ Α. Μεγαλειότης στέλλει πρὸς ὑποδοχὴν τῆς Ἐξοχότητός μου, ἔλεγε μέσα του μὲ υπερηφάνειαν ὁ Ἀμπᾶς. Τί ὠραῖον πράγμα νὰ εἶνε κανεὶς πρέσβυς! νὰ παίρνῃ μεγάλους μισθοὺς, νὰ τρώγῃ ὠραία φαγητά, νὰ κατοικῇ εἰς μεγαλοπρεπεῖς αἰθούσας καὶ πρὸ πάντων νὰ ἔχῃ ἓνα εὐγλωττον διερμηνέα.

«ΤΟ ΚΑΪΡΙ ΕΤΡΕΧΕ, ΣΧΙΖΟΝ ΤΑ ΚΥΜΑΤΑ ΚΑΙ ΣΧΙΜΑΤΙΖΟΝ ΛΕΥΚΟΝ ΑΦΡΟΝ»

μία ἐξεκόνκιζε τὸ πολύτιμον κομβολόγιόν του, ἡ δὲ ἄλλη ἔπαιζε μὲ τὰ χρυσὰ αἰγυπτιακὰ νομίσματα μὲ τὰ ὅποια τὸ θυλάκιόν του ἦτο γεμάτον. Οἱ ἄνθρωποι τῆς συνοδείας του, οἱ ὁποῖοι τὸν εἶχον ἰδεῖ ὅλον τὸ διάστημα τοῦ ταξειδίου λυπημένον, συμμαζωμένον εἰς μίαν γωνίαν, εἶπαν ἀναμεταξύ των.

— Τὸν ἔκανε ἡ θάλασσα καὶ ἦταν ἔτσι, τώρα πού ἦλθε ἔς τὸ λιμάνι, κύτταξέ τον πῶς ἦλθε ἔς τὰ σῶκαλά του. Πῶς του πάγει νὰ εἶνε πρέσβυς! Εἶν' εὐτυχὴς ἡ Αἰγύπτου πού ἔχει τέτοιον ἀντιπρόσωπον.

Τὸ ἀτμόπλοιο Ἐλ-Καμάρ ἐπλησίασεν εἰς τὰ ἀνάκτορα.

Ὁ Ἀμπᾶς Πασᾶς καθήμενος εἰς τὴν πρύμνην τοῦ πλοίου ἔβλεπε μὲ ἐκπεπληγμένον βλέμμα τὸ θαυμάσιον πανόραμα τὸ ὁποῖον ἐξελλίσσετο ἐνώπιόν του.

Τὰ ἀνάκτορα τοῦ Δολμᾶ Βαγτσέ ἐφαίνοντο κά-

τὸ καίρι ἔτρεχε, σχίζον τὰ κύματα καὶ σχηματίζον ἀπὸ τὰ δύο μέρη λευκὸν ἀφρόν.

Πρὸς τὰ δεξιὰ ἐφαίνετο τὸ Σκούταρι ἀπὸ τοῦ ἀσιατικοῦ λόφου· περὶ δὲ ὁ λιμὴν τῆς Κωνσταντινουπόλεως, γεμάτος ἀπὸ πλοῖα παντὸς μεγέθους καὶ πάσης ἐθνικότητος, γνωρίζομενα ἀπὸ τὴν σημαίαν των· ἐδῶ ἡ αἰσθητικὴ σημαία κατακίτρινη μὲ ἓνα μαῦρον ἄετόν· ἐκεῖ ἡ ῥωσικὴ, ἄσπρη μὲ ἓνα σκαρὸν γαλάζιον· παρέκει ἡ ἀγγλικὴ κόκκινη ἡ γαλανὴ μὲ ἓν τετράγωνον λευκὸν μὲ γαλιανούς ἢ ἐρυθροὺς σταυροὺς ἐπάνω· καὶ ἡ γαλλικὴ μὲ τὰ τρία χρώματά της, ἀλλ' ὠραιότερα ἀπ' ὅλας ἦτο ἡ γαλανόλευκη, ἡ Ἑλληνικὴ μὲ ταῖς γαλάζιαις σειραῖς καὶ τὸν σταυρὸν εἰς τὴν ἀκρην.

[Ἐπεται συνέχεια]

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τῆς ΔΕΗΛΑ ΧΑΝΟΥΜ)

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΤΩΝ ΜΗΝΩΝ ΠΡΟΣ ΜΙΚΡΟΝ ΑΘΗΝΑΙΟΝ

Μικρέ μου φίλε,

Γ'. Μάρτιος

Πιστεύω ότι έχεις λόγους να είσαι δυσηρεστημένος μαζί μου· διότι ἐν ᾧ ἐλογάριαζες ότι θὰ κάμης ώραίας ἐκδρομὰς εἰς τοὺς ἀγρούς, εἰς τοὺς λόφους, πλησίον τοῦ μνημείου τοῦ Φιλοπάππου ἢ τοῦ Μουσείου καὶ νὰ συλλέξης δροσερὰ ἄνθη, καὶ νὰ τρέξης ἐλεύθερος ν' ἀναπνεύσης τὸν ἀέρα τῆς ἐξοχῆς, αἰφνης σοῦ ἐγέμισα μὲ σύννεφα τὸν οὐρανὸν καὶ μετ' ὀλίγον ἤρχισα νὰ βρέχω, νὰ βρέχω, νὰ βρέχω. Σὺ δὲ μέσα ἀπὸ τὴν ὕαλον τοῦ παραθύρου σου ἐβλεπες τὸν θολὸν καὶ ὡτὰν μολυβένιον οὐρανόν, τοὺς λασπώδεις καὶ πλημμυρισμένους δρόμους καὶ ἤκουες τὸν μονότονον κρότον τοῦ πίπτοντος νεροῦ. Βέβαια θὰ ἐθύμωσες ἐναντίον μου, ἀλλ' εἶχες ἄδικον· διότι αἱ ἰδικαὶ μου βροχαὶ εἶνε τὸ μεγαλύτερον δῶρον τὸ ὁποῖον εἰμφορῶ νὰ κάμω εἰς τοὺς γεωργούς.

Τὸ λέγει καὶ ἡ παροιμία·

«Νὰ βρέξη ὁ Μάρτης δυὸ νερά κ' ὁ Ἀπρίλης ἄλλο ἓνα
νὰ ἰδῇς κουλούρια τὰ παιδιὰ καὶ πῆταις ἡ μανάδαις.»

Λοιπὸν, μικρέ μου φίλε, τὴν ἰδίαν στιγμὴν ὅπου σὺ ἐστενοχωρεῖσαι, χαρὰς τραγούδια ἤκούοντο εἰς τὰς καλύδας τῶν χωρικῶν, διότι εἰξεύρουν ότι αὐτὴ ἡ βροχὴ μου θὰ τοὺς κάμῃ τὸν Ἰούνιον νὰ θερίζουν ἄφθονα τὰ χρυσομένεα καὶ μεστωμένα στάχυα ἀπὸ τὰ χωράφια τῶν.

Καὶ τοῦτο τὸ λέγει ἡ παροιμία·

«Μάρτης ἔβρεχε, θεριστὴς ἐχαίρονταν.»

Τώρα, πιστεύω δὲν εἶσαι πλέον δυσηρεστημένος μαζί μου· διότι ἔχεις καλὴν καρδίαν καὶ θυσιάζεις δέκα καὶ εἴκοσι περιπάτους σου διὰ νὰ ἔχουν οἱ πτωχοὶ ἄφθονον ψωμί.

**

Ἦλθες, Μάρτιε, ἦλθες λοιπὸν
κ' ἐπρασίνισαν πάλιν οἱ κάμποι
καὶ τὸ βλέμμα τοῦ ἔαρος λάμπει,
λάμπ' εἰς ὅλην τὴν γῆν χαρωπὸν.
Ἦλθες, Μάρτιε, κ' ἦλθον μαζί
αὔραι, ῥέδα, φωναὶ ἀηδόνας
κ' ἡ ταρεῖσα εἰς πλάκα χιόνος
φύσις θάλλει ἐκ νέου καὶ ῥῆ

Μὲ αὐτὰ καὶ ἄλλα μοῦ ἐχαιρέτισε τὸν ἐρχομόν μου πρὸ ἐτῶν ὁ γλυκὺς ποιητὴς Ἰωάννης Καρασούτσας· πραγματικῶς, ὅταν ἐρχώμαι, ἡ χλόη γίνεται πλέον βελουδένια· τὰ ἄνθη ἔχουν ὠραιότερα χρώματα· οἱ κάμποι μοσχοβολοῦν· ἡ φύσις ξανανιώνει· διότι, ὅπως λέγει εἰς Ἰταλὸς ποιητὴς: Τὸ ἔαρ εἶνε ἡ νεότης τοῦ ἔτους ὅπως ἡ νεότης εἶνε τὸ ἔαρ τῆς ζωῆς.

Λοιπὸν χαρῆτε αὐτὴν τὴν νεότητ'· τρέξατε μικροὶ καὶ μεγάλοι εἰς τοὺς ἀγρούς· δρέψατε ἄνθη, κάμετε στεφάνους· διότι ἐδῶ εἰς τὴν Ἑλλάδα μὴν τῶν ἀνθῶν δὲν εἶνε ὁ Μάιος ἀλλ' ἐγὼ καὶ ὁ Ἀπρίλιος· ὁ Μάιος εἶνε ὁ γλυκύτερος μὴν τοῦ ἔτους εἰς κλίματα ψυχρότερα, ἀλλ' εἰς τὴν Ἑλλάδα εἶνε πολὺ ζεστός, καὶ σας ἐνθυμίζει πάρα πολὺ ότι ἔχει γείτονα τὸν καυστικόν, τὸν φλογερὸν Ἰούνιον. Λοιπὸν, ἐμπρός, εἰς τοὺς ἀγρούς!

Τί χάρι πῶχ' ἡ ἐξοχὴ
ἡ λουλουδοσπαρμένη
βῆμα ταχύ, βῆμα ταχύ!
πάνω 'ς τοὺς λόφους ἡ ψυχὴ
ἐλεύθερ' ἀνασαίνει.

Μὲ συγχωρεῖς ότι ὅλο στίχους σοῦ ἀναφέρω καὶ ὅλο περὶ ποιητῶν σοῦ ὀμιλῶ· ἀλλ' ἀφ' οὗ ὅλοι οἱ ποιηταὶ ἐμπνέονται ἀπὸ ἐμέ, δὲν βλάπτει νομίζω νὰ ἐμπνευσθῶ κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος ἀπὸ τὸν ἑαυτόν μου καὶ νὰ το ῥίξω 'λίγο 'ς τὴν ποίησιν!

**

Τί ἀδιακρίσια! νὰ μὴ σου κάμω ἕως τώρα λόγον διὰ τὴν πιστὴν καὶ εὐαίσθητον φίλην μου, ἡ ὁποία ἔρχεται μαζί μου εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ κτίζει τὴν φωλεάν της κάτω ἀπὸ τὰ γείσα τῶν οἰκιῶν, ἢ ἐπάνω ἀπὸ τὰ παράθυρα· ὦ! ἡ χελιδὼν! τί αἰσθηματα φέρει εἰς ἐκείνους οἱ ὁποῖοι στρέφουν τὸν νοῦν τῶν εἰς τὰ ὀπίσω καὶ ἐνθυμοῦνται τοὺς μαύρους χρόνους τῆς σκληρῆς καὶ τοὺς ἡρωϊκοὺς πρὸς ἀπελευθερωσιν ἀγῶνας! «Ὅταν ἤκουαν τότε οἱ πολεμισταὶ τὸ διακεκομμένον τῆς κελადῆμα. — Αἶ, ἦλθε ἡ ἀνοιξὶς παιδιὰ, ἔλεγαν, ἐφούντωσαν τὰ κλαδιά· ἐμπρός! Καὶ καταβάναν ἀπὸ τὰ βουνὰ εἰς τοὺς κάμπους καὶ ἤρχιζαν τὸν αἰώνιον πόλεμον διὰ τὴν ἐλευθερίαν· διὰ τοῦτο ὁ κλέφτης ὅταν ἀπέθνησκεν ἄφινε παραγγελλίαν:

Πάρτε με, σύρτε με παιδιὰ, ἐκεῖ ψηλὰ 'ς τὴν βῆχιν καὶ φτιάστε τὸ κιθάρη μου ἴσα μὲ δυὸ νομάτους, νὰ στέκ' ὀρθὸς νὰ πολεμῶ καὶ δίπλα νὰ γελῶ, καὶ 'ς τὴ δεξιὰ μου τὴ μεριὰ ἀφῆστε παραθύρι, νὰ μπαίνει ὁ ἥλιος τὸ πουρνό, ν' ἀστράφτουν τ' ἄρματα μου, καὶ νὰ φθάνῃ ἡ φωνὴ τῆς ἀηδόνας, ὥστε καὶ μέσα εἰς τὸ ὄνειρον τοῦ τάφου τοῦ νὰ βλέπῃ τὴν φουστανέλλαν ν' ἀνεμίζῃ καὶ ν' ἀκούῃ τὰ μιλλιόνια νὰ βροντοῦν!

**

Εἶπα μιλλιόνια καὶ ἐνθυμήθηκα τὴν περυσινήν Ἑκθεσιν τῶν ἱερῶν μνημείων τοῦ

Ἀγῶνος. «Ὅταν εἶδα τὰ ἀτίμητα ἐκεῖνα ὅπλα, τὰ σπαθιά ποὺ ἤγγισαν τέτοια χέρια, τὰς μπαρουτοκαπνισμένας καὶ τρυπημένας σημαίας ποὺ φυλάττουν ἐπάνω τῶν τὴν ὑστερινὴν ματιὰ καὶ τὴν ὑστερινὴν ἀναπνοὴν τῶν ἡρώων, ἐνθυμήθηκα ὅλους ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους, ἐνθυμήθηκα τ' ἀνδραγαθήματά των, καὶ ὅταν ἐγύρισα καὶ εἶδα τοὺς σημερινούς «Ἑλληνας δὲν το πιστεύω πῶς εἶνε παιδιὰ ἐκείνων.

Ἀχ! μικρέ μου, νὰ ἐλπίζω ἄραγε ότι ἐκεῖνο ποὺ δὲν ἔκαμαν τὰ παιδιὰ τῶν ἀνδρῶν τοῦ 21 θὰ το κάμουν τὰ ἐγγόνια των; Ἐρώτησε τὴν καρδίαν σου, καὶ ἀπάντησέ μου διὰ νὰ με παρηγορήσης.

Ὡραῖα καὶ ζωηρὰ ἐπανηγυρίσθη καὶ ἐφέτος ἡ 25 Μαρτίου, ἡ λαμπρὰ ἡμέρα, ὅπου ἐπρωτοβρόντησε μὲ λαχτάραν τὸ πρῶτον ἐπαναστατικὸν καρουφύλλι τῷ 1821· σὺ, τὸ εἰξεύρω, ἐκρέμασες τὴν γαλανόλευκον σημαίαν σου ἀπὸ τὸν ἐξώστην σας· ἐν μόνον ἀκόμη σὲ συμβουλεύω: ἂν καταβῇ εἰς τὸ Φάληρον, μάζεψε ὀλίγα ἄνθη τῶν ἀγρῶν καὶ κατὰθεσέ τα ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ Καραϊσκάκη δὲν βλάπτει ότι θὰ εἶνε περασμένη ἡ 25 Μαρτίου· πάντοτε εἶνε καιρὸς νὰ ἐκφράζωμεν τὴν εὐγνωμοσύνην μας πρὸς τοὺς ἡρώας μας καὶ τοὺς εὐεργέτας μας.

**

Ἀλλὰ τὸ λαμπρότερον μέρος τῆς Ἑθνικῆς Ἑορτῆς ἦτο τὸ συλλαλητήριον τὸ ὁποῖον ἔγινε τὴν νύκτα ὑπὲρ τῆς Μακεδονίας· ὅστις ἐβλεπε τὰς χιλιάδας τῶν Ἑλλήνων οἱ ὁποῖοι ἐπλημύριζαν ὡς κύματα τοὺς δρόμους μὲ χρωματιστοὺς φανούς καὶ λαμπάδας ἀναμμένους, ὅστις ἤκουε τὰ γοργὰ καὶ ἐνθουσιώδη ἐμβατήρια τῆς μουσικῆς, ἡ ὁποία προηγείτο τοῦ πλήθους, καὶ τὰς κραυγὰς ΖΗΤΩ Ἡ ΕΛΛΑΣ! ΖΗΤΩ

Ἡ ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ! ὅστις ἐβλεπε κυματιζούσας τὰς γαλανολεύκους σημαίας αἱ ὁποῖαι κάποτε ἀπὸ τὸ κόκκινον φῶς τῶν βεγγαλικῶν πυρσῶν ἐκοκκίνιζαν ὡς αἱματοδρεγμέναι, ὅστις ἐβλεπε τὴν συγκίνησιν μεθ' ἧς ἐκυπτον ἀπὸ τὰ παράθυρα, γέροντες, γυναῖκες, παιδιὰ, θὰ ἐσχημάτιζε σταθερὰν πεποίθησιν ότι δὲν εἶνε δυνατόν νὰ τὴν χάσωμεν τὴν Μακεδονίαν, διότι εἰς τὴν στιγμὴν τοῦ κινδύνου σύσσωμον θὰ σηκωθῇ τὸ ἔθνος, διότι ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι θὰ πονέσουν ὡς νὰ ἐκίπτετο μέρος τοῦ σώματός των ἂν ἀκρωτηριασθῇ ὁ Ἑλληνισμὸς διὰ τῆς ἀποκοπῆς τῆς πατρίδος Ἀλεξάνδρου τοῦ Μεγάλου καὶ Βασιλείου τοῦ Βουλγαροκτόνου.

Καὶ ἐνῶ ἡ πατριωτικὴ πομπὴ μὲ τὰ πολύχρωμα φῶτα διήρχετο τοὺς μεγάλους δρόμους τῶν ὁποίων αἱ οἰκίαι ἦσαν ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ καταφώτιστοι καὶ στολισμένοι μὲ σημαίας, μὲ ἐπιγραφάς, μὲ δάφνας καὶ μυρσίνας, τὸ μαγευτικὸν θέαμα καθίστα ἀκόμη μεγαλύτερον ἢ ἐνδοξος καὶ ἀγωνίστρια καὶ λαβωμένη Ἀκρόπολις ὑψηλὰ ἐκεῖ ἐπὶ τοῦ βράχου τῆς φωταγωγημένης!...

Τί νὰ σου εἰπῶ, μικρέ μου φίλε, εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων αὐτὴν τὴν νύκτα μοῦ ἐφάνη ότι ἤκουσα τοὺς γενναίους παλμοὺς τῶν ἀνδρῶν τοῦ 1821. Κ' ἐγὼ ἐνθυμήθηκα τὰ παλῆά μου καὶ συνεκινήθην μετὰ δακρύων ὅτε ἤκουσα νὰ μου λέγῃ ὁ ἀπαγγεῖλας τὸ ποίημα εἰς τὴν 25 Μαρτίου:

Καλῶς ἦλθες, καλῶς ἦλθες, ὑπερήφανέ μου Μάρτη,
Τροπαιοῦχε τοῦ Χριστοῦ μας, τῆς δουλείας μας ἀντάρτη!

Σὲ ἀσπάζομαι ὁ φίλος σου

Μάρτιος

«Ὅτι πιστὸν ἀντίγραφον

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

Ο ΦΟΒΟΣ ΤΟΥ ΠΕΤΡΗ

(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Γεν γεν, γεν γεν! Νά ταις ἔρχονται μὲ καμάρι ἓνα κοπάδι χῆνες.
Χί, χί, χί, χί! ὁ μικρὸς Πετρὴς φοβεῖται. Τὸ περισσότερο φοβεῖται διὰ τὴν πῆταν του, τὴν ὁποῖαν αἱ χῆνες κυτᾶζουν μὲ θαυμασμὸν ἀνακατωμένον μὲ ὄρεξιν.
Ὁ Πετρὴς κλαίει, κλαίει, ἀλλὰ δὲν του κόβει νὰ φύγῃ καὶ νὰ γλυτώσῃ ἀπ' αὐτοὺς τοὺς φοβεροὺς ἐχθρούς... τῆς πῆτας του.

Τότε μετανοεῖ διατὶ ἐβγήκε ἀπὸ τὸ πορτάκι τοῦ κήπου του, ὅπου ἐκάθητο ἡσυχᾶ, καὶ ἐπῆγε εἰς τὸν δρόμον. Ἡ μητέρα του τοῦ εἶχεν εἰπεῖ νὰ μὴ κινηθῇ ἀπὸ τὴν θέσιν του· τὸν εἶχε βάλει νὰ καθήσῃ κάτω ἀπὸ τὸν ἴσκιον μιᾶς καρυδιάς, εἰς τὴν μικρὴν του τὴν καθέκλα, καὶ του ἔδωκε καὶ πῆτα διὰ νὰ τρώγῃ καὶ διασκεδάζῃ· θαρρῶ

πώς κάθε γνωστικό παιδί δεν θα ήθελε περισσότερον· θάτρωγε την πήταν του και θα εκάθετο ήσυχα.

Μὰ ὁ Πετρῆς ἐφάνη ἀπειθῆς καὶ δι' αὐτὸ θὰ τιμωρηθῇ· αὐταὶ αἱ κακαὶ αἱ χῆνες θὰ τον δαγκάσουν, θὰ τον πονέσουν... Δύο μάλιστα προχωροῦν ἐπάνω του μὲ ἐχθρὶκὸν σκοπὸν· πωπὼ τί θὰ πάθῃ ὁ Πετρῆς! ἄσχημα τὴν ἔχει!

Βάζει λοιπὸν ταῖς φωναῖς· καὶ σφίγγει τὴν πήταν του δυνατώτερα.

Ἄι, αἶ, αἶ! Καὶ αἱ χῆνες ὁλονὲν προχωροῦν, πλησιάζουν μὲ ῥάμφος ἀνοικτὸν... θὰ τον χάψουν!

Εὐτυχῶς ἡ μητέρα του δὲν ἦτο πολὺ μακριά· ἀκούει ταῖς φωναῖς του καὶ τὰ κλάματά του, βλέπει ἀπὸ τὸ παράθυρον τί τρέχει, ἀφίνει τὸ ῥάψιμόν της καὶ τρέχει εἰς βοήθειαν τοῦ υἱοῦ της. Ἡ κυρὰ Μαλαματένια παίρνει τὸν Πετρήν εἰς τὴν ἀγκαλιάν της καὶ τὸν πηγαίνει εἰς τὸν κῆπον καὶ τοιουτοτρόπως γλυτώνει ἀπὸ τὸ στόμα τῶν χηνῶν... ἡ πήτα τοῦ Πετρή, διότι αὐτὴ μονάχα ἐκινδύνευσε νὰ φαγωθῇ καὶ ὅχι ὁ Πετρῆς· αἱ χῆνες δὲν τρώγουν παιδιὰ, ἐνῶ τὰ παιδιὰ, τὸ ἐναντίον, τρώγουν χῆνας.

Ἄλλ' ὁ Πετρῆς, ὡς δειλὸς ποῦ ἦτο, τὰ εἶχε χρειασθῇ εἰς τὰ σωστά· ἐνόμισε καὶ καλὰ πῶς θὰ τον φᾶν αἱ χῆνες.

Ἀλλὰ τοῦ ἤξιζεν ὅ,τι ἔπαθε! διατὶ δὲν ἐκάθητο 'ς τὴν θέσιν του, ὅπου τὸν ἔβαλεν ἡ μητέρα του;

Ἐπῆρε ἄδικα τέτοιον φόβον, καὶ το ἔμαθαν καὶ τὰ παιδάκια τῆς γειτονείας πῶς ἐφάνη τόσο γελῶς καὶ τον περιπαίζουσιν.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΟΡΑΣΙΩΝ

Ἄν θέλετε νὰ μάθετε ὁποία οἰκοδέσποινα θὰ γείνη ἀργότερα μία κόρη, κατορθώσατε νὰ τὴν ἴδῃτε εἰς τὸ μαγειρεῖον· ἂν δὲν φανῇ ὅτι ἐντρέπεται διότι ἐνασχολεῖται εἰς τόσον χυδαίας ἐργασίας, νὰ εἰσθε βέδαιοι ὅτι ἔχει ὀρθὴν κρίσιν καὶ ὅτι θὰ γείνη καλὴ οἰκοδέσποινα.

Ἄν ἴδῃτε αὐτὴν νὰ τοποθετῇ ἐπιμελῶς καὶ μὲ καλαισθησίαν ἄνθη εἰς ἓν ἀνθοδοχεῖον, νὰ τακτοποιῇ τὰς καθέκλας καὶ τὰ ἐπιπλα μὲ χάριν, αὐτὴ ἡ κόρη θὰ γείνη καλὴ οἰκοδέσποινα.

Ἡ Ἑλπινίκη εἶνε ὠραία καὶ ἀπὸ πλουσίαν οἰκογένειαν, ἀλλὰ δὲν τὴν ἀγαποῦν ὅτε αἱ φίλαι της οὔτε οἱ συγγενεῖς της, διότι εἶνε ἀλαζών, ὀμιλεῖ μὲ τρόπον προστακτικόν ὁ ὁποῖος δὲν ἀρμόζει διόλου εἰς κόρην. Τὴν ἤκουσα ν' ἀποκρίνεται μὲ τρόπον ἀπρεπῆ εἰς τὴν μητέρα της· τοῦτο δὲ κατὰ τὴν γνώμην μου εἶνε ἀπόδειξις ὅτι ἔχει κακὴν καρδίαν. Ἴσως ἡ Ἑλπινίκη νομίζει ὅτι τοὺς κανόνες τῆς ἐθιμοταξίας καὶ τῆς εὐγενείας πρέπει νὰ φυλάττωμεν μόνον πρὸς τοὺς ξένους καὶ ὄχι πρὸς τοὺς συγγενεῖς μας.

Μερικὰ ἀσυλλόγιστα καὶ ἐλατρά παιδιὰ φαντάζονται ὅτι ἐντὸς τῆς οἰκογενείας τὰ πάντα ἐπιτρέπονται· ἄλλα νομίζουν ὅτι εἶνε ἀνοησία νὰ στενοχωρῶνται καὶ ὅτι τὴν φιλορροσύνην καὶ τὴν εὐγένειαν πρέπει νὰ φυλάττουν ἀποκλειστικῶς διὰ τοὺς ξένους. Ἐντούτοις πῶσον κακὸν εἶνε τοῦτο! Κρύπτουν τὰ σφάλματά των τὰ ἐλαττώματά των ἀπὸ ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι δὲν τοῖς εἶνε τίποτε, οἱ ὁποῖοι μόνον ὀλίγας στιγμὰς θὰ τα ἔχουν ἐνώπιόν των καὶ ὅμως τὰ δεικνύουν αὐτὰ τὰ ἐλαττώματα, ἐν ὅλῃ τῇ ἀσχημίᾳ, εἰς τοὺς γονεῖς των, εἰς τοὺς συγγενεῖς των, τοὺς ὁποῖους ἡ συγγένεια ἀναγκάζει νὰ ζοῦν μὲ αὐτά!

Λέγουν μερικοὶ ὅτι ἡ ἀγάπη τὴν ὁποῖαν ἔχουν οἱ γονεῖς πρὸς τὰ τέκνα των συντελεῖ εἰς τὸ νὰ ὑποφέρουν τὰ ἐλαττώματά των. Ἄλλ' ἡ ἀγάπη αὐτὴ ὀλίγον κατ' ὀλίγον θὰ ἐξασθενήσῃ καὶ ἐπὶ τέλους θὰ ἐξαλειφθῇ. Ἐνῶ ἡ καλὴ, ἡ εὐγενὴς συμπεριφορὰ τῶν τέκνων πρὸς τοὺς γονεῖς καὶ τὴν ἀγάπην αὐτῶν θ' αὐξήσῃ καὶ γλυκύτερον θὰ καταστήσῃ τὸν οἰκογενειακὸν βίον.

Οἰανδήποτε ἡλικίαν καὶ ἂν ἔχωσι τὰ παιδιὰ, εἰς εἰκνὴποτε κοινωνικὴν τάξιν καὶ ἂν ἀνήκουν τὰ τέκνα, πρέπει παντοῦ καὶ πάντοτε νὰ τιμῶσι τοὺς γονεῖς των καὶ νὰ δεικνύουν τὴν μεγαλειτέραν εὐγένειαν πρὸς αὐτούς.

Τώρα ἂς ἴδωμεν καὶ ἄλλας εἰκόνας κορασίων.

Ἡ Μαρία παρουσιάσθη μίαν ἡμέραν εἰς τὸ πρῶγευμα μὲ περιλαίμιον (γικκὰ) δίχως κομβία καὶ κάποιος ξένος ὅστις ἦτο ἐκεῖ ἐχαμογέλασε βλέπων

ὅτι προσεπάθει ὅσον ἡδύνατο νὰ σείξῃ τὰ δύο ἀνυπότκτα ἄκρα τοῦ περιλαιμίου τὰ ὁποῖα δὲν ἐννοοῦσαν νὰ ἐνωθῶν· ἀπὸ τοῦτο καὶ ἄλλα ὁμοία εὐκόλως σχηματίζει κανεὶς τὴν ἰδέαν ὅτι ἡ Μαρία δὲν θὰ γείνη καλὴ οἰκοδέσποινα.

Ἡ Χαρίκλεια εἶνε πάντοτε στολισμένη καὶ ἡ μόνη της φροντίς εἶνε ἡ ἐνδυμασία της. Δὲν τὴν ἀρέσκει νὰ ὀμιλῇ δι' ἄλλο τι παρὰ διὰ τὸν συρμόν, δι' ὑφάσματα καὶ κορδέλας. Ὅταν φορῇ τὴν ἐνδυμασίαν μὲ τὴν ὁποῖαν ἐξέρχεται ἀπὸ τὴν οἰκίαν της, ἡ στάσις της δὲν εἶνε καθόλου φυσικὴ, ἀλλ' ἐπιτετη-δευμένη. Ὅμιλεῖ μὲ τὸ ἄκρον τῶν χειλέων, στέκει ὀρθὴ καὶ ἀλύγιστη ὡς πᾶσσαλος καὶ ἀποφεύγει νὰ κάμῃ τὴν παραμικρὰν κίνησιν μήπως λασπώτῃ τὰ φορέματά της ἢ χαλάσῃ τὴν συμμετρίαν των. Ἡ Χαρίκλεια προσέτι εἶνε ἀδύνατον νὰ εἰσέλθῃ εἰς δωμάτιον χωρὶς νὰ τρέξῃ νὰ ἴδῃ εἰς τὸν καθρέπτην· παρατηρεῖ κρυφὰ ἄλλα ἐπιτηδεύει τὸ πρόσωπόν της χιλίας φορὰς τὴν ἡμέραν. Ἀλλὰ ὅφ' οὐ φέρεται κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἐνώπιον τῶν ἄλλων, πῶς νὰ φέρεται ἄρά γε ὅταν εἶνε μόνη της! Αὐτὴ ἡ φιλαρέσκεια βεβαίως προέρχεται ἀπὸ ὑπερβολικὸν ἐγωϊσμόν καὶ ἀπὸ μεγάλῃν ἐλαφροκεφαλίαν.

Ἡ Καλλιόπη εἶνε γραμμωτισμένη ἀνοικτόκαρδη καὶ εὐφύης· ἀλλ' εἶνε κακόγλωσση καὶ εὐχαριστεῖται νὰ περιπαίξῃ. Κανεὶς ποτὲ δὲν τὴν ἤκουσε νὰ λέγῃ καλὸν λόγον διὰ καμμίαν ἄλλην· παρατηρεῖ μὲ μεγάλῃν ἐξυδέρκειαν τὰ ἐλαττώματα τῶν ἄλλων, τὰ μεγαλοποιεῖ, σκώπτει τὰς ἀπούσας φίλας της ὡς αἰς παρουσιάσθῃ περίστασις. Γελοιοποιεῖ καὶ τὰς παραμικροτέρας τῶν ἐλλείψεως, μιμεῖται τὸ βᾶδισμά των, τὸν τόνον τῆς φωνῆς των· πρὸ πέντος μάλιστα ἐπερίπαίξει μίαν χωλὴν γραῖαν, αὐτὴ δὲ ἡ πράξις της φανερώνει κακὴν καρδίαν. Ἡ καλὴ κόρη ποτὲ δὲν κωλολογεῖ καὶ δὲν περιπαίξει τοὺς ἄλλους. Ἡ Καλλιόπη εἶνε καὶ ἀλαζών. Ἡ καλὴ κόρη πρέπει νὰ εἶνε συνεσταλμένη, νὰ ἔχῃ καλὴν συμπεριφορὰν καὶ νὰ μὴ ἔχῃ παραπολὺ θάρρος.

Ἡ καλὴ καὶ συμπαθητικὴ Βιρήνη δὲν ἔχει ἴσως τὴν εὐφύαν οὔτε τὰ ἄλλα προτερήματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν μερικαὶ φίλαι της, ἀλλ' ἔχει ὅλα τὰ προτερήματα τῆς καρδίας, αὐτὰ δὲ εἶνε πολυτιμώτερα ἀπὸ κάθε ἄλλο. Εἶνε ἡσυχος, δὲν θυμώνει, εἶνε πάντοτε γλυκεῖα, εἰς ὅλας τὰς πράξεις της φαίνεται ἡ ἀγαθότης της. Εἰς τὴν τράπεζαν, εἰς τὸν περίπατον, εἰς τὰς συναναστροφὰς φροντίζει νὰ εὐχαριστῇ ἐκείνους μὲ τοὺς ὁποῖους εἶνε μαζί. Πῶς περιποιεῖται τὴν γραῖαν μᾶμην της! Τῆς δίδει τὸν βραχιόνά της διὰ νὰ κταθῇ τὴν κλίμακα, τῆς πλησιάζει τὸ κάθισμα ὅταν

Θέλει νὰ καθήσῃ, κάμνει τὰς παραγγελίας τῆς, τῆς κρατεῖ συντροφίαν διὰ νὰ μὴ στενοχωρῆται. . . Αὐτὴ ἡ κόρη βεβαίως θὰ γείνη πολὺ καλὴ οἰκοδέσποινα ὅταν μεγαλώσῃ.

Διὰ τοῦτο ἀπὸ ὅλα τὰ κοράσια προτιμῶ τὴν Εἰρήνην. Ἐλπίζω ὅτι καὶ αἱ μικραὶ μου φίλαι τὴν ἰδίαν προτίμησιν ὃν κάμουν.

Κυρία Σ. Α. Π. Κ.

«Ο ΚΥΡΙΟΣ ΤΕΛΟΡΙΜΟΣ, ΕΠΙΜΕΛΗΤΗΣ ΤΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ»

ΟΙ ΤΡΕΙΣ ΜΙΚΡΟΙ ΣΩΜΑΤΟΦΥΛΑΚΕΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 65]

Ἀλλὰ ὁ Μάριος Καπάνης τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἶχεν ἄλλου τὸν νοῦν του, καὶ δὲν ἤκουσε τοὺς προσβλητικὰς λόγους τοῦ Γρηγόρη.

Εἶχε χύσῃ τὸ μελανοδοχεῖόν του ἐπάνω εἰς τὸ τετράδιον τῶν ἐξηγήσεων, χωρὶς νὰ το θέλῃ. Καὶ ἐπειδὴ ἦτο ἐπιτήδειος ἰχνογράφος, ἐκάθισε καὶ ἔκαμε

μέ τὴν γραφίδα του διαφόρους γραμμὰς τριγύρω εἰς τὰς κηλίδας τῆς μελάνης, καὶ ἐσχημάτισεν ἀνθρώπους, ζῶα καὶ ἕνα σωρὸν πολυποίκιλα σχέδια νοστιμώτατα. Πρὸς τὸ ἐπάνω μέρος τοῦ τετραδίου ἀριστερὰ εἶχον πέσῃ δύο μεγάλα κηλίδες· αὐτὰς λοιπὸν τας ἔκαμε δύο ζῶα, μίαν γάταν με τὰς τρίχας

«ΕΣΧΗΜΑΤΙΣΕΝ ΑΝΘΡΩΠΟΥΣ, ΖΩΑ ΚΑΙ ἕΝΑ ΣΩΡΟΝ ΠΟΛΥΠΟΙΚΙΛΑ ΣΧΕΔΙΑ ΝΟΣΤΙΜΩΤΑΤΑ» (Σελ. 88).

ὠρθωμένας, καὶ ἕνα σκύλον, καὶ ἐγαίνετο ὅτι ἡ γάτα ἔτρεμεν ἀπὸ τὸν θυμὸν τῆς καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τῆς, διότι ἐβλεπε τὸν σκύλον ἀντικρὺ τῆς. Ἐμπροσθεν τῆς γάτας ἐσχεδίασε μίαν κατσαρόλαν με φαγητόν,

διὰ νὰ δεῖξῃ διὰ ποίαν αἰτίαν ἔτρεχεν ὁ πεινασμένος σκύλος πρὸς τὸ μέρος τῆς γάτας. Δεξιὰ ἦτο μία ἄλλη κηλίς, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν ἀερόστατον, τὸ ὁποῖον ἀνέβαινεν ὕψηλὰ εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ παρακάτω

έσχεδίασε μικρά πτηνά. Ἀλλὰ εἰς τὸ μέσον τοῦ τετραδίου εἶχε γίνη τὸ πολὺ κακόν, ἦτο χυμένη πολλή μελάνη καὶ εἶχε σχηματισθῇ μία μεγάλη μεγάλη κηλὶς· αὐτὴν λοιπὸν τὴν μεγάλην κηλίδα σύρε ἀπ' ἐδῶ μίαν γραμμὴν, σύρε ἀπ' ἐκεῖ μίαν ἄλλην, τὴν ἔκαμε σιγὰ σιγὰ εἰκόνα πολεμικὴν, καθὼς μάλιστα εἶχε πολλὴν κλίσιν εἰς τὰ στρατιωτικά.

Ἡ πολεμικὴ αὕτη εἰκὼν παρίστανε μάχην φοβερὰν πεζικοῦ καὶ ἱππικοῦ. Ἐβλεπες λόγγας, ξίφη, σημαίας, τύμπανα καὶ ἕνα ἀρχιτυμπανιστὴν θεωροῦν γίγαντα ἕως ἐκεῖ ἐπάνω, ὁ ὅποιος εἶχε σηκωμένον τὸ ρόπαλόν του μὲ τὰς δύο χεῖράς του καὶ ἤτοιμάζετο νὰ κτυπήσῃ τοὺς ἐχθροὺς καὶ νὰ τοὺς κάμῃ κομμάτια.

Πρὸς τὸ κάτω μέρος τοῦ τετραδίου, ἀριστερά, εἰσάγεται μικρὸν πλοῖον, τὸ ὅποιον ἔπλεε πρὸς τὴν θάλασσαν. Ἄν τὸ εὔρετε ποία εἶνε αὕτη ἡ θάλασσα; Βέβαια δὲν εἴμπορεῖ νὰ εἶνε ἄλλη παρὰ ἡ Μαύρη θάλασσα.

Κατωτέρω πρὸς τὰ δεξιὰ ἐφανερῶς αἰῶνης ἐν πρόσωπον, πρόσωπον μικρᾶς κόρης, καὶ αὕτη ἡ μικρὰ κόρη ὠνομάζετο Οὐρανία, καὶ ἡ Οὐρανία ἦτο ἡ μικρὰ ἐξάδελφὸς τοῦ Μάριου.

Τί εὐμορφὰ παιγνίδια ἔπαιζαν μαζί, ὅταν ἦσαν μικροὶ μικροὶ ἡ Οὐρανία καὶ ὁ Μάριος!

Καὶ ὁ Μάριος ἔβλεπε ὀλίγον κατωτέρω τὴν Οὐρανίαν ὅπως ἦτο ὅταν ἦτο μικρά, καὶ ἔπαιζε μὲ τὸ στεράνι της ἢ μὲ τὴν σφαιράν της, καὶ κατόπιν της ἔτρεχεν ὁ Πιστὸς πηδῶν καὶ γαυγίζων ἀπὸ τὴν χαρὰν του! Ὡς καὶ τὸν Πιστὸν δὲν ἐλησμόνησε νὰ σχεδιάσῃ ὁ Μάριος.

Ἀλλὰ πόσος καιρὸς εἶχε περάσῃ ἀπὸ τότε!

Ἰσα ἴσα λοιπὸν τὴν στιγμὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Μάριος εἶχε τὸν νοῦν του εἰς τὰ τόσον εὐχάριστα αὐτὰ πράγματα, ἤκουσε τοὺς προσβλητικούς λόγους τοῦ Γρηγόρη:

— Δὲν μου λές, τοῦ λόγου σου, πότε σκοπεύεις νὰ βγάλῃς τὴν χωριάτικὴν αὐτὴ φορεσιά που φορεῖς;

— Μπα! μπα! εἶπεν ὁ Μάριος καὶ ὕψωσε τὴν κεφαλὴν του. Γιὰ μένα εἶνε αὐτὰ τὰ λόγια;

Ἀλλὰ εὐθὺς χωρὶς νὰ δεῖξῃ ὅτι δίδει σημασίαν εἰς τὸν Γρηγόρη, εἶπε πρὸς αὐτὸν μὲ περιφρόνησιν:

— Τράβα, βλάκα, δὲν σε γνωρίζω ποῖος εἶσαι!

Ἡ ἀδιαφορία τοῦ Μάριου καὶ μάλιστα ἡ λέξις βλάκα ἠρέθισε τὸν Βλάχον, ὁ ὅποιος μὲ μεγάλον θυμὸν ἐφώνασε: Βλάχα, βλάχα! καὶ ἦτο κατακόκκινος.

— Νὰ εἶσθε μάρτυρες ὅτι με ἐπρόσβαλε! εἶπεν εἰς τοὺς συμμαθητάς του.

Καὶ εὐθὺς οἱ Βλάχοι καὶ οἱ Βρασιλιανοὶ μαθηταὶ ἔκαμαν μὲ τὴν κεφαλὴν των νεῦμα ὅτι τὸν προσέβαλεν ὁ Μάριος.

Τότε ὁ Γρηγόρης ἐγύρισε καὶ εἶπε πρὸς τὸν Μάριον: — Κόπικε ἐδῶ! νὰ σου δείξω ποῖος εἶνε ὁ βλάκας.

— Ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὴν Βλαχίαν! σύ που εἶσαι Βλάχος εἶσαι βλάκας.

— Ἐλα ἐδῶ! ἂν σου βασιτᾷ!

— Ἀ, μπα! δὲν το κουνῶ ἀπὸ 'δῶ δὲν ἔχω σκοπὸν νὰ χαλάσω τὴν ἡσυχίαν μου!

— Ἀφ' οὗ δὲν ἔρχεσαι σύ, ἔρχομαι λοιπὸν ἐγώ, εἶπεν ὁ Γρηγόρης καὶ ἔκαμε νὰ ὀρμήσῃ κατ' ἐπάνω τοῦ Μάριου, ἀλλὰ ἐπρόφθασαν οἱ φίλοι του καὶ τὸν ἐκράτησαν.

— Ἀφήστε με νὰ του δείξω ποῖος εἶνε ὁ βλάκας! ἐφώνασε πάλιν ὁ Γρηγόρης.

Ἀλλὰ ἐκεῖνοι δὲν τὸν ἄφησαν. Τότε ὁ Γρηγόρης εὐρίσκει καιρὸν καὶ ἀρπάζει ἀπὸ τὸ θρανίον τὸ λεξικόν του, καὶ ἐτοιμάζεται νὰ το ρίψῃ κατὰ τοῦ Μάριου.

— Δοκίμασε νὰ το πετάξῃς καὶ βλέπομεν! εἶπεν ὁ Μάριος καὶ ἐσηκώθη ὄρθιος διὰ νὰ ὑπερασπισθῇ.

Οἱ φίλοι τοῦ Δουμποδάνου καὶ Σαιζάνης ἔτρεξαν εὐθὺς πλησίον του νὰ τὸν βοηθήσουν, διότι ἔβλεπον ὅτι τὰ πράγματα ἐχόνδραινεν.

— Ἐλα, πέταξέ το! ἐπνεύλαξεν ὁ Μάριος. Ἀλλὰ πρὶν προσβάσῃ νὰ τελειώσῃ τὸν λόγον του, νὰ σου καὶ ἔρχεται κατ' ἐπάνω του τὸ χονδρὸν Λεξικὸν τοῦ Γρηγόρη.

Ἄν τὴν ἔτρωγεν ὁ φίλος μας Μάριος, τετέλεσται, ἐπληγώνετο· ἀλλὰ εὐθὺς ὁ Δουμποδάνος μὲ τὴν ῥωμυλέαν χεῖρά του ἔδωκε μίαν εἰς τὸ Λεξικὸν καὶ τὸ ἔρριξε πέραν, καὶ ἔσωσε τὸν ἀγαπητὸν τοῦ φίλου Μάριον Καπάνην, ὁ ὅποιος ὀλίγον ἔλειψε νὰ τὴν φάγῃ εἰς τὸ στήθος.

Ἀῖ, αῖ, καὶ νὰ ἐδλέπετε τὸν Μάριον! Δὲν ἔχωράτε πλέον, εἶχε γίνη θηρίον, διότι ἐξ αἰτίας του ἐκινδύνευσε νὰ κτυπηθῇ οἱ φίλτατοί του Δουμποδάνος καὶ Σαιζάνης. Δίδει μίαν καὶ πηδᾷ ἐπάνω εἰς τὰ θρανία, καὶ ὁρμᾷ μὲ δύο πηδήματα κατ' ἐπάνω τοῦ Γρηγόρη καὶ σοῦ τὸν πιάνει ἀπὸ τὰ μαλλιά, καθὼς μάλιστα ἦταν πυκνά, καὶ τὸν ἀναγκάζει μὲ δύναμιν νὰ γονατίσῃ ἐμπρὸς του.

Ὁ κακόμοιρος ὁ Γρηγόρης εὐρέθη γονατισμένος χωρὶς καὶ αὐτὸς νὰ καταλάβῃ, πῶς το ἔπαθε τὸσον γρήγορα.

— Τώρα, κύρ Γρηγόρη, θά μου ζητήσῃς συγγνώμην! θά μου εἰπῇς ἡμάρτον!

— Ποτέ! ἀνεψώνησεν ὁ Γρηγόρης μὲ λύσσαν, διὰ τὴν προσβολὴν τὴν ὁποίαν ἔπαθε.

— Ὡχ ἰδοῦμεν! εἶπεν ὁ Μάριος. Θὰ ζητήσῃς καὶ θὰ εἰπῇς καὶ ἕνα τραγουδάκι!

Ὁ Γρηγόρης ἔβλεπεν ὅτι δὲν ἦτο τρόπος νὰ ἀντισταθῇ. Ποῦ νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Μάριου, ὁ ὅποιος τὸν ἐκράτει ὅπως ἡ γάτα κρατεῖ τὸν ποντικόν.

Ὁ Γρηγόρης ἐψιθύρισε ὀλίγας λέξεις καὶ εὐθὺς οἱ φίλοι του ἔλαβον θάρρος καὶ ὤρμησαν εἰς βοήθειάν του· διότι ἐφοβοῦντο μήπως τοὺς εἰπῇ ἔπειτα ὁ Γρηγόρης δειλοὺς.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴν ὅπου οἱ φίλοι τοῦ Γρηγόρη ὤρμησαν κατὰ τοῦ Μάριου εὐθὺς καὶ ὁ Δουμποδάνος εὐρέθη πλησίον τοῦ φίλου του μὲ τοὺς μεγάλους γρόνθους του καὶ ὁ μικρὸς Σαιζάνης ἤρπασε τοὺς βραχιόνας ἐνὸς βραχιλιανοῦ καὶ τὸν ἐκράτει δυνατά.

Αἰφνης ὅμως ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ μαθητοῦ τὸν ὁποῖον εἶχον σκοπὸν εἰς τὴν θύραν νὰ προσέχῃ μήπως ἔλθῃ κανεὶς:

— Ὁ ὑποδιευθυντής!

Εὐθὺς ὅλοι οἱ μαθηταὶ ἔτρεξαν εἰς τὰς θέσεις των πηδῶντες τὰ θρανία, ὅπως πετοῦν τὰ πτηνὰ ὅταν τα τρομάξῃ κανεὶς.

Ὅταν εἰσῆλθεν ὁ ὑποδιευθυντής ὁ μὲν Δουμποδάνος μάλιστα ἔλαβε καιρὸν νὰ τρέξῃ εἰς τὴν θέσιν του, ὁ δὲ Σαιζάνης εὐρέθη καθήμενος καὶ κρατῶν τὴν γραφίδα του. Ἐγραφεν ὁ φίλος, ὡς νὰ μὴ εἴξευρε τί συνέβη.

— Τί θόρυβος εἶνε αὐτός, λογιότατοι; ἀνεψώνησε καὶ ἐκτύπησε δυνατὰ ἐν θρανίον μὲ τὸν ὀρμαθὸν τῶν κλειδίων ὁ ὅποιος ἦτο ὁ ἀχώριστος σύντροφός του.

Ἐκτύταξεν ἔπειτα καλὰ καλὰ τριγύρω εἰς τὸ δωμάτιον καὶ ἀνακαλύπτει εἰς μίαν γωνίαν τὸν Γρηγόρη καὶ τὸν Μάριον ἕνα σωρὸ κουβάρι, τὸν ἔσφιγγε τὸν κακόμοιρον τὸν Γρηγόρη καὶ ὁ Μάριος· τὸν εἶχε βάλλῃ κάτω καὶ τὸν ἐπάτει μὲ τὸ γόνατόν του.

— Τί εἶν' αὐτοῦ κάτω; ἀνεψώνησεν ὁ ὑποδιευθυντής καὶ ἐπληγίασεν εἰς τὸ σύμπλεγμα. Μπα! σύ εἶσαι, Καπάνη! Τί κατάστασις εἶνε αὕτη! Ἄρες τοὶ τὸν Γρηγόρη καὶ ἀκολούθει μοι εἰς τὸ γραφεῖόν μου!

Ὁ Μάριος ἠναγκασμένος νὰ ὑπακούσῃ ἐξέσφιξε τὰ δάκτυλά του μὲ τὰ ὁποῖα ἐκράτει τὴν πυκνὴν κόμην τοῦ ἀντιπάλου του, καὶ τὸν ἄφησε μετὰ πολλῆς του λύπης.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ πρωτόσχολος εἰς τὸν ὁποῖον εἶπεν ὁ ὑποδιευθυντής:

— Τὴν Κυριακὴν ὅλη ἡ τάξις θὰ μείνῃ μέσα· κανεὶς τοὺς δὲν ἔχει ἔξοδον. Καὶ σύ, λογιώτατε, κάμε μου τὴν χάριν νὰ περάσῃς ἐμπρὸς.

Ταῦτα εἶπεν ὁ ὑποδιευθυντής καὶ ἔκλεισε τὴν θύραν ἀφ' οὗ ἐξῆλθε μὲ τὸν Μάριον, τὸν ὁποῖον ὠδήγησεν εἰς τὸ γραφεῖόν του. Τὸν ἠρώτησε τί εἶχε μὲ τὸν Γρηγόρη καὶ ὁ Μάριος ἐδιηγήθη τὰ διατρέξαντα. Τότε προσεκάλεσεν ὁ ἐπιστάτης ἕνα ὑπνρέτην καὶ τοῦ εἶπε νὰ παραλάβῃ τὸν Μάριον καὶ νὰ τὸν κλείσῃ εἰς τὴν φυλακὴν. Τὸν καίμενον τὸν Καπάνην!

Ὁ ὑποδιευθυντής ἐπῆγεν ἔπειτα εἰς τὸ γραφεῖόν τοῦ διευθυντοῦ.

Ἐν τῷ ἐγίνοντο ὅσα ἐδιηγήθημεν ἀνωτέρω, ὁ Γεώργιος Μοντανῆς, ὁ ὁποῖος ἦτο ὀλίγον μεγαλύτερος τῶν τριῶν φίλων του καὶ ἦτο εἰς τὴν ἀνωτέραν τάξιν, ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν πρωτόσχολον τὴν ἄδειαν νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ, διότι εἶχε νὰ του εἴπῃ μίαν σπουδαίαν εἰδησιν.

Ἀφ' οὗ ἔλαβε τὴν ἄδειαν ὁ Μοντανῆς ἐπῆρεν ἀπὸ τὸ γραφεῖόν του μίαν ἐπιστολὴν τὴν ὁποίαν εἶχε λάβῃ ἐκείνην τὴν ἐσπέρην, τὴν ἀνέγνωσεν ἄλλην μίαν φορὰν καὶ ἐξεκίνησε νὰ ὑπάγῃ νὰ εὔρῃ τὸν κύριον Τελόριμον εἰς τὸ γραφεῖόν του.

— Τί τρέχει καὶ ἔρχεσαι τόσο ἀργά, φίλε μου; τὸν ἠρώτησεν ὁ κύριος Τελόριμος θαυμάζων διὰ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Μοντανῆ ὁ ὁποῖος ἦτο εἰς ἐκ τῶν ἀρίστων μαθητῶν καὶ τὸν ὁποῖον ἡγάπα ὁ κύριος ἐπιμελητής ἴσα ἴσα διὰ τὴν ἐπιμελείαν του καὶ τὴν ἀρίστην συμπεριφορὰν του.

— Κύριε ἐπιμελητά, ἀπεκρίθη ὁ Μοντανῆς, μετὰ πολλῆς εὐγενείας καὶ συστολῆς, μοῦ ἐπιτρέπετε νὰ σας κάμω μίαν ἐρώτησιν πρῶτα καὶ ἔπειτα νὰ σας εἰπῶ τὴν αἰτίαν διὰ τὴν ὁποίαν ἔρχομαι τόσο ἀργά;

— Μετὰ χαρᾶς, εἶπεν ὁ κύριος Τελόριμος.

— Ἐπετύχατε νὰ εὔρῃτε καμμίαν ὑποτροφίαν διὰ τὸν Μάριον Καπάνην;

— Ἀχ! ὄχι ἀκόμα! Καὶ φοβοῦμαι μήπως ἀργύση, διότι εἶνε πολλοὶ οἱ ὁποῖοι ζητοῦν. Καὶ τοῦτο μὲ πικραίνει πολὺ διότι ἔχω ἀρίστους συστάσεις περὶ τοῦ Μάριου, τοῦ ἀξιολόγου αὐτοῦ συμπολίτου μου. Φοβοῦμαι μήπως ἡ οἰκογένειά του ἀναγκασθῇ νὰ τὸν τραβῇ εἰς τὴν πατρίδα, διότι δὲν ἔχει τὰ μέσα νὰ τὸν σπουδάσῃ. Καὶ τώρα εὐρίσκομαι εἰς μεγάλην ἀπορίαν, δὲν εἰσέβρω τί νὰ κάμω· δὲν βλέπω κανὲν μέσον θεραπειᾶς. Δὲν θὰ εἰμπορέσω νὰ τὸν κρατήσω εἰς τὸ Λύκειον, τὸν καίμενον!

Ὁ Μοντανῆς μὲ πολὺ σέβας ἤκουσε τοὺς λόγους τοῦ κυρίου ἐπιμελητοῦ, καὶ πολὺ συνεκινήθη διὰ τὴν καλὴν ὑπόληψιν τὴν ὁποίαν εἶχε διὰ τὸν φίλον του· συνεκινήθη ἀπὸ τὴν πολλὴν χαρὰν του καὶ εἶπεν εἰς τὸν κύριον Τελόριμον:

— Ὡστε δὲν ὑπάρχει κανὲν μέσον νὰ μείνῃ εἰς τὸ Λύκειον ὁ Καπάνης;

— Ἐν μόνον μέσον ὑπάρχει· δηλαδὴ νὰ ἀναλάβῃ κανεὶς ἄλλος νὰ πληρώσῃ. Ἀλλὰ ἐγὼ τοῦλάχιστον δὲν εἰσέβρω νὰ ἔχῃ τίποτε συγγενεῖς ἢ φίλους οἱ ὁποῖοι νὰ δύνανται νὰ τοῦ κάμουν τὰ ἔξοδα νὰ σπουδάσῃ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, κύριε ἐπιμελητά! εἶπε ζωηρῶς ὁ Μοντανῆς.

— Τί θέλεις νὰ εἰπῇς;

— Θέλω νὰ εἰπῶ ὅτι ὁ Καπάνης ἔχει ἕνα φίλον ὁ ὁποῖος θά το θεωρήσῃ εὐτυχίαν του νὰ τὸν βοηθήσῃ.

— Καὶ ποῖος εἶν' αὐτός ὁ καλὸς φίλος; ἠρώτησε μετ' ἀπορίας ὁ κύριος Τελόριμος.

Ὁ Μοντανῆς τὰ ἔχασε καὶ μετὰ πολλῆς δυσκολίας κατώρθωσε νὰ ἀποκριθῇ:

— Ὁ θεὸς μου, κύριε ἐπιμελητά.

— Ὁ θεὸς σου; Ἀλλὰ ὁ θεὸς σου ποτέ του δὲν τον εἶδε τὸν Καπάνη!

— Δὲν λέγω ὅχι, ἀλλὰ τον γνωρίζει διότι ἐγὼ του ἔγραψα.

— Καὶ θὰ θελήσῃ ὁ θεὸς σου νὰ ἀναλάβῃ τὰ ἔξοδα τῆς σπουδῆς τοῦ Καπάνη;

— Βεβαίωτατα. Ἀλλὰ, κύριε ἐπιμελητά, σὰς παρακαλῶ νὰ μὴ το μάθῃ αὐτὸ ὁ Μάριος διὰ νὰ μὴ προσβληθῇ.

— Καλὴ εἶνε ἡ σκέψις σου! Ἀλλὰ εἶσαι βέβαιος;

— Ὡ! μάλιστα, κύριε ἐπιμελητά, εἶμαι βεβαιώτατος, διότι ὁ θεὸς μου μοῦ ἔγραψε. Τώρα δὲ ἔλαβα ἐπιστολήν του.

— Νὰ την ἰδῶ! εἶπεν ὁ κύριος Τελόριμος.

Ὁ Μοντανῆς ὁ ὁποῖος δὲν ἐπερίμενε τοιαύτην πρότασιν ἔκχευε νεῦμα ἀμνηχανίας.

Ἀλλὰ ὁ ἐπιμελητὴς εἶχεν ἀπλώσῃ τὴν χεῖρά του καὶ ἔπρεπε νὰ ὑπακούσῃ ὁ Μοντανῆς. Μετὰ μεγάλου λοιπὸν δισταγμοῦ ἔδωκε τὴν ἐπιστολήν καὶ ὁ κύριος Τελόριμος ἀνέγνωσε τὰ ἑξῆς:

Ἀγαπητέ μου ἀνεψιέ!

Αἰσθάνομαι χαρὰν μεγάλην καὶ θεωρῶ τὸν ἑαυτὸν μου εὐτυχῇ διὰ τὴν ἐξίλετον ἀπόφασίν σου νὰ συνδράμῃς τὸν φίλον σου Μάριον Καπάνη. Ὁ παρὰ χαγῆλιω νὰ πληρώνωνται τὰ διδάκτρά του ἕως οὗτου ἐπιτύχῃ τὴν ὑποτροφίαν περὶ τῆς ὁποίας μοῦ γράφεις, ἢ ὅπως δῆποτε βελτιωθῇ ἡ κατάστασίς του. Λυποῦμαι μόνον ἐν πράγματι, ὅτι δὲν μ' ἀφίνας νὰ ἐκτελέσω ἐγὼ μόνος μου τὸ θεάρεστον τοῦτο ἔργον, καὶ θέλεις νὰ δίδωνται τὰ ἔξοδα τοῦ συμμαθητοῦ σου ἀπὸ τὴν ἰδιότην σου περιουσίαν. Τέλος πάντων θὰ γίνῃ ὅπως ἐπιθυμεῖς.

Συγχαίρω τὸν ἑαυτὸν μου ὅτι ἔχω ἀνεψιὸν νέον ὥσιν καὶ σέ.

Σὲ κατaspάζομαι

E. MONTANHE

Ὅσον ἐπρωχῶρει εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ὁ κύριος Τελόριμος, τόσο τὸ πρόσωπόν του ἔλαμπεν ἀπὸ εὐχαρίστησιν, ἀπὸ ἐκπληξιν, ἀπὸ χαρὰν, μὰ τί χαρὰν!

Ἐσηκώθη εὐθὺς, ἔλαβε τὴν χεῖρα τοῦ Μοντανῆ καὶ χωρὶς νὰ εἰμπορῇ νὰ κρύψῃ τὴν συγκίνησίν του εἶπε:

— Ἀ! τέκνον μου, ἔχεις καρδίαν εὐγενῆ.

Ὁ Μοντανῆς ἔχαιρέτισε.

— Δι' αὐτὸ λοιπὸν ἐδίσταζες νὰ μου δείξῃς τὴν ἐπιστολήν! εἶπεν ὁ ἀξιόλογος ἐπιμελητής. Δὲν ἤθελες νὰ μάθω ἐγὼ ὅτι σὺ πρῶτος ἐσυλλογίσθης νὰ κάμῃς τὴν θεάρεστον ταύτην πράξιν. Καλὰ, Μον-

τανῆ μου, καλὰ! Καὶ ἐγὼ σὲ εὐχαριστῶ καὶ ἐκ μέρους μου καὶ ἐκ μέρους τοῦ καίμενου τοῦ μικροῦ μου συμπολίτου!

Ὁ Μοντανῆς ἦτο εὐτυχὴς καὶ συγκεκινημένος, διότι ἔβλεπε τὸν ἐπιμελητὴν κατευχαριστημένον. Ἐστέκετο ὄρθιος καὶ σιωπηλός. Τὸν ἐλυπήθη λοιπὸν ὁ κύριος Τελόριμος καὶ του εἶπε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὴν τάξιν του ὑποσχόμενος ὅτι δὲν θὰ εἰπῇ κανενὸς τίποτε, ἀλλὰ αὐτοὶ οἱ δύο θὰ εἰξεύρουν τὸ μυστικὸν καὶ ὁ διευθυντής.

Εὐθὺς ἀφ' οὗ ἐξῆλθεν ὁ Μοντανῆς ἐκ τοῦ γραφείου τοῦ ἐπιμελητοῦ, ἦλθεν ὁ ὑπηρετὴς καὶ εἶπεν εἰς τὸν κύριον Τελόριμον ὅτι τὸν θέλει εὐθὺς ὁ κύριος διευθυντής νὰ του ἐμιλήσῃ.

Ὁ κύριος Τελόριμος ἐσηκώθη εὐθὺς ἀνήσυχος καὶ ἐπήγεν εἰς τὸ γραφεῖον τοῦ κυρίου διευθυντοῦ.

Πρὶν ἔμβῃ εἰς τὸ γραφεῖον ὁ ἐπιμελητὴς τοῦ ἐφώνησεν ὁ διευθυντής ἀπὸ μακρὰν:

— Ἐ, κύριε ἐπιμελητά, τί ἔμαθα; Πάλιν ἐπανάστασις εἰς τὴν τετάρτην τάξιν; Καὶ ἂν δὲν ἐπὶ γαίνεν ἐγκαίρως ὁ κύριος ὑποδιευθυντής, δὲν εἰξεύρω καὶ ἐγὼ τί ἤθελε γίνῃ!

— Ἐπανάστασις; εἶπε μετ' ἀπορίας ὁ κύριος Τελόριμος.

— Μάλιστα, ἐπανάστασις. Καὶ εἰξεύρετε ποῖος ἦτο ὁ ἥρωας; ἦτο εἷς ἐκ τῶν προστατευομένων σας.

Καὶ τοὺς λόγους τούτους τοὺς εἶπεν ὁ κύριος διευθυντής μετὰ πολλὴν αὐστηρότητα, ὥστε εὐθὺς ἐνόησεν ὁ ἐπιμελητὴς ὅτι τὰ πράγματα ἦσαν πολὺ σοβαρά· ἀλλὰ δὲν εἶπε τίποτε, καὶ ἐπερίμενε νὰ ἐξηγηθῇ ὁ διευθυντής καλλιτέρας.

— Μάλιστα, μάλιστα εἰς ἐκ τῶν προστατευομένων σας, ἐκεῖνος ὁ τρισκατάρτος... Πῶς τὸν λέγουν;

— Ὁ Μάριος Καπάνης;

— Αὐτὸς μάλιστα! Ὁ κύριος ὑποδιευθυντής τὸν εὗρε πιασμένον μετὰ τὸν Γρηγόρη. Τὸν ἐκράτει ἀπὸ τὰ μαλλιά καὶ του ἔλεγε νὰ του ζητήσῃ συγνώμην. Μίαν ἡμέραν ἔλειψεν ὁ πρωτόσχολος καὶ ἤρχισε τὰς ἀταξίας του ὁ τρισκατάρτος!

Ὁ κύριος Τελόριμος δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλὰ ἐστέκετο συλλογισμένος.

— Δὲν εἰμποροῦμεν πλέον νὰ τον κρατήσωμεν ἐδῶ αὐτὸν τὸν μικρόν, εἶπεν ὁ κύριος διευθυντής, πρῶτον μὲν διότι δὲν ἔχομεν δικαίωμα. Ἡ οἰκογένειά του δὲν δύναται νὰ πληρώσῃ καὶ σεῖς τόσο ἐπρὸςπαθήσατε ἀλλὰ δὲν κατωρθώσατε ἵα του εὐρεται καμμίαν ὑποτροφίαν. Ὁ κανονισμός μας λοιπὸν, καθὼς εἰξεύρετε, ἀπαγορεύει νὰ δεχόμεθα τοιούτους μαθητάς.

[Ἐπεταὶ συνέχεια]

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Αἰμίλιου ΔΕΒΩ)

Η ΓΙΑΓΙΑ

(Διάλογος μεταξὺ ἐγγόνου καὶ μάμμης)

— Γιαγιά, γιατί ἔχεις τὰ μαλλιά κατὰλευκα σὰν χιόνια;

— Εἶν' ἀπ' τὴν βαρυχειμωνιά, ποὺ φέρνουνε τὰ χρόνια.

— Γιαγιά, γιατί ζαρωματίζεις τὸ δέρμα σ' ἔχουν κόψει;

— Παιδί μου, ἡ λύπη μ' ἀνοίξε τ' αὐλάκια αὐτὰ σ' τὴν ὄψει.

— Γιαγιά, καὶ τὸ κεφάλι σου ποῖος τὸ κουνεῖ καὶ γέρνει;

— Ἐνα ἀγέρι τ' οὐρανοῦ ποὺ στ' ἀψηλὰ μὲ πέρνει.

— Γιατ' εἶνε γύρω δόλωμαυρα τὰ μάτια σου, γιαγιά μου,

— Εἶν' ἀπὸ ταῖς ἀγρύπναις μου κ' ἀπὸ τὰ δάκρυά μου.

— Γιατὶ κρατεῖς τὸ μέτωπο τόσο πολὺ σκυμμένο;

— Γιὰ νὰ κυττῶ καλλιτέρα τὸ χῶμα ποὺ πηγαίνω....

— Καὶ τί λαλεῖς σιγὰ σιγὰ μονάχη τόσο χρόνια,

— Ἀκόμη κ' ὅταν σὲ φιλῶ; — Προσεύχομαι αἰώνια.

(Κατὰ τὸν Ῥατισδῶν.)

MIX. ΑΡΓΥΡΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΚΙΝΔΥΝΟΣ ΤΗΣ ΜΥΙΑΣ

Τὸ παλαιὸν ὥρολόγιον εἶνε πολλὸς καιρὸς ὅπου ἔχει σταθῇ, τόσο πολλὸς ὥστε ἡ κυρία ἀράχνη, χωρὶς δίδου νὰ ἐνοχληθῇ, ἠπλώσε τὰ ἐλαφρά καὶ λεπτά

δίχτυά της κάτω ἀπὸ τὴν πλάκα τοῦ ὥρολογίου.

Ἀπ' ἐκεῖ, ἀπὸ τὸ μέσον τοῦ ἱστοῦ της, βλέπει τί γίνεται τριγύρω. Δυστυχία εἰς τὸ ἀπερίσκεπτον ἔντομον τὸ ὁποῖον τολμᾷ νὰ ἔλθῃ εἰς τέτοιον ἐπικίνδυνον μέρος. Ἡ ἀράχνη ἔρχεται γρήγορα γρήγορα, ἀρπάζει τὸ θῦμά της, τὸ παίρνει εἰς τὴν φωλεάν της καὶ το καταβροχθίζει.

Μία μυῖα, ἡ δυστυχὴς! δὲν εἶχεν ἰδεῖ τὴν παγίδα. Τοῦτο τὸ ἔπαθεν ὅχι διότι δὲν ἔχει ἀρκετὰ ὀμμάτια· ἔχει ἴσα ἴσα δὲν εἰξεύρω πόσας χιλιάδας εἰς τὴν διάθεσίν της· ἀλλ' αἱ μυῖαι εἶνε ὅπως τὰ παιδιά· καὶ αὐτὰ ἔχουν πολὺ καλὰ ὀμμάτια, ἀλλὰ ποτέ δὲν βλέπουν τὸν κίνδυνον, διότι εἶνε ἀσυλλόγιστα.

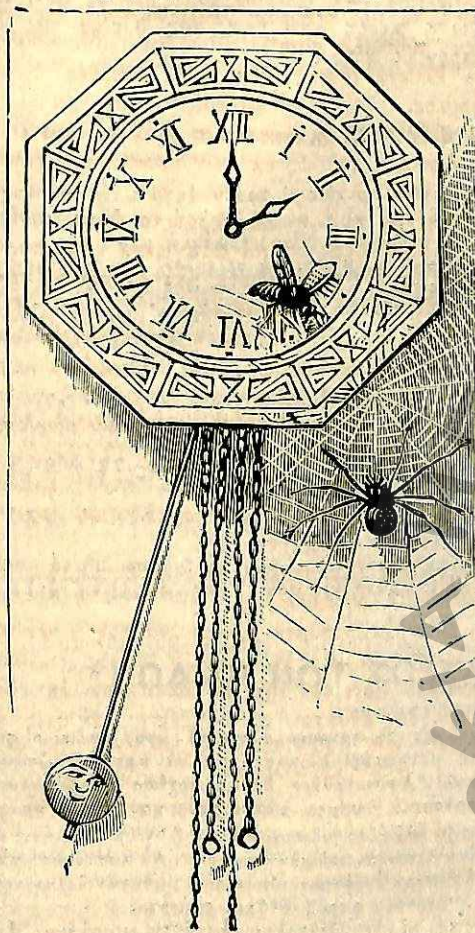
Ἡ μυῖα μας λοιπὸν καταγίνεται νὰ μετρή τὰς ὥρας κτυποῦσα τὴν πλάκα τοῦ ὥρολογίου μετὰς κερέας της, τὰ ὥραία μικρὰ κέρατά της τὰ ὁποῖα ἔχει ἐμπρὸς εἰς τὴν κεφαλὴν της — ἐν δύο, τρία τέσσαρα, πέντε — ὅτε ἡ ἀράχνη τὴν εἶδε.

Τρέχει διὰ νὰ τὴν πιάσῃ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἐν μικρὸν δακτυλάκι θέτει εἰς κίνησιν τὸ ἐκκρεμές τοῦ ὥρολογίου τὸ ὁποῖον ἦτο ἀκίνητον, μῆνας τώρα, καὶ εἰς τὸ ἄκρον τοῦ ὀποίου φαίνεται ἡ σελήνη θυμωμένη καὶ μελαγχολικὴ συγχρόνως.

Τὸ ἐκκρεμές κινηθὲν παρασύρει τὸ λεπτὸν ἔργον τῆς ἀράχνης, ἡ ὁποία ἀνγκυλίζεται νὰ φύγῃ τὸ γρηγορώτερον εἰς καμμίαν σκοτεινὴν τρύπαν, ὅπου εἰμπορεῖ νὰ σκεφθῇ ἐν ἡσυχίᾳ πόσον ἄσφατα εἶνε τὰ ἀνθρώπινα πράγματα καὶ εὐκολοχάλαστοι οἱ ἱστοὶ τῆς ἀράχνης.

Ἡ δὲ μυῖα ἐπέταξε, ἀλλ' ἀσυλλόγιστος ὅπως εἶνε πάντοτε, δὲν συλλογίζεται ἀπὸ τί κίνδυνον ἐπέρρασε δι' αὐτὸ φοβοῦμαι ὅτι ὁ κίνδυνος αὐτὸς δὲν θὰ τὴν ὠφελήσῃ.

ΠΑΡΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ὁ ἀδελφός εἶνε φίλος τὸν ὅποιον μᾶς δίδει ἢ φύσις. Μετὰ τοὺς γονεῖς τοῦ ἑκάστου παιδίου πρέπει περισσότερο ἀπὸ κάθε ἄλλον ν' ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν του καὶ τὴν ἀδελφήν του.

* *

Τὰ παιδιά πρέπει νὰ ἐκτιμῶσι καὶ νὰ σέβωνται πολὺ τοὺς διδασκάλους των, εἰ ὅποιοι κοπιᾶζουσι διὰ νὰ τοὺς κάμωσι καλοὺς καὶ ἐναρέτους ἀνθρώπους.

* *

Μὴ ὑπόσχεσθε ὅ,τι δὲν δύνασθε νὰ ἐκτελέσητε· αἱ ψευδεῖς ὑποσχέσεις δυσχεροῦν περισσότερο ἀπὸ τὴν ἄρνησιν.

* *

Ὁ ἀληθὺς ἀγαθὸς ἄνθρωπος χαίρει εἰλικρινῶς διὰ τὴν εὐτυχίαν τῶν ἄλλων καὶ ἐκρίζονε ἀπὸ τὴν καρδίαν του τὸν ταπεινὸν φθόνον.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ Ἀδελαῖς τὴν Μεγάλην Παρασκευὴν ἐπανελάμβανε τὸ μικρὸν τραγουδάκι, τὸ ὅποιον ἡ μήτηρ της πρὸ ἡμερῶν τῇ εἶχε μάθῃ.

— Σήμερον εἶνε ἡμέρα λύπης, παιδί μου, καὶ δὲν κάμνει νὰ τραγουδῶμεν· αὐριοῦν πού θ' ἀνασταθῇ ὁ Χριστὸς εἴμπορῃς νὰ τραγῶδῃς καὶ νὰ γελᾷς, εἶπεν ἡ μήτηρ· καὶ ἡ Ἀδελαῖς, ἡ ὅποια εἶνε πολὺ μικρὰ ἀκόμη ἡ καίμενη, εἶπε:

— Μὰ ἀφοῦ τὸ ξεύρωμεν πὺς θ' ἀναστηθῇ ὁ Χριστὸς δὲν πειράζει ἂν τραγουδῶμεν ἀπὸ σήμερον.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἀηδόνης τοῦ Πειραιῶς.

Ὁ μικρὸς Παυλάκης ἐπιστρέφει ἀπὸ τὸ σχολεῖον μὲ τὸ καινούριον πανταλόνι του καταλασπωμένον, καὶ ἡ μαμμά του ἰδοῦσα αὐτὸν ἤρχισε νὰ τον ἐπιπλήττῃ.

— Μὴ με μαλλόνῃς, μαμμά, λέγει ὁ Παυλάκης κλαίων· μοῦ ἐλερώθη ἐπειδὴ δὲν ἐπρόφθασα νὰ τὸ βγάλω ὅταν ἔφευγα.

Ἐστῆλη ὑπὸ Παύλου Γ. Ματθοποῦλου.

Ἡ λαιμαργία εἶνε ἐλάττωμα τὸ ὅποιον καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ὅμοιον πρὸς κτήνος.

* *

Ἡ ἀλαζονεία εἶνε ἐλάττωμα τῶν ἀνοήτων καὶ ἐλαφροκεφάλων.

* *

Ὅστις κάμνει τὸ καλὸν δὲν φοβεῖται κανένα· ὅστις κάμνει τὸ κακὸν φοβεῖται ὅλον τὸν κόσμον.

* *

Τὸ καλὸν βιβλίον εἶνε ἄριστος φίλος.

* *

Τὸ καλὸν παιδίον ἀνυπομονεῖ πότε νὰ μεγαλώσῃ διὰ νὰ φανῇ ὡφέλιμον εἰς τοὺς γονεῖς του, νὰ γίνῃ τὸ στήριγμα τῶν ἡμερῶν τοῦ γήρατός των, νὰ τοῖς ἀποδώσῃ μέρος ἀπὸ ὅλας τὰς θυσίας τὰς ὁποίας ὑπέφερον δι' αὐτόν.

Ἡ Κατίνα προχθὲς τὸ βράδυ ἔκαμνε τὴν προσευχὴν της πολλὴν ὥραν, καὶ ἡ μικρὰ ἀδελφή της Νίνα ἐπερίμενε.

— Τί περιμένεις, Νίνα; ἐρωτᾷ ἡ μαμὰ της.

— Περιμένω, μαμὰ, νὰ τελειώσῃ τὴν προσευχὴν της ἡ Κατίνα, εἶπεν ἡ Νίνα καὶ στρεφομένη πρὸς τὴν ἀδελφήν της:

— Ἐλα, Κατίνα, τελείωνε τώρα ν' ἀρχίσῃ κι' ἄλλος!

Ἐστῆλη ὑπὸ τοῦ Χρυσοστεφάνου Ἀπόλλωνος.

Τῆς μικρᾶς Φρόσως τῆς ἔφεραν ἓν ὠραῖον ζεῦγος ὑποδημάτων, ἀλλὰ δυστυχῶς τῆς ἤρχοντο πολὺ μικρὰ καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ τα φορέσῃ.

Μίαν ἡμέραν ἰδοῦσα ἐπὶ τῆς τραπέζης φιάλην μὲ ρακὴν ἐζήτησε νὰ της δώσουν ὀλίγην.

— Ὁχι, τῆς λέγει ἡ μαμμά της· διότι τὰ παιδιά ζαρῶνουν ἅμα πλουν ρακὴν.

— Καλλίτερα, μαμμά μου, νὰ ζαρῶσω διὰ νὰ μου μπαίνουν τὰ παπουτσάκια μου.

Ἐστῆλη ὑπὸ τῆς Ἐξορίστου.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ»

Διόλου εὐχολοῖ δὲν εἶνε αἱ μεταφράσεις, ὅπως νομίζεις, φίλε μου Σωκράτη· καὶ τοῦτο ἀκριβῶς τὸ ὅτι τὰς νομίζεις πολὺ εὐκόλως ἀποδεικνύει ὅτι δὲν ἔχεις ἀκόμη ἀκριβῆ ἰδέαν τί θὰ εἴπῃ ἐπιτυχὴς καὶ ἔντεχνος μετάφρασις· ἡ τοιαύτη μετάφρασις ἀπαιτεῖ 1ον πολλὴν καλαισθησίαν ὡς πρὸς τὴν ἐκλογὴν ὡς τὸ πρᾶγμα τὸ ὅποιον θὰ μεταφρασθῇ νὰ μὴ εἶνε ἄνοστον ἢ ἄσκοπον, ἢ ὅπως διόλου ξενοκὸν καὶ ἀσυμβίβαστον πρὸς τὰ ἥθη μας· 2ον ἐντελὴ γνῶσιν καὶ τῆς γλώσσης τοῦ πρωτοτύπου καὶ τῆς γλώσσης εἰς τὴν ὁποίαν γίνεται ἡ μετάφρασις· 3ον εὐκολίαν καὶ

τέχνην εἰς τὸ γράφειν ὥστε τὸ ὕφος νὰ εἶνε φυσικὸν καὶ τὸ μεταφραζόμενον πρᾶγμα νὰ καταντᾷ ὡς ἂν πρωτότυπον. Ἀφίνω πλέον τίς ἂν ἀρχίσω νὰ δημοσιεύω τὰ μεταφραστικὰ δοκίμια τῶν μικρῶν μου φίλων πρώτος σὺ ὁ ἴδιος θὰ ἀλλάξῃς γνώμην, διότι ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ, ἄντι ὠραῖον καὶ ἐπαγωγὸν περιοδικὸν ὅπως εἶνε, θὰ καταντήσῃ νὰ ὁμοιάζῃ ὡς σειρά ἐκθέσεων ἰδεῶν τῶν μαθητῶν ἐλληνικοῦ σχολείου. Φθάνουν αὐτά; Βέβαια φθάνουν.

Ὡς καὶ αἱ πνευματικά μου ἀσκήσεις, μικρά μου Ἀρ.λαῖα Ζωγραφίδου, σὲ κάμνουν νὰ ἐνθυμῇσαι τὴν Ἑλλάδα. Κα-

λότσοι, μοῦ γράφεις, ἐκεῖνοι οἱ συνδρομηταὶ ὅσοι κατοικοῦν πλησίον τῆς ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ καὶ ζεσταῖς καυταῖς στέλλουν τὰ λύσεις, ἐγὼ ὅμως εἶμαι πολὺ μακριὰ καὶ αἱ λύσεις μου κρυδύνουν ἕως νὰ φθάσουν αὐτοῦ. Ὁχι, φίλη μου, δὲν εἶνε κρύαι, καὶ ὅταν ἀνοίγῃ τὰς ἐπιστολάς σου δὲν τουρτουρίζω ἀλλὰ οὔτε ἀνάπτω μαγκάλι. — Βεβαίως εἴμπορῶ νὰ στέλλω τὰ φύλλα μου καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν, αὐτὴ μάλιστα εἶνε ὁ τόπος ὅπου προτιμῶ νὰ πηγαίνω διὰ νὰ λέγω κάθε ὥραν καὶ στιγμὴν εἰς τοὺς μικροὺς μακεδόνας καὶ τὰς μακεδονοπούλας: Εἴθετε Ἑλληνες! ποτὲ νὰ μὴ τὸ ξεχάσετε· καὶ ἂς σκούζουν οἱ βούλγαροι καὶ οἱ βλάχοι.

Ὡ! καλῶς ἦλθες, καλῶς ἦλθες, χαριτωμένη μου Ὀλγα, τώρα νὰ μὴ παύσῃς ποτὲ νὰ μου γράφῃς. Ὅταν λαμβάνω ἐπιστολάς ἀπὸ φίλας μου αἱ ὁποῖαι εἰς ἐξέδωτον εἶναι ἀγαπῶν ὅσον σὺ, γίνονται κόκκινη κόκκινη σὰν τὸ ἐξώφυλλον μου ἀπὸ τὴν χαρὰν μου. Τὸ ψευδώνυμον Ἐορτῆ τῆς 25 Μαρτίου εἶνε ὠραῖον· διατὶ τὸ ἔσθυσες;

Νὰ εἶσαι βεβαία ὅτι θὰ σε θεωρῶ μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας φίλας μου, Ἀηδὼν τῶν Σπετιῶν, διότι εἶσαι καλὴ καὶ μετριόφρων· τὸ γράψιμόν σου, μοῦ λέγεις, εἶνε ἀδύνατον, ἐμὲ μοῦ φαίνεται πὺς δὲν ἔχει ἀνάγκη ἀπὸ δυναμωτικά καὶ πὺς στέκει καλὰ ὡς τὰ πόδια σου.

Τώρα λοιπὸν ποῦ ἐσχετίσθημεν καλλίτερα, ἀγαπητῇ μου Ἐξορίστου, γράφε μου συχνά, διότι ὅταν λαμβάνω ἐπιστολήν σου εὐχαριστοῦμαι εἰς ἐξέδωτον πόσον; ὅσον σὺ ὅταν «βλέπῃς τὸν διανομέα τοῦ ταχυδρομείου ἐρχόμενον καὶ κρατοῦντα ἐκεῖνο τὸ γλυκὺ τριανταφυλλένιον ἐξώφυλλον μου».

Ποιητικὸν καὶ ὠραϊότατον εἶνε τὸ νέον σου ψευδώνυμον, Ἐαρινὴ νύξ.

Ξεύρεις πὺς μοῦ ἐφάνησαν τὰ γραφόμενα σου, Ἀηδὼν τοῦ Πειραιῶς; ὡς γλυκὺ, μαγευτικὸν κελᾶδμα καμμιᾶς συνωνύμου σου κρυμμένης μέσα εἰς τὸ φύλλωμα κανενὸς δένδρου! Τσιβί τσιβιτιρί. Ἀλλὰ κελᾶδσέ μου καὶ τὸ ἄλλο θές ὀνομά σου, σὲ παρακαλῶ, μὲ τὸ προσεχές ταχυδρομείον.

Βεβαίως ὅσο πάγω καὶ καλλίτερα γίνονται, ξανθὴ μου Ἀργάμπελη· κι' ἀκόμη, κι' ἀκόμη!

Καλὰ, δὲν τὸ λέγω, Βεσπούκιε Ἀμέρικε, ὅτι ἤλλαξες ψευδώνυμον, δηλαδὴ δὲν μαρτυρῶ τὸ παλαιόν σου· λοιπὸν κοιμοῦ ἤσυχα.

Πωπὼ! τί δύσκολη ἀκροστιχὴς ἦτο αὐτὴ πού μου ἔστειλες, ἀγαπητῇ μου Κριεζιώτῃ, ἀράδεισας κατὶ λέξεις πού νομίζεις ἐβγήκαν μὲ τὸ τιγκέλι ἀπὸ τὸ Λεξικόν: "Υαγνις, Υπιοις, Γάλακρος, Σαδάκτης"· τί εἶν' αὐτά; Τί νὰ σου εἰπῶ, φίλε μου, ἐγὼ αὐτὰς τὰς λέξεις δὲν τὰς εἴδεα ἕως τώρα, ἀμφιβέβηλα δὲ ἂν καὶ οἱ ἴδιοι καθηγηταὶ τοῦ Πανεπιστημίου τὰς εἴδουν. Καὶ ἐν ᾧ ἐσυλλογίζομαι πόσον θὰ ἴδρωσες διὰ νὰ καταφέρῃς αὐτὴν τὴν σοφὴν ἀκροστιχίδα σου ἐνθυμήθην τὰ ἑξῆς τὰ ὁποῖα γράφει ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης εἰς τὰ Παιδικὰ Διηγήματα:

«Ἐγὼ ἔλεγε, τὸ Λεξικόν, εἰς ἐξέδωτον ὅλην τὴν ἐλληνικὴν γλῶσσαν· εἶμαι σοφόν, σοφώτερον ἀπὸ ὅλους τοὺς καθηγητὰς τοῦ Πανεπιστημίου, διότι πολλὰς λέξεις δὲν τὰς ἔχουν αὐτοὶ μέσα εἰς τὸ κεφάλι των ἐν ᾧ ἐγὼ τὰς ἔχω μέσα εἰς τὰ φύλλα μου· λοιπὸν ἅμα ἐβγῶ εἰς τὸν κόσμον θὰ ὑπάγω εἰς τὰς βιβλιοθήκας ὅλων ὅσοι εἰςέδουν γράμματα· θὰ με πάρουν καὶ μαθηταὶ καὶ διδασκαλοὶ καὶ ἅμα δὲν εἰςέδουν τίποτε θὰ μ' ἐρωτοῦν καὶ θὰ τοῖς τὸ λέγω. — Ἀλλὴν φερὰν, καλὲ μου φίλε, σοῦ συνιστῶ νὰ ἐρωτᾷς περισσότερο τὴν κεφαλὴν σου παρὰ τὸ Λεξικόν σου εἰς πολλὰς περιστάσεις, καὶ πρὸ πάντων ὅταν γράφῃς ἀκροστιχίδας.

Ἄν ὁ φάκελλος δὲν χωρῇ τὰ πορτοκαλλιά σου τὰ ὁποῖα ἤθελες νὰ μου στείλῃς, Χρυσοστεφάνε Ἀπόλλων, χωρεῖ ὅμως τὴν πρὸς ἐμὲ ἀγάπην σου· μάθε δὲ ὅτι ἐγὼ τὴν ἀγάπην τῶν μικρῶν μου φίλων τὴν προτιμῶ ἀπὸ ὅλα τὰ

ὁπωρικὰ τοῦ κόσμου, καὶ ἀπὸ αὐτὰ τὰ χρυσὰ μῆλα τῶν Ἐσπερίδων.

Ἐως τῶρα ὅλοι οἱ φίλοι μου μοῦ ἔγραψαν καὶ μοῦ γράφουν εἰς τὸ πεζόν· φαντασθῆτε λοιπὸν πὺς μοῦ ἐφάνη ὅταν ἔλαβα ἐν ἐγκώμιόν μου εἰς στίχους ἀπὸ ἑνὸς φίλου μου ὁ ὅποιος ἔγενε, φαίνεται, καὶ ποιητὴς γιὰ τὸ χατήρι μου. Τὸν μοῦ ἤρεσαν οἱ στίχοι τὸν ὥστε τοὺς ἔμαθα ἀπ' ἐξω, νὰ ἀκούσατέ τους νὰ σὰς τοὺς εἰπῶ:

«Μὲ πλείστην εὐχαρίστησιν καὶ μὲ χαρὰν μεγάλην,

Ἐγεννα στήν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ συνδρομητὴς καὶ πάλιν.

Καὶ πάντοτε θὰ γίνομαι, γιὰτὶ πολὺ μ' ἀρέσει,

Ὁχι μονάχα εἰς ἐμὲ ἀλλὰ ὅποιον κι' ἂν πέσῃ.

Θὰ γράφω κάποτε κ' ἐγὼ δύο λόγια. Καὶ πιστεύω

Νὰ τὰ καταχωρίσετε, γιὰτὶ ἐγὼ ζήλευω

Νὰ βλέπω συναδέλφους μου νὰ γράφουν σὰν ξεφτέρια,

Κ' ἐγὼ νὰ κάθωμαι ἄργος μὲ σταυρωμένα χέρια.

Ὁ ταπεινὸς συνδρομητὴς σου

ΙΑΚΩΒΟΣ ΑΜΠΑΝΟΠΟΥΛΟΣ

Εἶπα εἰς τὸν Ἀραπάκον, Σπαρτιάτις Ἀργελεωρίς, ὅτι μὲ τὴν συνταγὴν τοῦ σου ἐπέρασεν ὁ λόβυγας καὶ εἰς τὴν Σπαρτιάτιδα Γοργῶ καὶ τὴν Ἐστίαν τοὺς ἀσπασμούς σου.

Μὲ συνεκίνησεν, Ἀρ.λαῖα Καλαϊοσάκη, ἡ τρυφερὰ ἀγάπη τὴν ὁποίαν μοῦ ἐκφράζεις εἰς τὴν ἐπιστολήν σου.

Ἄ! Φιλήνδρα, φίλε μου! τί εἶν' αὐτὸ πού μοῦ στείλεις ὡς ἐλλιποσύμφωνον; «Τὸ χρῆμα, λέγεις, εἶνε τὸ πᾶν»· ἂ! πὺς ἐμόλυνε τὰ χεῖλη σου τοιαύτη φράσις; ὄχι, ὄχι, φίλε μου, τὸ χρῆμα δὲν εἶνε τὸ πᾶν· τὸ πᾶν εἶνε τὸ καθήκον, ἡ ἀρετὴ, ἡ φιλοπατρία, ἡ αὐταπάρνησις· μόνον ἓνας ἐγωϊστὴς, μόνον ἓνας ὁ ὅποιος ἔχει τὴν καρδίαν του ὅχι εἰς τὸ στήθος του ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν τσέπην του εἰμπορούσε νὰ εἰπῇ αὐτὴν τὴν βδελυρὰν φράσιν· πλὺνε τὰ χεῖλη σου γρήγορα νὰ καθαρισθοῦν, μικρὲ μου φίλε.

Καὶ πάλιν σοῦ ἐπαναλαμβάνω, Γεῖτωρ τῆς Μυκάλης, ὅτι αἱ ἐπιστολαὶ σου με καταβέβηλυν.

Σὲ φίλῶ καὶ σὲ καὶ τὰ καλά σου ἀδελφάκια, Ἀριστείδη Ἀλεξιάδην.

Τίποτε δὲν σ' ἐμποδίζει νὰ μεταβληθῇ εἰς Ἀνέφελλον Νύκτα, ὦ Φλογερά Ἀκτίς. Τοὺς ἀσπασμούς σου τοὺς στέλλω σήμερον εἰς τὴν Ἀριάδην τῆς Κρήτης καὶ τὸν Μέλανα Ἀετὸν καὶ τὴν Μικρὰν Δουκίσσαν.

Θάρρος δά, Φωστήρ! Τί! Μπαμπούλα ἐνόμίζες τὴν ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ καὶ δὲν ἐτολμοῦσες νὰ μου γράψῃς; ἂν οὐ λοιπὸν σου προέκειν τὴν χαρὰν νὰ μου γράψῃς, γράφε μου διότι θὰ σε ἀναγινώσκω μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον. Τὸ ψευδώνυμόν σου μοὶ ὑπερήρεσε.

Καὶ τὸ ἰδικόν σου, ὦ Τρόπαιον τοῦ Μιλτιάδου, εἶνε λαμπρόν· μόνον κῦτταε νὰ μὴ ἔχῃ κανένα γείτονα Θεμιστοκλῆ καὶ δὲν τὸν ἀφίνης νὰ κοιμᾶται κ' ἔξαφνα καμμιὰν ἡμέραν μοῦ γράψῃ: Οὐκ ἔξ με καθέδουεν τὸ τοῦ Μιλτιάδου τρόπαιον.

Ναί, Αἴθριε Ὀδρανέ, θὰ προσφέρω τοὺς ἀσπασμούς σου εἰς τὴν Μικροῦλαν Τραλαλά· καὶ θὰ της εἰπῶ πόσον τὴν ἀγαπᾷς· τοῦτο μαρτυρεῖ δὲ ἔχεις καλὴν καρδίαν.

Πολὺ καλὰ, Τσάτσα Γελαστή, μ' ἀρέσει ἡ ἀγάπη σου πρὸς τ' ἄνθη τῶν ἀγρῶν. Ὅταν πηγαίνεις περίπατον, μοῦ γράφεις, μὲ τὴν μητέρα σου καὶ τὸν ἀδελφόν σου μαζεμένους, μαζεμένους κόκκινα, κυανὰ, κίτρινα καὶ ἐπιστρέφεις καταφορτωμένη εἰς τὴν οἰκίαν σας καὶ τὰ βάζεις εἰς τὸ ἀνθοδοχεῖον σου, καὶ ἔχεις τὴν ἐξοχὴν μέσα εἰς τὸ δωμάτιόν σου. Πολὺ καλὰ.

νά πάγη νά παίξη με τὸ γατάκι, γιατί φοβεῖται μήπως ἡ γάτα φυλάττει ἀκόμη τὴν κάκια τῆς καὶ πειράζει τὴν Φωφῶ.

"Α! ἂν ἡ Φωφῶ δὲν ἐπείραζε προχθὲς τὸ γατάκι, σήμερα δὲν θὰ ἐστονοχωρεῖτο ἔτσι· ἡ γάτα θὰ τὴν ἀγαποῦσε ἅμα τὴν ἐβλεπε ν' ἀγαπᾷ τὸ παιδί τῆς.

Η ΣΗΜΑΙΑ

ΔΙΑΛΟΓΟΣ

ΠΡΟΣΩΠΑ

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ..... 15 ἐτῶν } ἀδελφοί.
ΦΩΚΙΩΝ..... 9 ἐτῶν }

ΦΩΚΙΩΝ. Λοιπὸν, Φιλοποίμην, θὰ πᾶς νὰ ψαρεύσης σήμερα εἰς τὸ παλαιὸν Φῶληρον;

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ. Ναί, θὰ πάγω με τὸν θεῖον.

ΦΩΚΙΩΝ. Καὶ θὰ εἶν' εὐμορξα, αἶ;

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ. Ἀκοῦς ἐκεῖ εὐμορξα; δὲν βλέπεις τί λαμπρὰ ἡμέρα εἶνε σήμερα; ἡ θάλασσα θὰ εἶνε ἡσυγῇ, ἡσυγῇ μοῦ φαίνεται πὺς ἀπὸ τῶρα κάθηναι 'ς τὴν ἀκρογιαλίαν, καὶ κρατῶ τὴν πετονιά καὶ οἱ σπάροι τσιμποῦν!...

ΦΩΚΙΩΝ. "Α! τί ὥραϊα ποὺ θὰ εἶνε! (Μετὰ παρακλήσεως) Φιλοποίμην... νὰ ἔλθω κ' ἐγώ;

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ. "Οχι.

ΦΩΚΙΩΝ (Μὲ παράπονον). Διατί δὲν με παίρνεις κ' ἐμένα, Φιλοποίμην;

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ. Διατί; διότι θὰ τρέχης πάλιν ἀπὸ πέτρα σὲ πέτρα γιὰ νὰ πιάσης καθούρια ἢ γαρίδες· καὶ ποῦ θέλεις νάχω τὸν νεῦν μου, 'ς τὸ ψάρευμά μου ἢ σὲ σένα μὴ γλιστρήσης καὶ πέσης 'ς τὴν θάλασσα;

ΦΩΚΙΩΝ. Μὰ δὲν θὰ τρέχω γιὰ καθούρια ἢ γιὰ γαρίδες· θὰ κάθωμαι κοντὰ σου καὶ θὰ ψαρεύω.

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ. Μὲ τί; με τὰ δάκτυλά σου;

ΦΩΚΙΩΝ. Καθόλου, ἔχω πετονιά· δὲν θυμᾶσαι ποὺ μοῦδωκες μιὰ παλὴν δίκή σου τὸ περασμένον καλοκαίρι; (Ἐκβάλλων αὐτὴν ἀπὸ ἐν πανίον εἰς τὸ ὁποῖον τὴν εἶχε τιλυγμένην) Νά την κι' ὅλα.

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ. "Α! τώρα ἐνθυμοῦμαι ἅς εἶνε, ἔλα.

ΦΩΚΙΩΝ. (Πηδῶν φαιδρότατος). "Α, τί χαρὰ μου!

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ. (Παρατηρῶν τὸ πανίον εἰς τὸ ὁποῖον εἶχε τιλυγμένην τὴν πετονιάν ὁ Φωκίων). Καὶ τί πανὶ εἶν' αὐτό, Φωκίων;

ΦΩΚΙΩΝ. Ἡ σημαία μου.

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ. Ἡ σημαία σου! Γιὰ νὰ τιλύγης πετονιάς τὴν ἔκαμες τὴν σημαίαν σου;

ΦΩΚΙΩΝ. Μά...δὲν εὗρήκα ἄλλο πανὶ πρόχειρο καὶ...

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ (Λαμβάνων ἀπὸ τὰς χεῖράς του τὴν σημαίαν καὶ ρίπτων χαμαὶ τὰ ἀγκίστρια). Δὲν ἐν-

τράπηκες, ἀνότητε, νὰ μεταχειρισθῇς ὡς παληόπανο τὴν σημαίαν;

ΦΩΚΙΩΝ... Μὴ πνὶ δὲν εἶνε;

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ (Μὲ σοδαρότητα). "Οχι! "Οταν εἶνε σημαία, εἶνε σημαία, δὲν εἶνε πλέον πανί! τὸ εἰκόνισμα ἅμα γείνη εἰκόνισμα δὲν εἶνε πλέον ξύλον καὶ χρώματα· γίνεταί ἱερὸν πρᾶγμα· τὸ ἴδιο καὶ ἡ σημαία.

ΦΩΚΙΩΝ. "Α!...

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ (Ἐντόνως). Ἡ σημαία εἶνε ἱερά· Ἑλληνικὴ σημαία θὰ πῇ Ἑλλάς· ὁποῖος ὑβρίσῃ τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν εἶνε ὡς νὰ ραπίζει ὅλους τοὺς Ἑλληνας διὰ μιᾶς μέσα εἰς τὰς πτωχὰς τῆς σημαίας εἶνε ἡ τιμὴ τῆς Πατρίδος· δι' αὐτὸ τὴν δίδουν με τὴν παρτάξιν εἰς τὰ τάγματα· δι' αὐτὸ ἀξιωματικοὶ καὶ στρατιῶται ὀρκίζονται νὰ χύσουν καὶ τὴν τελευταίαν σταλαγματιὰν τοῦ αἵματός των, νὰ γίνουν κομμάτια, παρὰ νὰ τὴν παραδώσουν... .

ΦΩΚΙΩΝ (Μετὰ δειλίας). Γι' αὐτό, φαίνεται, τὴν χαιρετοῦν καὶ οἱ στρατιῶται;

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ (Ἐντόνως). Ναί, δι' αὐτό! ἀλλ' ὅχι μόνον οἱ στρατιῶται, ἀλλὰ καὶ οἱ ἀξιωματικοὶ καὶ οἱ στρατηγοὶ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς, διότι ἡ σημαία εἶναι ἀνωτέρα καὶ ἀπὸ τὸν βασιλέα....

ΦΩΚΙΩΝ. Δὲν τᾶξευρα γὼ αὐτά... Φιλοποίμην!

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ. (Ζωηρῶς) Ἡ Ἑλληνικὴ σημαία καθρεπτίζεται εἰς ὅλας τὰς θαλάσσας ἀπὸ τὰ κατάρτια τῶν Ἑλληνικῶν πλοίων καὶ φέρει παντοῦ τὴν ἐνθύμησιν τῆς γλυκείας πατρίδος· ἡ Ἑλληνικὴ σημαία προστατεύει τοὺς Ἑλληνας ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα· κυματίζει ἐπάνω ἀπὸ τὰς Ἑλληνικὰς πρεσβεΐας, ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ προξενεῖα, ἀπὸ τὰ Ἑλληνικὰ πρακτορεῖα, τὰ ὁποῖα εἶνε εἰς τὰ τέσσαρα ἄκρα τοῦ κόσμου· καὶ οἱ Ἑλληνας ὅπου εἶνε εἰς τὰ μακρυνὰ καὶ ξένα ἐκεῖνα μέρη ἅμα τὴν βλέπουν ψιθυρίζουν: «ἔως ἐδῶ φθάνει τὸ χέρι τῆς Ἑλλάδος» δὲν μας ἀφίνει ἐρήμους μέσα εἰς τοὺς ξένους· ἡ σημαία μας μᾶς προστατεύει καὶ τὴν ζωὴν μας καὶ τὸ δίκιόν μας.» Καὶ ὅσοι εἶνε ἀκόμη 'ς τὴν σκλαβιά καὶ λαχταρᾷ ἡ καρδιά τους γιὰ ἐλευθερίαν καὶ τὴν βλέπουν τὴν σημαίαν μας εἰς τὰ μέρη τῶν νὰ φτερουγίζει γαλανόλευκη, παρηγοροῦνται οἱ δυστυχεῖς γιατί τοὺς δίδει ἐλπίδας, ἐλπίδας...

ΦΩΚΙΩΝ. "Αχ! Κ' ἐγὼ πῆγα καὶ τίλυξα τὴν πετονιά μου, μὰ ποῦ νὰ ξεύρω!...

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ. Δὲν τῶξευρες ὅτι ἡ σημαία μας εἶνε ἱερά, καὶ ὁποῖος δὲν τὴν τιμᾷ δὲν τιμᾷ τὴν Ἑλλάδα; "Α! Φωκίων αὐτὴ ἡ Ἑλληνικὴ σημαία, εἰς τὴν Ἐπανάστασιν ἦτο πάντα ἐμπρός, πάντα ὑψηλά, πάντα ὀρθὴ μέσα 'ς τὴν ἀντάρα τῆς μάχης, καὶ ἐπὶ τὰ χρόνια ὁλόκληρα ἐτραβοῦσε κατόπιν τῆς εἰς τοὺς κινδύνους τοὺς ἥρωας τοῦ 21· καμμιά νίκη δὲν ἔγινε χωρὶς τὴν Ἑλληνικὴν σημαίαν καὶ μέσα 'ς τὰ σύννεφα τοῦ καπνοῦ τὴν τρυποῦσαν τὰ βόλια, τὴν ἔκαιε τὸ μπαροῦτι, μὰ αὐτὴ πάντα ἐμπρός! πάντα ἐμπρός! κ' ἔτσι μᾶς ἔφερε τὴν ἐλευθερίαν.

ΦΩΚΙΩΝ. "Αχ! κ' ἐγὼ τίλυξα τὴν πετονιά μου!

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ. Καὶ τώρα ποῦ πήγαμε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τοὺς Θεσσαλούς, ποῖος ἐπήγαινε πρῶτα πρῶτα; ἡ Ἑλληνικὴ σημαία καὶ ὅταν θὰ τὴν πᾶμε καὶ εἰς τὴν Μακεδονίαν ποῖος πάλιν θὰ πηγαινῇ μπροστά; πάλιν ἡ σημαία μας.

ΦΩΚΙΩΝ. (Ἐτοιμος νὰ δακρύσῃ) Φιλοποίμην, δὲν τῶκαμα γιὰ νὰ προσβάλω τὴν Ἑλλάδα· ὅχι... δὲν τῶξευρα κανεὶς δέν μου εἶπε ὡς τώρα νὰ τὴν σέδωμαι τὴν σημαίαν...

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ. (Καταπραυνόμενος.) Δέν σου εἶπε κανεὶς ὅταν περνᾷ ἡ σημαία νὰ στέκεσαι με σεβασμὸν καὶ νὰ βγάζῃς τὸ καπέλον σου νὰ τὴν χαιρετᾷς; ΦΩΚΙΩΝ. "Οχι.

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ. Λοιπὸν νά, σοῦ το λέγω ἐγὼ καὶ μάθε το: «Τίμα τὴν σημαία μας καὶ σέβου τὴν μὴ τὴν μεταχειρίζεσαι ὡς παληόπανον, ἀλλ' ὡς ἅγιον πρᾶγμα»· κύττα νὰ βάλῃς πάλι πετονιάς μέσα!

ΦΩΚΙΩΝ. Πετονιάς, δὲν βάζω, ὅχι! ἀλλὰ ἐλπίζω, σὲ κάμποσα χρόνια, νὰ μ' ἀξιώσῃ ὁ Θεὸς νὰ βάλω κατὶ μέσα.

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ. Τί;

ΦΩΚΙΩΝ. (Ἐντόνως.) Μποροῦτι καὶ βόλια!

ΦΙΛΟΠΟΙΜΗΝ. (Μειδιῶν.) Τώρα μάλιστα! ἅς εἶνε, με 'κατάφερες' ἐσκόπευα γιὰ τιμωρίαν σου νὰ μὴ σε πάρω 'ς τὸ ψάρεμα· ἀλλὰ με τὸ μποροῦτι καὶ τὰ βόλια σου μ' ἐνίκησες· ἔλα πᾶμε!

ΦΩΚΙΩΝ. (Λαμβάνων τὴν σημαίαν ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἀδελφοῦ του καὶ φιλῶν αὐτήν.) Συγχώρησέ με, σημαία μου, διὰ τὴν προσβολὴν ποῦ σου ἔκαμα· δὲν εἴξευρα τί ἦσουν, σημαία μου, τώρα ποῦ το ἔμαθα θὰ σε ἀγαπῶ, καὶ θὰ σε τιμῶ, γαλανόλευκή μου!

ΑΡΙΣΤΟΤΕΛΗΣ Π. ΚΟΥΡΤΙΑΝΗΣ

Ο ΚΥΝΗΓΟΣ

Κύτταξε, κύτταξε
χόρτα, δένδρα καὶ σπαρτά,
πράσινα, πράσινα,
ὅλα φουντωτά.

'Σ τάνθισμένο τὸ κλαδί
τὸ πουλάκι κελαῖδεῖ,
μέλισσα, μέλισσα
μὲ βοή πετᾷ.

Τί φτερά, τί φτερά
σοῦ ξαπλόνει ὁ πελαργός!
Τί χαρὰ, τί χαρὰ
ἔχει ὁ γεωργός.

Τὸ τουφέκι ποῖος κρατεῖ
καὶ 'ς τὸ δάσος περπατεῖ;
εὐθυμός, εὐθυμός
εἶν' ὁ κυνηγός.

Τρέχ' ἐδῶ, τρέχ' ἐκεῖ
τὸ πιστό του τὸ σκυλί.
Τί 'ξυπνὸ, τί 'ξυπνὸ,
μόνο δὲν 'μιλεῖ.

"Α! σκυλί μου, νά σε 'δῶ!
ψάξε 'κεῖ καὶ ψάξε' ἐδῶ!
Τί λαγὼς 'τρύπωσε
μέσα 'ς τὸ τσαλί!

Πέρδικες, κότσυφοι,
ταλαπετεινοὶ φτωχοί,
Φεύγετε, πέφτουνε
σκάγια 'σὰν βροχή.

Κάθε μπάμ κ' ἕνα πουλί,
χάπ, τῆρπάξει τὸ σκυλί,
μπάμ καὶ μπόύμ, μπάμ καὶ μπόύμ,
πόση ταραχή!

Μπάμ καὶ μπόύμ, καὶ μπάμ καὶ μπόύμ,
τί καλὸς ὁ κυνηγός!
Ἐπεςεν, ἔπεςε
κι' ὁ φτωχὸς λαγός.

Μὲ σακκοῦλι φουσκωτό,
μὲ τουφέκι ἀδειαστό,
γύρισε, γύρισε
τότ' ὁ κυνηγός.

'Πέτω του ἔρχεται
καὶ πηδᾷ καὶ τον φιλεῖ,
ἔρχεται, ἔρχεται
τὸ καλὸ σκυλί!

"Αχ, σκυλάκι μου πιστό,
θὰ 'ς τὸ δώσω, δὲν βαστώ,
πάρε το, πάρε το
τὸ γλυκὸ φίλι!

'Εν Ἀνδριανουπόλει

Χρ. ΣΑΜΑΡΤΣΙΔΗΣ

ΕΙΣ ΤΙ ΧΡΗΣΙΜΕΥΟΥΝ ΟΙ ΔΙΕΡΜΗΝΕΙΣ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 81]

Τὰ ἀτμόπλοια τὰ ὁποῖα διευσταυροῦντο καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις, αἱ μαοῦναι, αἱ λέμβοι ἦσαν τὸς πολλοὶ ὥστε τὸ αἰγυπτιακὸν πλοῖον ἠναγκάσθη νὰ ὀλιγοστεύσῃ τὸν δρόμον του καὶ μὲ πολλὰς προφυλάξεις ἐφθασε πρὸ τοῦ Τ'ὸπ χανέ καὶ ἠγκυρεβόλησε.

Μέσα εἰς τὸ καΐκι ἐκάθηντο δύο ἄνθρωποι· ὁ Οὐζούμ πασᾶς καὶ ὁ Διλδᾶζ ἐφέντης, τοὺς ὁποίους ἔστειλεν ὁ Σουλτάνος Μαχμούτ διὰ νὰ προῦπαντήσουν τὴν Αὐτοῦ Ἐξοχότητα τὴν Ἀμπᾶ πασᾶν.

Ὁ πρέσβυς ἐσηκώθη ὅπως ὑποδεχθῇ τοὺς εὐγενεῖς Τούρκους· ὁ Χουσεὴν, ὁ διερμηνεὺς, ἦλθε μετ' ὀλίγον πλησίον του· εἶχε φορέσει τὰ χρυσοκέντητα φορέματα τὰ ὁποῖα τοῦ ἐπήγγαιον θαυμάσια καὶ ἐκαμναι ἀκόμη ὑπαιότερον τὸ ὠραῖον του πρόσωπον καὶ κομψότερον τὸ ὕψηλόν του ἀνάστημα.

— Πολὺ εὐμορφος εἶσαι ἔτσι, ἀγαπητέ μου Χουσεὴν, εἶπεν ὁ Ἀμπᾶ πασᾶς, μὲ εὐχαρίστησιν. Ἀλήθεια αὐτὴ ἡ ἐνδυμασία σου πάγει λαμπρά! ἂν εἶχες γένεια θὰ ὠμοιάζες μὲ τὸν σεβαστὸν μας κύριον τὸν ἀντιβασιλέα, μὲ μόνον τὴν διαφορὰν ποὺ σὲ περνάει καμμιὰ τριανταρῖα χρόνια...

— Οἱ μεγάλοι ἐπαῖνοι σου μὲ κάμνουν νὰ κοκκινίσω ἀπὸ ἐντροπὴν, Ἐξοχώτατε Ἀμπᾶ πασᾶ· ἐγὼ ἕνας ἀπλοῦς αἰγύπτιος νὰ ὁμοιάζω μὲ τὸν ἡγεμόνα μου;... Ἄ! ἰδοὺ τὸ καΐκι τῆς τιμῆς πλησιάζει εἰς τὴν σκάλαν τοῦ πλοίου. Λάβετε τὸν κόπον νὰ κάμετε ἕνα λόγον κ' ἐγὼ τὸν μεταφράζω.

— Μετάφρασε, μετάφρασε, χωρὶς νὰ κάμω ἐγὼ λόγον, εἶπεν ὁ πρέσβυς, διότι δὲν ἔχω καιρὸν νὰ σκεφθῶ.

Ὁ Οὐζούμ πασᾶς, καὶ ὁ Διλδᾶζ ἐφέντης μάλιστα ἐφάνησαν εἰς τὴν κλίμακα, ὁ διερμηνεὺς Χουσεὴν ὠρμησε σχεδὸν ταυτοχρόνως μὲ τὸν Ἀμπᾶ πασᾶν νὰ τοὺς ὑποδεχθῇ, καὶ μετὰ τοὺς συνήθεις χαιρετισμούς,

— Ὁ Ἀμπᾶ πασᾶς, τοῦ ὁποίου διερμηνεὺς τὰ αἰσθήματα... ἤρχισε λέγων τουρκιστὶ ὁ Χουσεὴν.

— Ὁ Οὐζούμ πασᾶς, τοῦ ὁποίου εἶμαι πιστὸς διερμηνεὺς... εἶπε συγχρόνως ὁ Διλδᾶζ ἀραβιστὶ.

Οἱ δύο διερμηνεῖς ἐσταμάτησαν ἄφωνοι ὁ εἰς ἐνώπιον τοῦ ἄλλου.

— Πῶς! ὁ Οὐζούμ ἔχει διερμηνεῖ! ἐφώνηξε μετ' ὀλίγον ἔξω φρενῶν ὁ Χουσεὴν.

— Ναί, κύριε, εἶπεν ὁ Διλδᾶζ μὲ εἰρωνικὴν φωνήν, ὥστε αἱ ὑπηρεσίαι σας εἶνε περιτταὶ τοῦ λοιποῦ...

— Θεέ μου! ἐχάθηκα! ἐστέναξεν ὁ Ἀμπᾶς. Ὁ Οὐζούμ, ξεύρει ἀραβικά, ἢ ἂν δὲν ξεύρῃ αὐτός, ξεύρει ὁ διερμηνεὺς του, ὅλο τὸ ἴδιον εἶνε, θὰ γίνῃ ἀνάγκη νὰ βγάλω λόγον καὶ αὐτοὶ θὰ τὸν νοιώθουν!

Ὁ Χουσεὴν, ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο πολὺ δυσηρεστημένος ἀπὸ τὴν κακὴν αὐτὴν σύμπτωσιν, περισσότερο δυσηρεστημένος καὶ ἀπὸ αὐτὸν τὸν Ἀμπᾶ, ἐπροχώρησε πρὸς τὸν τουρκικὸν διερμηνεῖα, καὶ ἐν ᾧ οἱ ἀπεσταλμένοι τοῦ Σουλτάνου καὶ ὁ Ἀμπᾶς ἔπινον τὸν ἀπαραιτήτον ἀπὸ κάθε ὑποδοχὴν καφέ, αὐτὸς ἔλαβεν ἀπὸ τὴν χεῖρα τὸν διερμηνεῖα καὶ τὸν ὠδήγησεν εἰς παράμερον μέρος τοῦ καταστρώματος τοῦ πλοίου.

— Πόσα παίρνεις, ὡς διερμηνεὺς; τῷ εἶπε·
— Μοῦ φαίνεται, κύρ δραγουμάνε, πὼς εἶσαι πολὺ περίεργος.

— Εἴτε περίεργος εἶμαι εἴτε ὄχι αὐτὸ δὲν εἶνε δική σου δουλειά, ἀποκρίσσε με, πόσα κερδίζεις εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ Οὐζούμ πασᾶ;

Ὁ διερμηνεὺς Χουσεὴν εἶχεν ἕνα τρόπον τὸσον ἐπιβλητικὸν ὥστε ὁ Διλδᾶζ ἐταράχθη. Ἡ ὀρθωμένη κεφαλὴ, τὸ ὑπερήφανον βλέμμα τοῦ Κόπτου ἐφαίνετο συνειθισμένον νὰ προστάξῃ, ὑποπτευθεὶς δὲ ὁ Διλδᾶζ ὅτι κάτι ἔτρεχεν ἀπήντησε:

— Πενήντα λίραις τουρκικαῖς κάθε φορὰ ὅπου διερμηνεύω.

— Καλὰ, ἐγὼ θὰ σου δώσω ἑκατὸ διὰ νὰ σιωπήσῃς.

— Σὺ! καὶ πὼς θὰ με πληρώσῃς; Σὺ, ἕνας πτωχὸς δραγουμάνος, ποῦ θὰ βρῇς τόσα χρήματα ν' ἀγοράσῃς τὴν σιωπὴν μου;

Ὁ Χουσεὴν ἔρριψεν ἐν ταχὺ βλέμμα τριγύρω του. Ἀφοῦ δ' ἐβεβαιώθη ὅτι κανεὶς δὲν τὸν ἔβλεπε, διότι ὅλον τὸ πλήρωμα τοῦ πλοίου ἦτο ἐμπρὸς ὡς καὶ οἱ δύο πρέσβεις, οἱ ὁποῖοι ἔπιναν μὲ εὐχαρίστησιν τὸν καφέ των, ἐξέβαλεν ἀπὸ τὴν κασμιρίνην ζώνην του μίαν σφραγίδα καὶ ἐν ὠρολόγιον.

— Γνωρίζεις αὐτὴν τὴν σφραγίδα, σὺ ὁ ὁποῖος ξεύρεις τ' ἀραβικά; εἶπεν ὁ Χουσεὴν δείξας αὐτὴν πρὸς τὸν Διλδᾶζ.

— Ἄ! αὐτὴ ἡ σφραγὶς ἔχει ἐπάνω τὸ ὄνομα Μωχαμέτ καὶ τὸ ἔμβλημα τῶν ἀντιβασιλείων τῆς Αἰγύπτου! εἶπεν ὁ Διλδᾶζ μὲ ἐκπλήξιν καὶ σέβας· μήπως εἴθε...

— Σιώπα! θ' ἀνταμείψω τὴν ἀφοσίωσίν σου...

— Θὰ ὑπακούσω εἰς τὴν ὕψηλότητά σας.

— Τώρα δόσε μου τὸ χεῖρ σου, καλέ μου Διλδᾶζ, καὶ ἂς φανῶμεν πὼς εἴμεθα οἱ καλλίτεροι φίλοι τοῦ κόσμου. Ὅστερα ἀπὸ ὀλίγον ὅμως πρέπει νὰ πιασθῇ ἡ φωνή σου.

— Ὅτι θέλετε, πρίγκιψ μου· μοῦ φαίνεται πὼς ἄρχισε νὰ μου πίνεταί ἀπὸ τώρα.

Καὶ ὁ διερμηνεὺς ἤρχισε νὰ βήχῃ δυνατὰ, ἀφοῦ ἐπτεχνίσθη μὲ τὴν δυνάμιν ὥστε ἀπὸ τὰς χεῖρας

τοῦ Οὐζούμ ἐπεσε τὸ φλιτζάνι καὶ ἔγεινε κομμάτια.

— Γεῖά σου, χαρά σου, Διλδᾶζ ἐφένδη, φταρνίζεσαι σὰν ρούσσικο κανόνι...

— Παῖτᾶ ἐφένδη, ὁ ἀέρας τῆς θαλάσσης μου φέρει καταρροήν, εἶπεν ὁ Διλδᾶζ μὲ βραχνιασμένην φωνήν.

— Αὐτὸ μόνον μᾶς ἔλειψε τώρα· τώρα 'μιλᾶς σὰν βραχνιασμένος πετεινός...

— Καλὰ που εἶνε ἐδῶ ὁ διερμηνεὺς τῆς Αὐτοῦ Ἐξοχότητος τοῦ Ἀμπᾶ πασᾶ καὶ εἴμπορεῖ νὰ με ἀντικαταστήσῃ, ἐπιθύρυσεν ὁ Διλδᾶζ μὲ μισοσβυσμένην φωνήν.

— Καὶ ἔπειτα ἔχε ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν εὐγλωττίαν τοῦ διερμηνεῦς σου! εἶπε μὲ δυσαρέσκειαν ὁ Οὐζούμ πασᾶς· τὴν στιγμὴν ἴσα ἴσα ὅπου τοὺς χρειάζεσαι τοὺς πιάνει καταρροὴ καὶ εἶσαι ἀναγκασμένος νὰ κάμῃς μόνος τὸν λόγον σου!...

— Ὁ τουρκικὸς πασᾶς φαίνεται πολὺ στενοχωρημένος γιατί πιάσθηκε ἡ φωνὴ τοῦ διερμηνεῦς του, εἶπεν ὁ Ἀμπᾶς εἰς τὸ οὖς τοῦ Χουσεὴν, εἴμπορῶ νὰ βάλω στοίχημα ὅτι καὶ αὐτὸς εὐρίσκεται εἰς τὴν ἴδια κατάστασιν μ' ἐμέ... χῖ, χῖ, χῖ!

— Καλλίτερα ποὺ ἦλθαν ἔτσι τὰ πράγματα, Ἐξοχώτατε, ἐπανελάβεν ὁ Χουσεὴν ὑψηλοφώνως, στραφεὶς μὲ σεβασμὸν πρὸς τὸν Οὐζούμ πασᾶν.

— Ὁ εὐγενὴς κύριός μου, ἐξηκολούθησε, μὲ παρακαλεῖ νὰ σας εἶπω ὅτι εἶνε κατευχαραστημένος ἀπὸ τὸ μικρὸν δυστύχημα τοῦ διερμηνεῦς σας, διότι δὲν του ἀρέσει διόλου οὔτε νὰ λέγῃ οὔτε ν' ἀκούῃ λόγους.

— Εἶνε δυνατόν; ἐφώνηξεν ὁ Οὐζούμ. Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιον! Ὡ! τί λαμπρὸς πρέσβυς, τί ἔξυπνος!

— Ὁ ἀπεριοριστὸς λαιπὸν εἰς μερικὰς τυπικὰς ἐρωτήσεις, ἐξηκολούθησεν ὁ Χουσεὴν. Ἡ ἡγεμονὶς Φατμᾶ εἶνε τὸσον πεπαιδευμένη, τὸσον κλῆ καὶ τὸσον ὠραῖα, ὅσον λέγουν; ὡς βλέπετε, τὴν ὠραιότητα τὴν θέτω τελευταίαν, διότι εἶνε χάρισμα φηρτὸν καὶ χωρὶς ἀξίαν ἂν δὲν συνοδεύεται ἀπὸ τὴν παιδείαν καὶ τὴν ἀγαθότητα.

— Τί διάβολο μωρμουρίζεις αὐτοῦ; ἠρώτησεν ὁ Ἀμπᾶς τὸν Χουσεὴν.

— Τοῦ ἀπαγγέλω τὸν λόγον σας.

— Ἄ! καλὰ, ἐξακολουθεῖ, καὶ πρὸ πάντων εἰπέ του ὅτι ὁ ἀντιβασιλεὺς δὲν φροντίζει τὸσον οὔτε διὰ τὴν παιδείαν, οὔτε διὰ τὴν ἀγαθότητα, οὔτε διὰ τὴν ὠραιότητα, ἀλλὰ μόνον διὰ τὴν προίκα ποὺ θὰ πάρῃ.

— Μείνατε ἥσυχος, εἶπεν ὁ διερμηνεὺς, μεταφράζω πιστὰ ὅσα μου λέγετε.

Γ'

— Αἱ ἐρωτήσεις σας μὲ ἐκπλήττουν πολὺ, πρέπει νὰ

« ΠΟΣΑ ΠΕΡΝΕΙΣ ὡς ΔΙΕΡΜΗΝΕΥΣ; » (Σελ. 100).

πο ὁμολογήσω, εἶπεν ὁ Οὐζούμ, ἀφοῦ ἔστρεψεν ἐπὶ τὰς φροντὰς τὴν γλῶσσάν του μέσα εἰς τὸ στόμά του πρὶν ἀπαντήσῃ δὲν εἶμαι συνειθισμένος ν' ἀκούω τὸσον λογικὰς ὁμιλίας, καὶ σκέπτομαι ὅτι ὁ Ἀμπᾶς πασᾶς ὁ ὁποῖος ὁμιλεῖ μὲ τὸ στόμα σου, εἶνε πολὺτιμος πρέσβυς... Ναί, ἡ ἡγεμονὶς Φατμᾶ εἶνε πεπαιδευμένη· εἰξεύρει τουρκικά καὶ ἀραβικά καὶ παίζει κιθάραν ὡς οὐρὶ, δηλαδὴ ὡς ἄγγελος τοῦ παραδείσου. Εἶνε καλὴ διότι τὸ βαλάντιόν της καθ' ἡμέραν ἀδειάζει εἰς τὰ χεῖρα τῶν πτωχῶν, καὶ ὅταν ἔγεινε σιτοδεία εἰς τὴν Ἀγκυραν καὶ οἱ ἄνθρωποι δὲν εἶχαν οὔτε ψωμὶ νὰ φάγουν, αὐτὴ ἐπώλησε τὸ διαμαντικὸ της διὰ νὰ τοὺς προμηθεύσῃ ψωμὶ λέγουσα ὅτι οἱ ἀδάμαντες τῆς τῆς ἐφαίνοντο ὡσὰν νὰ ἦσαν δά-